

Свидетелства за църквата

Елена Г. Вайт

Съдържание

СВИДЕТЕЛСТВА ЗА ЦЪРКВАТА	1
Съдържание	1
Предговор	3
Същност и влияние на свидетелствата	5
Лични свидетелства	7
Целта на свидетелствата	10
Свидетелствата не заместват Библията!	11
Неправилно използване на свидетелствата	15
Съдене според техните плодове!	17
Съмнения в свидетелствата	18
Дългът за наставление	20
Отхвърляне на наставленията	22
Небрежност спрямо свидетелствата	24
Как да се приемат наставленията?	25
Неоснователно различие	26
Тайните в Библията са доказателство за нейния божествен произход	32
Необходимо е всекидневно изучаване на Библията!	41
Неоценимата дарба	46
Божият характер, изявен в Христос	51
Словото стана плът!	58
Денят Господен е близо!	60
Божията грижа за Неговия народ	65
Организация	69

Нашето име	73
Изгледът	74
Делото за това време	77
Разпространяване на делото в далечните страни	83
Христови вестители	88
Мисионерска дейност	96
Призив към проповедниците	104
Пестеливост в мисионерското дело	112
Обноските в Божия дом	115
Кръщение	122
Значение на наредбата	122
Подготовка за кръщението	122
Задължения на родителите	123
Задачата на проповедника	125
Изпитване на кръщаваните	125
Извършване на кръщението	126
След кръщението	127
Почитане на съботата	128
Реформа в празнуването на съботата	130
Подготовка за съботата	131
Съботата в семейството	133
Пътуване в събота	135
Съботни събрания	136
Събрания за молитви и опитности	142
Хвали Господа!	145
Църковни длъжности	149
Обхождане със заблудените	150
Избор на водители	151
Отношения между църковните членове	154
Църковна дисциплина	158
Любов към заблудените	161
Молитва за болните	168
“Не можете да служите и на Бога, и на мамона!”	171

Божие то да се дава на Бога	171
Първите плодове	172
Мислете за бедните!	172
Всичко принадлежи на Бога!	172
Без извинение!	173
Още една възможност	174
Благословението	174
Роптаещите	175
Богобоязливите	176
Завещания и наследства	177
Работа и религия	184
“Каквото човек сее, това и ще пожъне!”	189
Избягвайте да давате лош пример!	189
Изисквания на спасението	198
Опасността от похвалите	201
Идващата криза	202
Исус Навин и ангелът	206

Предговор

Преди Исус Христос да се възнесе при Отца Си, Той обеща на учениците Си, че ще им изпрати като най-скъпоценен дар чудесен Утешител, или Духа на истината, което идване за Христовата църква щеше да бъде много по-голямо благословение, отколкото ако човекът Исус беше останал при тях (Йоан 16:5-14). Чрез Утешителя Господ Исус щеше да бъде с тях и при тях “през всичките дни до свършека на века” (Матей 28:20).

След възнасянето Си Христос наистина изпрати на хората дарби и обещания Свети Дух. Те се изявяват в длъжността на апостоли, пророци, евангелисти и др., защото чрез тях трябва “да се усъвършенстват светиите в делото на служенето, докле всички достигнем в единство на вярата и на познанието на Божия Син” (Ефес. 4:7-14). На първо място е пророческата длъжност, или духът на пророчеството, или дарбата за предсказване (1 Кор. 12). Пророческата длъжност е за Божията църква особено благословение, защото не само помазва очите на вяращите, за да могат да разберат напълно предсказаното на времето му, но и защото чрез откриване и изобличаване на

греховете и на злините в учението и в живота поправя Божията църква и я усъвършенства (1 Кор. 14).

Апостолската църква, на която не липсваше никаква дарба (1 Кор. 1:6-7), притежаваше и дарбата за предсказване (за пророкуване). Апостол Павел и Агав бяха пророци, като и четирите дъщери на Филип пророкуваха (Деяния 11:27-28; 13:1; 21:9-10). Но с оттеглянето на Светия Дух тази църква изгуби дарбата си за пророкуване и народът стана "див и пуст" (Йов 11:12; 24:5; Осия 8:9). Предсказаното отпадане настъпи, с него и промяната на "Божите времена и закони" (Даниил 7:25), а с това изчезна и вярата в дарбите на Светия Дух, особено в дарбата за пророкуване. Господ обаче е обещал на църквата на последното време, че ще излее късния дъжд. Преди да дойде "великият и страшен ден Господен ще излея Духа Си на всяка твар и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват" (Йоил 2:28-31).

Така пророческото слово ще бъде напълно разкрито (проповядвано), пукнатината в Божия закон ще бъде отново зазидана и чрез проповядването на тройната ангелска вест (Откр. 14:6-11) от целия свят ще бъде събран народ, за когото с право се казва, че "тук са тия, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова" (Откр. 14:12). Наистина този остатък от Божията църква ще има особен белег - духа на пророчеството, което проличава ясно при сравняването на Откр. 12:17 с Откр. 19:10. Този верен остатък не само ще пази Божиите заповеди, но и ще "държи свидетелството за Исуса Христа", а "свидетелстването за Исуса е духът на пророчеството".

Да бъдем благодарни на Бога, Който заради Своята любов отдавна е изпълнил обещанието Си.

В тясна връзка с тройната ангелска вест, която се проповядва по целия свят и води до обособяването на верен Божий народ, който "пази Божиите заповеди и има вярата Исусова", е и дарбата за пророкуване или духа на пророчеството като свидетелство Исусово, че е Негов народ и Негово дело.

Тройната ангелска вест е оказвала проправяща и освежаваща сила от началото на нейното проповядване и до днес, като е съдействала за създаването на единен във вярата народ по целия свят. Тя не само не замества (измества) Библията, но, обратно, издига я като единствен извор, образец и еталон за истинската вяра. Напомня на хората да странят от човешките предписания и традиции, дело на неприятеля, а да гледат единствено на Исус Христос, Който е "първият и последният, началото и краят" на нашата вяра! Нейното най-добро доказателство е нейното съдържание, нейният единствен пробен камък е Библията и нейният единствен божествен плод е

истинската църква, която живее в Божиите заповеди и във вярата Исусова и се приготвя за Неговото скорошно второ идване.

Но където настъпва истинското, не се забавя и фалшивото; където работи Бог, там идва и Сатана. Където се открива истинският дух на пророчеството, чиято единствена цел е прослава на Бога и просвещаване и поправка на Неговата църква, там се появява и фалшивият, лъжецът, който търси собствена слава и полза. Затова и Божият Дух предупреждава: "Всичко изпитвайте; дръжте доброто. Въздържайте се от всякакво зло" (1 Сол. 5:21).

От сърце благодарим на Бога, че след 60-годишно изпитване появилата се сред нас "дарба за пророкуване" се е доказала като божествена, като с тази книга можем да дадем на българските адвентисти нови свидетелства. Нека и в дарбата за пророкуване да ценим безкрайната Божия любов.

"Духа не угасяйте, пророчествата не презирайте" (1 Сол. 5:19).

"Вярвайте в Господа вашия Бог и ще се утвърдите; вярвайте пророците Му и ще имате добър успех" (2 Лет. 20:20).

ИЗДАТЕЛИТЕ

София, октомври 1928 г.

Същност и влияние на свидетелствата

(Свидетелства, т. 5, с. 654-691)

Когато краят приближава и делото, което дава на света последното предупреждение, се разширява, за всички, които приемат настоящата истина*, е особено важно да имат ясно разбиране на същността и влиянието на свидетелствата, които Божието провидение е свързало още от начало с третата ангелска вест. Следващите страници съдържат извлечения от онова, което съм написала през последните 40 години на основата на мои лични някогашни опитности в това особено дело. И още нещо, което Бог ми е открил за същността и важността на свидетелствата - как трябва да бъдат разгласявани и как трябва да се гледа на тях!

През 1844 г. ми се даде първото видение. Бях на посещение у мила сестра в Христос, чието сърце беше тясно свързано с моето. Ние, пет жени, коленичихме тихо за семейна молитва. Докато се молахме, върху мен дойде Божията сила така, както никога по-рано не бях я чувствала. Струваше ми се, че, обкръжена от светлина, се издигах все по-високо и по-високо над земята. В това време пред мен се представиха във

видение опитностите на адвентистите, Христовото пришествие и наградата, която ще се даде на верните.

Във второ видение, получено наскоро след първото, ми бяха посочени трудностите, които ми предстояха, както и че мой дълг е да отида и да разкажа на другите това, което Бог ми бе открил! Бе ми посочено, че работата ми щеше да бъде изложена на големи съпротивления и че сърцето ми щеше да се изпълни със страх, но въпреки това Божията милост щеше да бъде достатъчно голяма, за да ми помага във всичко. Това видение ме смути много, защото ми посочваше моя дълг да отида между хората и да проповядвам Истината.

Обзе ме голям страх, че, ако последвам зова на дълга и се явя като облагодетелствана от Всевишния с видения и откровения за народа, бих се възгордяла; че докато се издигна над положението, което трябваше да заема, бих могла да си навлека Божия укор и да погубя себе си. Бяха ми познати такива случаи и сърцето ми трепереше пред тежкия изпит.

Аз се молих, че, ако трябва да отивам и да разказвам онова, което Господ ми беше посочил, да бъда запазена от непристойно възгордяване. Ангелът каза: "Твоите молитви са чути и ще бъдат послушани. Когато злото, от което се страхуваш, те заплашва, Господ ще простре ръката Си, за да те спаси; Той ще те притегля към Себе Си чрез страдания и ще запази твоето смирение. Разнеси вярно вестта! Постоянствай до края и тогава ще ядеш от плодовете на дървото на живота и ще пиеш от водата на живота."

През това време някои, които бяха повярвали първата вест, бяха изпаднали във фанатизъм. Съмнителни заблуждения се бяха промъкнали в учението и в живота и някои бяха готови да осъждат всички, които не желяеха да приемат техните възгледи. Бог ми откри тези заблуждения във видение и ме изпрати при Неговите заблуждаващи се деца, за да ги осветля за това; но при изпълнение на този дълг се натъкнах на голямо съпротивление и горчиви упреци.

За мен беше голям товар да разказвам на заблудените онова, което ми беше посочено за тях. Беше ми мъчно да виждам другите обезпокоени и загрижени и когато трябваше да им занеса вестта, често я смекчавах и им я излагах колкото е възможно по-приемливо. Тогава се връщах и плачех от страх за душата си. Поглеждах към ония, които се грижеха само за своите души, и си мислех, че не бих се оплаквала, ако бях на тяхното място. Беше ми тежко да известявам ясните, тежки свидетелства, които Бог ми даваше. Със страх очаквах последиците, а когато съветваните личности се опълчваха против укора и след това се съпротивляваха на Истината, запитвах се: Известих ли вестта, както трябваше? Не биха ли могли тези хора да бъдат спасени по някакъв начин? Тогава

изпитвах такава душевна мъка, че често смъртта ми изглеждаше като желан гост и гробът като сладко място за почивка.

Не разбирах опасността и греха на онова, което вършех, докато във видение бях доведена при Исус. Той ме погледна с укоряващ поглед и после отвърна лицето Си от мен. Не ми е възможно да опиша ужаса и страха, които ме обзеха. Паднах на лицето си пред Него, но нямах сила да произнеса нито една дума. О, как желяех да бъда покрита и скрита пред този страшен поглед! Тогава можех отчасти да разбера какво ще чувстват изгубените, когато ще извикат: "Планини и канари, паднете върху нас и закрийте ни от лицето на Този, Който седи на трона, и от гнева на Агнето!"

Тогава ангел ми заповяда да стана; гледката, която се яви пред очите ми, трудно може да се опише. Пред мене стоеше тълпа с разрошени коси и разкъсани дрехи; представляваха картина на отчаяние и ужас. Идваха близо при мен, вземаха дрехите си и ги търкаха в моите. Погледнах дрехите си и видях, че бяха изцапани с кръв. Отново паднах като мъртва при нозете на придружаващия ме ангел. Не можех да представя никакво извинение и желяех да бъда далеч от онова свято място. Ангелът ме изправи и каза: "Това сега не се е случило с теб, но тази сцена ти се представи, за да разбереш какво те очаква, ако отказваш да разказваш на другите онова, което Господ ти е открил!" И тъй аз си отидох, помнейки важното предупреждение да проповядвам на хората думите, които Бог ми беше дал.

Лични свидетелства

Вестите, които ми се даваха за различни хора, често съм им ги представяла в писмен вид по тяхна настоятелна молба. Когато моето дело се разшири, това стана важна и уморителна част от моята работа. Преди публикуването на свидетелство N 15 получих много молби за писмени свидетелства от хора, които вече бях съветвала и предупреждавала; но поради уморителна работа се намирах в състояние на голямо изтощение и се страхувах от този дълг; особено защото знаех, че много от тези хора бяха недостойни и малка надежда имаше, че даваните предупреждения щяха да предизвикат у тях коренна промяна.

През това време бях твърде насърчена чрез следния сън: Някой ми донесе платно от бял лен и ме помоли да ушия от него дрехи за хора с различна големина, с различни характери и с различно обществено положение. Каза ми се да ги скроя и да ги приготвя, за да са готови, щом бъдат поискани. Струваше ми се, че мнозина от тези, за които трябваше да кроя дрехи, бяха недостойни. Попитах дали това беше последното парче плат, от което трябваше да кроя, и ми се отговори, че не било така, но

че имало и други парчета, които можех да взема, щом като свърша това. Бях обезсърчена от големината на работата и обясних, че повече от 20 години съм кроила дрехи, но нито работата ми е била ценена, нито пък съм видяла, че с нея се е постигнало много добро. Говорех с онзи, който ми донесе ленения плат, особено за жена, за която също трябваше да ушие дреха. Казах, че тя не биценила дрехата и че това щеше да бъде само загуба на време и материал, ако ѝ се подареше такава. Жената беше много бедна, неспретната в облеклото си и веднага би я измърсила.

Той ми отговори: "Уший дрехите; това е твоят дълг! Загубата понасяш не ти, а аз. Бог не гледа, както гледат хората. Той планира работата, която желае да бъде извършена, и ти не знаеш кое ще успее, това или онова."

Тогавата издигнах ръцете си, покрити с мазоли от дългото употребяване на ножиците, и казах, че се ужасявам при мисълта да продължавам тази работа. Още веднъж ми бе повторено: "Уший дрехите, защото твоето освобождение още не е дошло!"

Твърде изморена, започнах да шия. Пред мен имаше нови лъскави ножици, които взех и започнах да използвам. Веднага ме напуснаха чувствата на умора и обезсърчение; ножиците като че ли режеха без особени усилия от моя страна и шиех една дреха след друга със сравнително малък труд.

Има много сънища, причинявани от обикновените случки в живота, при които Божият Дух не взема никакво участие. Има също фалшиви сънища и фалшиви видения, давани от сатанинския дух. Но сънища от Господа в Словото Божие се ценят както видения, и също както виденията са явни плодове на духа на пророчеството. Такива сънища, като се имат предвид хората, които ги имат, и обстоятелствата, при които са дадени, съдържат доказателства за истинността си.

Тъй като предупрежденията и поученията, дадени в свидетелството за частни случаи, можеха еднакво да се приложат и в много други случаи, за които не бяха специално отправени, намерих за необходимо да публикувам частните свидетелства за доброто на църквата. В свидетелство N 15, в което обяснявах необходимостта от това, казах: "Не зная как бих могла да изложа по-добре моите видения върху общи опасности и заблуди, и длъжностите на всички, които любят Бога и пазят Неговите заповеди, освен като публикувам тези свидетелства. Може би няма друг по-прост и по-ефикасен начин да се разгласи това, което Господ ми е показал!"

Във видение през 1868 г. моят план да публикувам частните свидетелства бе напълно одобрен. Когато Господ обръща внимание на частни случаи и изброява техните особени грешки, други, които не са били посочени във видението, си въобразяват, че са праведни или почти праведни. Когато някой

бива укоряван за особен грях, братята и сестрите трябва грижливо да се самоизпитват в какво са съгрешили и дали не са се провинили в подобен грях. Трябва смирено да изповядват своите грехове. Независимо че другите ги смятат да добри, това все пак не ги прави добри! Бог вижда сърцето. По този начин Той изпитва хората. Като упреква греховете на един, Той желае да поправи мнозина. Ако обаче не приемат наставленията за себе си, а мислят, че Бог не вижда техните грехове, защото не им ги посочва, самоизмамват се; затъват в тъмнина и Господ ще ги остави да вървят по техните си пътища и по наклонностите на собствените си сърца.

Мнозина се отнасят лошо към собствените си души и за истинското си отношение към Бога се намират в голямо заблуждение. Бог Си служи с най-добрите средства и начини за постигане на Своята цел, за да посочи какво има в сърцата на Неговите т.нар. последователи. Той открива грешките на единици, за да могат чрез това други да бъдат запазени и да се гнусят и избягват тези заблуди. При сериозно самоизпитване могат да установят, че вършат същите неща, които Бог упреква при другите. Ако наистина желаят да служат на Бога и се страхуват да Го оскърбят, не ще чакат, докато греховете им бъдат специално посочени, за да ги изповядат и в смирение и разкаяние да се върнат при Господа. В съгласие със светлината, дадена на другите, ще се откажат от постъпките, които не се харесват на Бога. Обратно, ако тези, които не стоят право, виждат, че са виновни в същите грехове, които са били укорявани в другите, и все пак продължават по същия начин, понеже не са били лично споменати, въвеждат душите си в опасност и биват пленени от Сатана според неговото желание.

Бе ми показано, че според Божията мъдрост не на всички биват изявявани греховете и заблужденията... Частичните свидетелства са отправени към всички, които са виновни, макар техните имена да не са споменати в тези свидетелства. Когато душите ги четат и скриват своите грехове, защото имената им не са били специално споменати, Бог не ще им подари никакъв успех. Не могат да направят никакъв напредък в религиозния си живот, а все повече ще затъват в тъмнина, докато най-после съвсем им бъде отнета небесната светлина.

Във видение от 1870 г. ми бе поръчано да дам общи принципи устно и писмено, като в същото време да разкрия опасностите, заблужденията и греховете на някои, за да бъдат по такъв начин всички предпазвани, поучавани и наставлявани. Видях, че всеки трябва сам най-точно да изследва сърцето и живота си, за да види да не би и той да е извършвал същите грехове, изобличавани при другите, и дали предупрежденията, дадени на другите, не се отнасят и за него. В такъв случай всеки би трябвало да чувства, че съветът и предупреждението

са дадени специално за него! Бог изпитва вярата на всички, които се наричат Христови последователи. Той ще изпита искреността на молитвите на всички, които твърдят, че желаят сериозно да научат задълженията си. Той ще им изложи ясно техните длъжности и на всички ще даде възможност да проявят онова, което е в сърцата им.

Целта на свидетелствата

Някога Бог говореше на хората чрез пророците и апостолите. Днес Той им говори чрез свидетелствата на духа Си! Никога Бог не е поучавал по-сериозно Своя народ за волята Си и за пътя, по който трябва да ходи, както сега.

Господ е намерил за добре да ми даде видение за нуждите и заблужденията на Своя народ. Колкото и да ми беше мъчно, изложих вярно престъпленията на грешниците, както и средствата, с които да си помогнат... Така Божият Дух е изговорил предупреждения и съдби, без да задържа скъпоценните обещания на милостта.

Разкажете се грешници не трябва да се отчайват, че престъпленията им са били посочени и че им е обърнато внимание за опасността, в която са били. Тъкмо тези грижи за тях показват колко много Бог ги люби и как силно желае да ги спаси! Трябва само да последват съвета Му и да вършат волята Му, за да наследят вечен живот. Бог представя пред Своя заблуждаващ се народ неговите грехове, за да може да види тяхната мерзост в светлината на Божествената истина. Тогава негова (на народа) длъжност е да се откаже завинаги от тези грехове. Ако Божият народ можеше да осъзнае, как Бог действа с него, и да приеме поученията, би видял права пътека под краката си и светлина, която би го водила през тъмнината и обезсърчението.

Предупреждения и напомнания се дават на заблуждаващите се адвентисти от седмия ден не затова, че техният живот е повече за укоряване от живота на т.нар. християни от другите общества; не и затова, че техният пример и дела са по-лоши от същите на онези адвентисти, които не желаят да спазват Божия закон. Дават се главно затова, защото имат голяма светлина и с вярата си заемат мястото на Божий избран народ, който има Неговия закон, написан в сърцата им. Те са верни поданици на небесния Бог, спазващи закона на Неговото управление, и представляват на земята Божия характер. Но всеки грях в тях ги отделя от Бога и в известен смисъл безчести Неговото име, като чрез това на неприятелите на Божия закон се дава възможност да осмиват Божието дело и Неговия народ, който Той е нарекъл "избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби", който трябва да възвестява добродетелите

на Онзи, Който "го е призвал от тъмнината в Своята чудна светлина."

Господ укорява и наказва хора, които изповядват, че пазят Неговия закон. Той изобличава техните грехове и неправдата им, защото желае да отнеме от тях всеки грях и всяка слабост, за да могат, като Му се боят, да постигнат пълна святост. Бог ги предупреждава, укорява и наказва, за да могат да бъдат очистени, осветени, облагородени и най-после издигнати до Неговия трон.

Прегледах свидетелствата, дадени за пазителите на съботата, и останах учудена от Божията милост и грижа за Неговите деца, давайки им толкова много предупреждения, като им посочва опасностите и им показва високото положение, което трябва да заемат според Неговата воля. Ако пребъдват в Неговата любов и странят от света, Неговото особено благословение ще почива върху тях и ще се чувства във всеки клон на делото и във всяка част на полето. Но ако не се съобразяват с Божията воля, ако продължават да имат такова лошо мнение за величествения характер на делото, както в миналото, тяхното влияние и пример ще водят до лоши последици. Ще причиняват само вреди и вреди! На дрехите им ще се намери кръвта на скъпи души.

Многократно са давани предупреждаващи свидетелства. Аз се питам: Кой ги е уважил? Кой се е разкалял за греховете и идолослуженето си и е полагал сериозни усилия в стремежа си към целта, към славата на висшето призвание в Исус Христос? Жадно очаквах и се надявах, че Бог ще даде на някои Своя Дух и ще ги употреби като инструменти на правдата, за да събуди църквата и да я приведе в ред. Но трябваше да се откажа почти от всяка надежда, защото от година на година виждах все по-голямо отклоняване от простотата, която, както Бог ми показа, трябваше да бъде характерна за Неговите последователи. Интересът и предаността към Божието дело все повече изчезват. Питам: какво правят тези, които твърдят, че вярват в свидетелствата, за да живеят в хармония със светлината, която им бе дадена? С какво са показали, че са уважили дадените предупреждения? Доколко са живели според поученията, които получиха?

Свидетелствата не заместват Библията!

Следното извлечение от някои свидетелства, които бяха оповестени през 1876 г., показва, че те не са дадени, за да заемат мястото на Библията.

Брат Р. желаше само да заблуди умовете, като се опитваше да обяснява, че светлината, която Бог е дал чрез свидетелствата, била приложение към Божието слово; така обаче

той обяснява Истината във фалшива светлина. Поради това Бог намери за необходимо да насочи мислите на Своя народ към Словото Си, за да му даде по-добро разбиране за Него. Божието слово може да просвети най-мрачния дух и може да бъде разбрано и от онези, които проявяват и най-малко желание да го разберат. Въпреки това обаче някои, които изповядват, че изучават Божието слово, живеят в противоречие с Неговите прости поучения. За да не остави за никого никакво извинение, Бог дава ясни и определени свидетелства, които да ги върнат обратно при Словото, което са пренебрегнали в живота си. Божието слово е богато с общи принципи за създаване на правилни житейски привички и свидетелства. Както общите, така и частните са давани, за да насочват вниманието особено към тези принципи.

Това ми бе изложено в сън на 30 април 1871 г. Струваше ми се, че присъствах на важно събрание, на което имаше голямо множество. Мнозина бяха коленичили пред Бога в сериозна молитва и изглеждаше, че голяма тежест лежеше на сърцата им. Те молеха настоятелно Господ за особена светлина. Някои изглеждаха, че бяха в голям душевен страх и чувствата им бяха много възбудени; те се молеха гласно и със сълзи за помощ и светлина. Нашите най-първи братя вземаха участие в тази много важна сцена. Бр. С. беше коленичил, очевидно в голяма душевна тревога. Неговата жена обаче седеше сред тълпа от равнодушни присмивачи. Тя имаше такъв вид, като че ли желаше всички да разберат, че презира тези, които се смиряваха.

Присъни ми се, че Божият Дух дойде върху мен. Повдигнах се сред викове и молитви и казах: "Духът е на мен. Чувствам се принудена да ви съобщя, че трябва да започнете да работите за себе си. Вие гледате към Бога и желаете Той да извърши вместо вас делото, което вие би трябвало да вършите. Ако вие сами вършите това дело тогава и Бог ще ви помага, когато имате нужда от помощ. Вие обаче сте изоставили работите, които Бог ви е възложил да правите. Вие сте викали към Бога Той да извърши вашата работа. Ако бяхте последвали светлината, която Той ви е дал, щеше да ви осветли с още по-голяма светлина; но как можете да очаквате, че докато пренебрегвате съветите, предупрежденията и напомненията, които са ви дадени, Бог ще ви даде повече светлина и благословение, за да ги пренебрегвате и потъпквате? Бог не е човек; той не позволява да си играят с Него."

Взех скъпата Библия и я заобиколих с различните написани свидетелства, дадени за Божия народ. Тук, казах им, има предписания почти за всички случаи. Греховете, които трябва да се отмахват, са също отбелязани. В нея може да бъде намерен търсеният съвет, защото е отбелязан за други подобни случаи. На Бог е било угодно да ви дава поучение след

поучение и заповед след заповед. Но само малцина измежду вас знаят какво всъщност съдържат свидетелствата. Вие не познавате Писанието. Ако бихте изследвали Библията с желанието да разберете библейското становище и да постигнете християнско съвършенство, не бихте се нуждаели от свидетелствата. Но тъй като сте пренебрегнали да се запознаете с дадената от Бога библейска книга, Той се е опитал да ви придобие чрез прости свидетелства и да насочи вниманието ви към думите от Свещеното писание, което не сте послушали; и Бог моли настойчиво да доведете живота си в хармония с Неговите чисти и възвишени учения.

Дано Господ чрез дадените свидетелства да ви предпазва, наказва, съветва и да просветли духовете ви за важността на истината. Не трябва да мислим, че написаните свидетелства носят някаква нова светлина, защото те изразяват само по-живо духовните истини, които са отдавна изявени. Дългът на човека спрямо Бога и неговите ближни е ясно отбелязан в Божието слово; но само малцина от вас са послушни на дадената светлина! Не ни се открива някаква нова истина; но чрез свидетелствата Бог е изяснил дадените вече истини и ги е изявил на народа, както е намерил за добре, за да го пробуди и да му внуши истините, така че никой да няма извинение.

Гордост, себелюбие, егоизъм, омраза, завист и ревност са помрачили разсъдъка, а истината, която би ви направила мъдри за спасение, е изгубила силата си да осенява духа и да го владее. Най-важните принципи на божествеността остават неразбрани, защото няма глад и жажда за библейско познание, за сърдечна чистота и святост в живота! Свидетелствата не бива да омаловажават Словото, но да го издигат и да го направят такова, че чудесната простота на Истината да може да се възприеме от всички."

По-нататък казах: Както Божието слово е заобиколено от тези книги и списания, така Бог ви е обгърнал със съвети, предупреждения и насърчения. И сега със страх в душите си се молите за повече светлина. Натоварена съм от Бога да ви кажа, че на вашия път не ще падне повече нито един светъл лъч от свидетелствата, докато не приложите на практика светлината, която вече ви е дадена. Господ ви е обкръжил със светлина; но вие не сте я оценили; вие сте я тъпкали с нозете си. Докато някои съвсем са презирали светлината, други само са я пренебрегвали или пък са я следвали равнодушно. Малцина са се решили да последват светлината, която Господ им е дал според благоволенията Си.

Някои, които получиха особени предупреждения чрез свидетелствата, забравиха за няколко седмици дадените им напомнания. На някои свидетелствата бяха повторени няколкократно, но и те не им отдадоха необходимото внимание.

Струваха им се суетни приказки. Ако бяха уважили получената светлина, биха избегнали загубите и изпитанията, които им се виждаха така корави и жестоки. Вината е само тяхна: сами са поставили на гърба си товар, който е тежък за носене. Това не е игото, което Христос им е възложил! Бог е проявявал любов и грижи към тях, но техните самолюбиви, зли и невярващи сърца не можеха да познаят Неговата доброта и милост. Продължаваха да затъват слепешката в своята собствена мъдрост, докато, победени от изпитания и смущения, биваха пленени от Сатана. Ако обаче съберете светлите лъчи, които Бог ви е дал в миналото, и Той ще увеличи вашата светлина."

Обърнах вниманието им към старите израилтяни. Бог им даде Своя закон, но те не желяеха да Му бъдат послушни. Тогава Той им даде церемонии и постановления, за да могат при извършването на последните да си спомнят за Бога. Но те бяха склонни за забравят Него и Неговите заповеди, поради което стана нужно духовете им да се подбуждат постоянно, за да могат да познаят задълженията си, да бъдат послушни на Създателя Си и да Го славят. Ако бяха послушни и бяха пазили с любов Божиите заповеди, множеството церемонии и постановления не биха били нужни.

Ако народът, който сега изповядва, че е особено скъпо Божие притежание, желяеше да бъде послушен на Неговите заповеди, както са дадени в Неговото слово, не биха били необходимими никакви особени свидетелства, за да му напомнят неговите задължения и да му посочват греховете и голямата опасност, в която се намира, като не изпълнява Божието слово. На мнозина съвестта е притъпяла, понеже са оставили светлината, пренебрегвали са я и са я презирали...

Някой стоеше встрани от мен и каза: "Бог те е въздигнал и ти е дал думи да говориш на хората и да спечелваш сърцата, както на никой друг не е дадено. Той е съставил твоите свидетелства така, че да отговарят на случаите, за които са нужни. Трябва да останеш непоколебима въпреки присмехи, подигравки, упреци и осъждения. За да бъдеш особен Божий инструмент, ти не трябва да се осланяш на никого, но да зависиш само от Бога и, подобно на лозовите мустачки, да се увиваш около Него. Той желяе да те употреби, за да дадеш на народа Неговата светлина. Ти трябва всекидневно да черпиш сили от Бога, за да не могат околните ти да накърняват или затъмняват светлината, която чрез теб трябва да осветлява Неговия народ. Сатана полага особени усилия да отнеме тази светлина, която е така много нужна на Божия народ при опасностите на последните дни. Твоят успех зависи от твоята искреност! Щом се отклониш от нея и започваш да нагаждаш свидетелството си според желанията на другите, твоята сила ще изчезне. В сегашно време всичко е присторено и неестествено.

Светът е наводнен от свидетелства, които са дадени за временни наслаждения и за лична прослава. Твоето свидетелство има друг характер. То се отнася за особени случаи в живота, за да запазва от изчезване слабата вяра и да внушава на вярващите необходимостта да светят като светилина на света!

Бог ти е дал свидетелство, за да покажеш на отклоняващите се и на грешниците тяхното истинско положение и неизмеримата загуба, която понасят, ако продължават своя греховен живот. Бог ти е обяснил това, като ти Го представя пред очите така, както на никой друг сред сега живеещите, и Той ще те държи отговорна заради светлината, която ти е дал. "Не чрез мощ, нито чрез сила, но чрез Духа Ми", казва Господ на народите, "Възвиши гласа си като тръба и извести на Моя народ престъпленията им и греховете на Якововия дом."

Неправилно използване на свидетелствата

Някои, които вярват на свидетелствата, са съгрешили в това, че ги натрапват несправедливо на другите! От по-предишно свидетелство върху тази точка е взето следното: "В N. се намираха различни хора, които бяха Божии чада, но все пак се съмняваха във виденията. Други не противоречаха, но не се осмеляваха да заемат решително становище спрямо тях. Някои се съмняваха и имаха достатъчно основания за това. Фалшиви видения и фанатични молитвени упражнения, както и последвалите плодове, имаха такова влияние върху делото в N., че духовете се бяха настроили подозрително към всичко, което носеше името "виделина". Би трябвало всичко това да се има предвид и да се постъпва мъдро! Не би трябвало да се иска сметка или пък особено да се занимаваме с такива, които никога не са виждали някого във видение и които не са се запознали лично с влиянието на виденията. На такива не трябва да се отнемат църковните блага и привилегии, ако техният християнски живот е за пример.

Бе ми посочено, че някои биха могли да получат публикуваните видения, за да съдят за дървото по неговите плодове. Други са подобни на съмняващия се Тома: не могат да вярват на публикуваните свидетелства, нито пък могат да се повлияят от свидетелствата на други, но трябва сами да видят и да получат доказателства. Такива хора не бива да се изоставят, но спрямо тях трябва да се постъпва с много търпение и братска любов, докато вземат решения за или против. Ако се обявяват против виденията, за които нямат никаква представа, ако продължават да упорстват против нещо, в което нямат никаква опитност... "тогава църквата може да знае, че те не стоят правилно."

Някои от нашите братя са били дълго в Истината и от години познават мен и моята работа. Изпитали са истинността на свидетелствата и са заявявали, че им вярват. Чувствали са могъщото влияние на Божия Дух, Който почиваше на тях, за да потвърди истинността на свидетелствата. Бе ми показано, че с такива братя, които, когато биват наказвани чрез свидетелствата, се обявяват против тях и тайно работят, за да отслабят тяхното влияние, трябва да се постъпва много внимателно, защото тяхното поведение може да бъде опасно за онези, които не са опитни.

Номер 1 от свидетелствата, които някога бяха публикувани, съдържа въздържане от лишено от мъдрост използване на светлината, която бе дадена по такъв начин на Божия народ. Обяснявах, че някои са постъпвали неблагоприятно, когато, разговаряйки за вярата с невярващи, които са искали от тях доказателства, са им чели от моите писания вместо да им дадат доказателства от Библията. Бе ми посочено, че такъв начин на действие е необмислен и би настроил невярващите против истината. Хора, които още не познават духа на свидетелствата, не ще им отдават нужната тежест. В такива случаи не трябва да се обръща внимание на това.

Нашите предупреждения за използването на свидетелствата са давани от време на време. Например някои от проповедниците са много изостанали. Те твърдят, че вярват на дадените свидетелства, но всъщност нанасят повече вреда, като ги представят като желязно правило на такива, които не са имали никаква опитност с тях; и самите проповедници не действат според тях. Те са получавали по няколко пъти свидетелства, на които не са обръщали никакво внимание. При такъв начин на действия няма съгласие.

Аз видях, че някои се опитваха да използват това, което Бог беше посочил на другите за техните грехове и неправди. Взели са посоченото във видението в най-острото му значение и после са го изтънчили до върха така, че е довело дотам, че да отслаби на мнозина вярата в това, което Бог е заявил, а също и да обезсърчи църквата и да я доведе до отчаяние.

Врагът посяга на всичко, каквото му попадне, за да го използва за себе си и за погибел на хората! Свидетелства бяха дадени за доброто на някои лица, които заемат важни длъжности. Отначало те започват добре, като приемат на себе си игото и се опитват да вземат участие в Божието дело. Но Сатана ги преследва със своите изкушения, докато най-после бъдат победени. На други пък, като виждат техния погрешен начин на действие, Сатана им внушава, че трябва да има грешка в дадените за тези лица свидетелства, иначе тези мъже не биха се показали недостойни да вземат участие в Божието дело.

По такъв начин се поражда съмнение за светлината, която Бог е дал. Това, което може да бъде казано за някои при определени обстоятелства, не може да им се каже при други обстоятелства! Хората са толкова слаби нравствено, крайно себелюбиви, самодоволни и толкова високомерни, че Бог не може да действа заедно с тях. Те разчитат само на себе си, блуждаят като слепци и проявяват такава голяма слабост и безумие, че мнозина се учудват, как такива хора са могли да бъдат приети и почетени да работят за делото. Тъкмо това е, което Сатана цели! Това е била неговата цел още отначало, когато се опитваше да опозори Божието дело и да хвърли погрешна светлина върху свидетелствата. Ако не бяха се стремили да се налагат с влиянието си в Божието дело, Сатана не би ги завладял така силно, защото тогава не би могъл да постигне целта си и да ги употребява като свои инструменти, за да върши особено дело.

Съдене според техните плодове!

Нека за свидетелствата да се съди по техните плодове! Какъв е духът на техните учения? Какъв е бил резултатът от тяхното влияние? Всички, които желаят, могат да се запознаят с плодовете на тези видения. През всички тези години Бог със Своята мъдрост ги е опазвал и е укрепявал съпротивата им против Сатана и влиянието на хора, които подкрепят Сатана в неговото дело.

Бог или поучава Своята църква, наказва неправдата ѝ и усилва вярата ѝ, или не го прави! Това дело е или от Бога, или не е! Бог не върши нищо в съдружие със Сатана. Моето дело... носи или печата на Бога, или печата на врага! Свидетелствата са или от Божия Дух, или от Сатана!

Когато Бог ми се откриваше чрез Духа на пророчеството, бяха ми представяни миналото, настоящето и бъдещето. Бяха ми показани хора, които никога не бях виждала, но когато след години ги срещнах, аз ги познах веднага. Бях разбудена от съня с живото съзнание за онова, което току-що ми бе показано, и посред нощ пишех писма, които трябваше да бъдат изпратени на другата страна на континента и които пристигаха там тъкмо навреме, за да опазят Божието дело от голяма вреда. Това в продължение на години е било моя работа! Една сила ме принуждаваше да изобличавам и да укорявам грешни постъпки, за които никога не бях мислила. Дали обаче това дело през всички тези години е било от Небето или от Сатана?

Христос предупреждаваше Своите ученици: "Пазете се от лъжливи пророци, които идват при вас в овчи дрехи, а отвътре са вълци грабители. От плодовете им ще ги познаете! Бере ли се от трънки грозде, или от репей смокини? Така всяко добро

дърво прави добри плодове, а лошото дърво прави лоши плодове. Всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и в огъня се хвърля. Затова от плодовете им ще ги познавате" (Матей 7:15-20).

Това е пробният камък и всички могат да го използват, ако желаят! Който действително желае да се запознае с Истината, ще намери достатъчно доказателства, аз да повярва.

Съмнения в свидетелствата

Сатанинският план е да отслабва вярата на Божия народ в свидетелствата! Сатана умее в похватите си. Той се опитва да посее в душите неверие и недоволство към водителите на делото. После се критикуват способностите; те имат тогава, разбира се, малка цена и дадените във видения поучения биват пренебрегвани. Тогава идва съмнението по отношение на важните учения на нашата вяра, основните стълбове на нашето становище, а след това и съмнение в Свещеното писание и така продължава до погибелта! Когато свидетелствата, които веднъж са били повярвани, бъдат подлагани на съмнение и се изоставят, Сатана вече знае, че съблазнените не ще се спрат дотук; и удвоява усилията си, докато доведе хората до явен бунт, който е неизлечим и свършва с унищожаване. Като дават място на съмнението и на неверието по отношение на Божието дело и като хранят чувства на жестоко съмнение, хората сами се подготвят да изпаднат в голяма заблуда. Изпитват горчиви чувства към онези, които се осмеляват да им кажат грешките и да укоряват греховете им.

В публикувано първо през 1880 г. за известни младежи свидетелство се казва следното: "Вече владеещият дух на съмнение към свидетелствата на Божия Дух постепенно нараства; и вместо да отстраняват възникващите въпроси и съмнения, тези млади хора ги подхранват, защото не познават духа, силата и мощта на свидетелствата."

Бе ми показано, че мнозина имат толкова малка духовност, че не разбират нито стойността на свидетелствата, нито тяхната истинска цел. Говорят лекомислено за свидетелствата, които Бог е дал за благото на Своя народ. Произнасят присъди, излагат своите собствени мнения и критикуват това и онова. Биха направили много по-добре да си поставят ръката на устата и да се посипят с пепел, ако не могат да оценят свидетелствата поради това, че имат така малко от Божия Дух.

В N. има някои, които никога не са се подчинявали напълно на наставленията. Тръгнали са по път, който сами са си избрали, и повече или по-малко са се опълчвали против тези, които са защитавали правдата и са укорявали неправдата. Влиянието на такива хора над онези, които идват в N. и се

срещат там с тях, е много лошо. Изпълват ума на новодошлите с въпроси и съмнения за свидетелствата на Божия Дух! Влагат друг смисъл в тях; и вместо да помагат на душите да се посветят на Господа и да слушат гласа на църквата, учат ги да бъдат независими и да не уважават мненията и наредбите на другите. Влиянието на тези хора е действало незабелязано. Някои не съзнават вредата, която са причинявали; но понеже са неосветени, горди и упорити, те подвеждат и други да вървят по погрешен път. От тези неосветени личности се излъчва отровна атмосфера. Кръвта на другите е полепена по техните дрехи, като в деня на съда Христос ще им каже: "Махнете се от Мене, вие престъпници!" Ще останат учудени, но техният привиден християнски живот е бил само измама, лъжа. Някои изказват мнението, че свидетелствата на сестра Вайт не са истински. С това говорят точно онова, което е угодно на мнозина неосветени. Изобличаващите свидетелства не ги караха да се откажат от суетата и високомерието си; ако можеха, биха удовлетворявали до крайности изискванията на модата и на гордостта. Бог ще даде на всички възможност да изпитат сами себе си и да покажат истинския си характер.

Аз видях, че причината, заради която в последното време виденията не са давани в такова изобилие, е тази, че не се ценят от църквата! Последната почти е загубила своя духовен живот и вярата си, а напомнанията и предупрежденията са й правили много слабо впечатление. Мнозина, които твърдяха, че вярват на виденията, не са ги уважавали.

Ако изгубите доверие в свидетелствата, ще се отчуждите и от библейската истина! Страхувам се, че мнозина биха могли да погледнат въпросително и да се усъмнят, поради което с болка на сърце желяех да предпазя душите им. Колцина от вас желаят да уважават предупреждението? Сега се придържате към свидетелствата; но ако едно от тях се изпречи на пътя ви, за да изобличи вашите заблуждения, бихте ли могли тогава спокойно да приемете част от него или цялото, или ще го отхвърлите? Но тъкмо онова, което най-малко сте склонни да приемете, е най-нужното!

Братя мои, пазете се от лукаво, невярващо сърце! Божието слово е ясно и точно в ограниченията си. Обявява се против вашето себелюбие и снизхождение към себе си, поради което не сте му послушни. Свидетелствата на Божия Дух насочват вниманието ви върху Писанието, посочват ви вашите грешки на характера и укоряват греховете ви, поради което не ги уважавате. И за да оправдаете вашите грехове и светски начин на живот, започвате да се съмнявате, че свидетелствата са от Бога. Ако бяхте послушни на поученията им, бихте били сигурни в техния божествен произход. Помнете, че вашето неверие не ще отнеме тяхната истинност! Щом са от Бога, те са правдиви!

Бе ми показано, че неверието към предупреждаващите, насърчаващите и изобличаващите свидетелства само отдалечава светлината от Божиите чада. Неверието заслепява очите им така, че остават в незнание за своето истинско положение. Вярват, че изобличаващото свидетелство на Божия Дух не е нужно, или не се отнася за тях. Такива хора обаче имат голяма нужда от Божията благодат и духовна сила на прозорливост, за да могат да открият у себе си липсата на духовно разбиране.

Мнозина, които са се отклонили от Истината, споделяха, че причината за това е, че нямат вяра в свидетелствата... Въпросът обаче е: Желаят ли да се откажат от своите идоли, които Бог осъжда, или искат да продължават да вървят по своите порочни пътища и да отхвърлят светлината, която Бог им е дал и която изобличава тъкмо нещата, които са им наслада? При тях съществува следната дилема: или да се откажат от себе си и да приемат, че свидетелствата, които порицават греховете им, са от Бога, или да отхвърлят свидетелствата, защото укоряват техните грехове?

В много случаи свидетелствата биваха приемани, скъсваше се с греха и самозадоволяването и в съгласие със светлината, която Бог беше дал, веднага наставаше реформация. В други случаи греховното себеугодничество продължаваше, свидетелствата се отхвърляха и се изказваха много неправдиви извинения като причина за тяхното неприемане. Истинската причина обаче не се дава! Липсваше нравствен кураж, за да се откажат от гибелните привички; липсваше воля, укрепвана и осенявана от Божия Дух.

Сатана има особено голям талант да внушава съмнение и да измисля претексти за отхвърляне на свидетелствата, които Бог е дал. И мнозина смятат за добродетел, за знак на мъдрост от тяхна страна да бъдат невярващи, да се съмняват и да намират недостатъци. Който желае да се съмнява, има широк простор за това! Не влиза в Божия план да отстранява всяка възможност за неверие. Бог дава доказателства, които трябва да бъдат изпитани грижливо със смирен и послушен дух; и всички трябва да решават според силата на доказателствата. На искрения човек Бог дава достатъчно доказателства, за да повярва; който не ги приема, защото намира нещо, което не може да обхване със своя разум, ще бъде оставен в студената, замръзнала атмосфера на неверието и на мъчителното съмнение и ще претърпи крушение във вярата.

Дългът за наставление

Когато сред Божия народ се появят грешни действия и Божиите служители ги отминават равнодушно, с това наистина подкрепят и оправдават грешника и са виновни наравно с него.

И те, и той си навличат Божието неодобрение и се подвеждат под отговорност за греховете на виновника. Във видение ми се обърна внимание върху много случаи, когато Божието неодобрение беше предизвикано само защото Неговите служители пренебрегваха да порицават неправдата и греховете около тях. Които обезвиняваха подобна неправда, биваха смятани от народа за много обични и добри, а те само са се страхували да изпълнят ясен библиейски дълг. Тази задача им беше неприятна, поради което я отбягваха.

Всеизследващото свидетелство на Божия Дух желае да отстрани ония от Израиля, които винаги са се опълчвали против средствата, които Бог е дал за отстраняване на нечистотата от църквата. Неправдата трябва да бъде наречена неправда! Тежките грехове трябва да бъдат наречени с техните истински имена! Целият Божий народ трябва да дойде по-близо до Него... Тогава ще виждат и ще разпознават греха в неговата истинска светлина и колко е противен в Божиите очи. Простото и точно свидетелство трябва да живее в църквата; в противен случай и Божието проклятие ще почива върху народа Му поради неговите грехове, както бе при стария Израил.

Никога предупрежденията и наставленията не са били толкова нужни, както понастоящем! Сатана е слязъл с голяма мощ, знаейки, че неговото време е кратко. Той наводнява света с угоднически басни, а Божият народ обича да му се разказват приятни неща... Бе ми показано, че Божият народ трябва да полага по-сериозни и по-решителни усилия, за да изтласква навлизащата тъмнина. Сега основна работа чрез Божия Дух е по-необходима, отколкото от когато и да е по-рано! Когато в моята младост приех възложеното ми от Бога дело, заедно с него получих и обещанието, че щях да имам особената подкрепа на всесилния Помощник. Даде ми се важната задача да известявам вярно Господнята вест и да не правя разлика между приятел и неприятел. Бог не гледа на лице! Вестите Господни не трябва да изневеряват на своите святи задължения независимо дали се отнася за бедни или за богати, за учени или за неучени хора!

Недейте дори допуска мисълта, че се разкайвам или си вземам обратно дори едно единствено свидетелство, което съм изпратила на отделни хора или на народа! Ако съм съгрешила в нещо, то е това, че не съм порицавала греховете по-решително и по-строго! Някои от братята са поели върху себе си отговорността да критикуват моята работа и да тръгнат по по-лек път, за да поправят неправдата. На тях бих желала да кажа: "Приемам Божия, а не вашия път! Онова в свидетелствата, което съм изговорила или написала като укор, не е изразено достатъчно ясно..."

Хората, които желаят да отслабят по някакъв начин силата на острите упреци, които Бог ми е дал да провъзглася, ще трябва да отговарят за постъпките си в съда. На онези, които са поели отговорността да ме укоряват и в ограничените си схващания да тръгнат по път, който им се вижда по-добър, повторно казвам, че не приемам укорите им! Оставете ме на Бога и нека Той да ме поучава! Желая да получавам словата от Господа и да ги проповядвам на хората! Не очаквам, че всички ще приемат наставленията и ще променят поведението си, но въпреки това трябва да изпълня своя дълг. Желая да ходя в смирение пред Бога и да върша делото си сега и през вечността.

Бог не е възложил на моите братя делото, което е дал на мен! Някои уверяват, че моят начин да порицавам публично е направил някои да станат остри, критикуващи и строги. Ако това е така, трябва да се обърнат към Бога. Когато някои поемат върху себе си отговорност, която Бог не им е възложил; когато те пренебрегват поученията, които Той е давал многократно чрез нищожния инструмент на своя избор да бъдат търпеливи и смирени, сами са отговорни за последиците. С пълно с болка сърце съм изпълнявала неприятния си дълг спрямо моите най-скъпи приятели, без да се осмелявам заради душата си да задържа нито едно предупреждение дори към моя мъж, като желая и другите да предупреждавам не по-малко вярно, без разлика дали ще послушат или не! Когато говоря на хората, казвам много неща, които по-рано не съм разбирала. Духът Господен идва на мене! Струва ми се, че тогава съвсем се отдалечавам и не съм на себе си; животът и характерът на различни хора застават ясно пред духа ми. Виждам техните грешки и опасности и се чувствам принудена да говоря за това, което ми се представя по този начин. Не смея да се противя на Божия Дух!

Отхвърляне на наставленията

Мнозина не уважават верните наставления, които Бог дава чрез свидетелствата! Бе ми показано, че в тези дни мнозина са отишли дотам, че изгарят написаните слова на укор и предупреждение, както правеше безбожният цар на Израиля. Но никаква съпротива спрямо Божиите заплашвания не ще попречи на изпълнението предупрежденията! Пренебрегването на Господните слова, които Той изговаря чрез своите избрани инструменти, само ще предизвика гнева Му и ще води до сигурната погибел на престъпника! В сърцата на грешниците често гори негодувание против оръдието, което Бог е избрал, за да известява Неговите предупреждения. Така е било винаги! Същият дух, който

преследваше Еремия и го хвърли в тъмницата, защото беше послушен на Божието слово, съществува и днес.

Още от началото на моето дело, когато бях призована да давам ясни, определени свидетелства, да порицавам, а не да щадя греховете, имаше хора, които се съпротивляваха на моите свидетелства, стараяйки се да рушат влиянието на моята работа, като говорят благи думи. Господ ме избра да съобщавам Неговите укори, а тези лица се изправяха между мен и укоряваните, за да унищожават действието на моите свидетелства.

Почти винаги, когато са нужни предупреждения, ще има и някои, които не ще виждат, че Божият Дух е оскърбяван и делото Му е презирано! Те съчувстват на ония, които са заслужили мъмрене, защото и техните чувства биват засегнати. Това погрешно съчувствие прави тези, които го проявяват, съвиновници с наставлявания! Ако укоряваният биваше оставен да почувства своята неправда, той в девет от десет случая би дошъл дотам, че да я признае и да се поправи. Но тези неосветени състрадатели, които обичат да се месят в работите на другите, тълкуват по човешки подбудите на наставлявания, както и дадените предупреждения; чрез своето съчувствие карат наставлявания да мисли, че с него се постъпва несправедливо; тогава неговите чувства въстават против оня, който само е изпълнил дълга си. Но който изпълнява вярно дълга си, съзнавайки своята отговорност пред Бога, ще получи заради това Неговото благословение!

В тези последни дни има такива, които казват: "...И проповядвайте ни ласкателно, пророкувайте фалшиво." Но това не е моя работа! Бог ме е поставил да порицавам народа Му; и онези, за които се отнася тази вест, ще бъдат също така сигурно, както на мен е възложил тежкия товар, подведени под отговорност за начина, по който са се отнесли към нея. Бог не допуска да се шегуват с Него, и който презира Неговото дело, ще получи според делата си. Не съм сама избрала тази неприятна задача! Това не е дело, което ще ми спечели благоволението или похвалата на хората. Това е дело, което само малцина познават! Но онези, които чрез своите погрешни тълкувания, завист и неверие се опитват да направят работата ми два пъти по-тежка и по такъв начин да създават в душите на другите предразсъдъци спрямо дадените ми от Бог свидетелства и да ограничават делото ми, ще трябва поради това да отговарят пред Бога! Ще продължавам да вървя напред, според както Провидението и моите братя ми оправят пътя! В името и силата на моя Спасител желая да направя онова, което мога! Моят дълг не е да живея, както ми е угодно, а да върша волята на моя небесен Бог, Който ми е дал моето дело!

Когато Бог ми е дал вест за Своя народ, всички, които пречат на моето дело и желаят да разклатят вярата на народа в неговата истинност, се опълчват не против оръдието, а против Бога! Вие презирате и оскърбявате не оръдието, а Бог, Който ви е говорил чрез тези предупреждения и наставления. Едва ли хората биха могли да причинят на Бога по-голямо оскърбление от това да презират и да отхвърлят оръдията, които Той си е избрал, за да ги ръководи.

Небрежност спрямо свидетелствата

Не само тези, които открито отхвърлят свидетелствата или се съмняват в тях, се намират в опасност; да се пренебрегва светлината е все едно да се отхвърля! Някои от вас признават наставленията, но не ги приемат в сърцето си! Вие си оставате същите, както и по-рано, и все по-невъзприемчиви към влиянието на Божия Дух. Ставате все по-слепи, имате все по-малко мъдрост, по-малко ревност и желание за молитва и богослужение. Ако не се обърнете, ще изгубите напълно опората си в Бога! Вие не сте допуснали в живота ви да настъпи коренна промяна чрез получените наставления, защото не сте разбрали вашите грешки и не сте нито видели, нито познали разликата между вашия живот и живота на Христос. Каква полза от вашите молитви, ако в сърцата ви има неправда? Ако у вас не се извърши пълна промяна, за кратко време предупрежденията ще ви дотегнат, както някога на израилевите чада, и също като тях ще отпаднете от Бога!

Мнозина постъпват в пълно противоречие със светлината, която Бог е дал на Своя народ, защото не четат книгите, които съдържат светлината и разкриват съвети, поправления и предупреждения. Светските грижи, модата и липсата на религия са отклонили вниманието от светлината, която Бог е благоволил да даде, докато книги и вестници, пълни със заблуждения, биват разпространявани навсякъде. Съмнението и неверието се увеличават навсякъде! Чудесната светлина, която идва от Божия трон, се поставя под шиника; но Бог ще държи под отговорност народа Си за тази небрежност! Ние ще даваме сметка за всеки лъч светлина, който Той изпраща по нашия път, дали ни е помогнал за напредване в Божествените неща или е отхвърлен, защото е по-приятно и по-лесно да се следват наклонностите.

Книгите "Великата борба" и "Свидетелствата" би трябвало да се намират в дома на всяко семейство, което пази Божия ден на почивка, а братята и сестрите трябва да познават тяхната стойност и да имат желание да ги четат. Съвсем не беше умно да се намалява цената на тези книги и в една църква да има само по един екземпляр от всеки том. Те би трябвало да се намират в библиотеката на всяко семейство и да бъдат четени

постоянно! И нека да бъдат пазени така, че да могат да се четат от мнозина.

Нека проповедници и народ помнят, че евангелската истина ожесточава, щом не спасява! Отхвърлянето на светлината прави хората пленници, обвързва ги с веригите на тъмнината и неверието. Душата, която се отказва да бъде послушна на всекидневните благодатни покани, може скоро да слуша най-настоятелните покани, без обаче те да ѝ правят някакво впечатление! Като Божии съработници ние се нуждаем от дълбоко смирение и от по-малко самомнителност! Колкото повече се подхранва личното "Аз", толкова повече ще намалява вярата в свидетелствата на Божия Дух... Който се доверява изцяло на себе си, ще вижда все по-малко Бога и Неговите свидетелства.

Как да се приемат наставленията?

Църковни членове, които са укорявани чрез Божия Дух, не трябва да се опълчват против Неговото нищожно оръдие. Бог, а не смъртен грешник е Онзи, Който им е говорил, за да ги спаси от погибел! На човека не е приятно да бъде укоряван; и не е възможно за човешкото сърце да признае необходимостта от наставленията и благословието, което те ще дадат, ако то не е осветлено от Божия Дух. Когато човек отстъпва пред изкушението и се предава на греха, неговият разум бива замъглен. Понятието за морал отслабва, не се обръща внимание на предупрежденията на съвестта и гласът ѝ става все по-неясен. Човек постепенно изгубва способността да различава доброто от злото, докато най-после изгуби ясна представа за своето положение спрямо Бога. Може да изпълнява формите на религията и дори да защитава ревностно нейните учения, но въпреки това Духът да бъде далеч от него. Неговото състояние се описва от верния Свидетел така: "Ти казваш: Богат съм и сит, и нямам нужда от нищо; и не знаеш, че ти си окаян, нещастен, беден, сиромах, сляп и гол" (Откр. 3:17).

Когато Бог чрез укоряващата вест казва на човека, че това е неговото състояние, той не може да приеме, че тази вест е истинска. Но трябва ли затова да отхвърля предупреждението? Не! Бог е дал достатъчно доказателства, че всички, които желаят, могат сами да се уверят в характера на свидетелствата; и когато стигнат до познанието, че са дадени от Бога, техен дълг е да приемат наставленията, независимо че не виждат греховността на своите пътища. Ако познаваха състоянието си, каква нужда би имало тогава от наставления? Но понеже те не го познават, Бог им го изявява чрез Своята милост, за да се разкаят и да могат да се поправят преди да бъде късно. Всички, които пренебрегват такива предупреждения, изпадат в слепота и самоизмама; но които внимават на тях и се

заемат ревностно да отстранят греховете си, за да придобият необходимите добродетели, ще отворят вратата на сърцата си, за да влезе Спасителят и да може да живее в тях! С Бога най-тясно са свързани тези, които познават гласа Му, когато Той говори с тях. Които са духовни, различават духовните неща; те ще бъдат благодарни, че Бог им е посочил заблужденията.

Давид черпеше мъдрост, като гледаше как Бог постъпва с него, и смирено се прекланяше пред наказанието на Всевишния. Вярното описание на неговото истинско положение от пророк Натан запозна Давид с неговите лични грехове и му помогна да се освободи от тях. Той прие съвета със смирение пред Бога. "Божият закон е свършен", казваше той "и освежава душата".

"Ако обаче не сте приели наказанието, което всички сте заслужили, вие не сте... чада Божии". Нашият Господ е казал: "Които любя, аз ги избличавам и наказвам." И всяко наказание носи не радост, а скръб, но след това ще даде добър плод на правда на онези, които са поучавани по такъв начин. Макар наказанието да е горчиво, дадено е от нежно любящ Баща, за да можем да станем съучастници на Неговата слава!

Неоснователно различие

Някои твърдят, че предупрежденията, съветите и наставленията, които Бог е дал чрез Своята служителка - освен ако те са дадени чрез особени видения за всеки отделен случай, вече нямат стойност като съвети и предупреждения от други източници. В някои случаи твърдяха, че при даване на свидетелство за църквата или за отделна личност аз съм се влияела от писмата, които съм получавала от църковни членове, за да го напиша така, както съм ги написала. Някои обясняваха, че свидетелствата, за които бе казано, че са дадени от Божия Дух, били само израз на моята лична присъда, основани на съобщения, които съм получавала от човешки източници. Това твърдение е свършено погрешно! Когато в отговор на някой въпрос, изявление или покана от страна на църкви или на отделни личности бива давано свидетелство, което съдържа съобщената от Бога светлина по тези въпроси, фактът, че то е предизвикано по такъв начин, с нищо не намалява неговата стойност и важност. Привеждам цитати от свидетелство 31, които се отнасят за тази точка:

Как беше с апостол Павел? Известията, които той получи в дома на Хлое за църквата в Коринт, го накараха да напише своето първо послание до тази църква. Той беше получил частни писма, които разкриваха съществуващите факти, и в отговор написа общи принципи, които, когато биваха уважавани, можеха да отстранят настоящето зло. С голяма любов и мъдрост Павел

им напомня да бъдат в един дух и да не допускат помежду си разцепления.

Павел беше осветлен от Божия Дух апостол, но въпреки това Бог не винаги му откриваше състоянието на народа Си. Онези, които милееха за растежа на църквата и виждаха злото да се промъква в нея, му описваха действителността; и чрез светлината, която по-рано беше получил, Павел беше в състояние да съди за истинския характер на развиващите се там събития. Истински търсещите светлина не гледаха на неговото известие като на обикновено писмо, защото Бог не беше дал ново откровение специално за този случай. Не, съвсем не! Господ беше показал на Павел трудностите и опасностите, които биха се появили в църквите, за да може да знае как да действа, когато настъпят.

Павел беше поставен за закрила на църквата; той трябваше да внимава за душите като такъв, който дава сметка на Бога за тях, поради което не трябваше ли да обръща внимание на събитията за тяхната анархия и разцепление? Сигурно! Напомнянето, което той им изпрати, беше също написано под влиянието на Божия Дух, както всяко от неговите послания. Но когато им се даваха наставленията, някои лица не желяеха да се поправят; те мислеха, че не Бог е говорил чрез Павел, но че Павел им е изявил само своето човешко мнение, поради което тяхното лично мнение било също толкова добро, както и това на Павел. Така е с мнозина от нашия народ, които са се отклонили от старите граници и следват своите лични разбирания.

Ако нашият народ заеме това становище, особените Божии предупреждения и съвети, давани чрез Духа на пророчеството, не могат да имат никакво влияние, нито да предизвикат реформация в живота и характера! Господ не дава отделно видение за всяка трудност, която може да се появи сред Неговия народ в различните случаи на неговото дело. Бе ми обаче показано, че в различните времена Божият начин на действие с църквата Му е бил да съобщава на Своите избрани служители нуждите и опасностите в Неговото дело; и да действа чрез отделни личности, възлагайки им товар да съобщават предупреждения и съвети.

Така Бог ми е давал в различни случаи светлина за особените грешки на църковни членове, както и за опасностите, застрашаващи делото и отделни личности, ако тези грешки не бъдат отстранени. При известни обстоятелства могат да се появят фалшиви възгледи и да се затвърдят, а после да вредят на Божието дело и да водят отделни личности до погибел. Когато особени опасности заплашват Божието дело или известни лица, Господ ми го съобщава в сън или видение, и случаите ми биват ясно представени. Чувам глас да казва: "Стани и пиши; тези души са в опасност!" Подчинявах се на подбужденията на

Божия Дух и моето перо описваше тяхното истинско състояние. Когато пътувам и заставам на различни места пред народа, Духът на Господа ми представя тъкмо такива случаи и ми напомня по-рано показаните работи.

През всичките години Господ ми е откривал нуждите на делото Си и най-различни случаи с отделни личности, като ми е показвал кога и в какво те са се отклонявали и не са проявявали християнски характер. Стотици случаи са ми бивали представяни: такива, които Бог одобрява или осъжда. Бог ми е открил, че когато се следва определен път или когато се отстъпва пред човешка слабост, това води и до определени последици. По такъв начин Той ме е възпитавал и поучавал, за да мога да виждам опасностите, които застрашават другите, и да поучавам и предпазвам народа Му чрез непрекъснати предписания и заповеди, за да може да познае сатанинската хитрост и да избегне от неговите примки.

Делото, което Бог ми е възложил особено, е да напомням на млади и стари, на учени и неучени да изследват Писанието лично за себе си; да внуша на всички, че изучаването на Божието слово ще засили разума и всяка способност и ще позволи духовните сили да могат да обхващат дълбоките и обширните въпроси за Истината; да уверявам всички, че истинското познаване на Библията превъзхожда всички науки в това, че може да направи човека такъв, какъвто Бог го желае! "Изявлението на Твоето слово радва и умъдрява простите." Мога ли с получената от изучаването на Неговото слово светлина, с особеното познание, дадено ми при различни обстоятелства за различни случаи от Неговия народ, да бъда още в същото незнание, в същата духовна несигурност и слепота, както бях в началото на тази опитност? Желаят ли моите братя да кажат, че сестра Вайт е била така бавна в схващанията си, че нейните мисли в тази насока не са по-добри, отколкото преди да постъпи в Христовото училище, за да бъде възпитана и обучена за това особено дело? Нямам ли повече разбирания за длъжностите и опасностите на Божия народ в сравнение с онези, на които тези неща никога не са били обяснявани? Не желая да обезславям моя Създател с твърдението, че всичката тази светлина, всичкото откровение на Неговата могъща сила в моята работа и опитност са били без стойност и че не те са оформили мислите ми и са ме направили способна за Неговото дело.

Когато виждам мъже и жени да вървят по същия път или да проявяват същите слабости, излагали на опасност други хора и вредили на Божието дело и които Бог постоянно е укорявал, как мога да не се тревожа? Когато виждам разколебани души, изпълнени със съзнанието за своята неспособност, които обаче съвестно се опитват да вършат това, което Бог им препоръчва, и зная, че Господ гледа с благоволение на техните искрени

усилия, не трябва ли тогава да кажа насърчително слово на тези бедни, треперящи сърца? Трябва ли да мълча, защото не ми е дадено специално видение за всеки отделен случай?

"Но ако стражът види, че мечът иде и не затръби с тръбата и не предпази людеите, и мечът дойде и постигне някого от тях, той е бил постигнат заради греховете си, но кръвта му ще подиря от ръката на стража. И тъй, сине човешки, аз те турих страж на Израилевия дом; чуй прочее, слово из устата Ми и свести ги от Моя страна. Когато казвам на беззаконника: Беззаконнико, непременно ще умреш, и ти не проговориш, за да свестиш беззаконника за пътя му, онзи беззаконник ще умре в беззаконието си; от ръката ти обаче ще потърся кръвта му. Но ако свестиш беззаконника за пътя му, да се върне от него, и не се върне от пътя си, той ще умре в беззаконието си, а ти си избавил душата си" (Езекиил гл. 3).

Неотдавна по време на сън бях на събрание, като някои от присъстващите се стараеха да заличат впечатленията от много важно предупреждаващо свидетелство, което им бях дала. Те казваха: "Ние вярваме в свидетелствата на сестра Вайт; но когато тя ни казва неща, които не е видяла във видения за въпросния случай, нейните думи нямат по-голяма стойност от думите на който и да е друг." Божият Дух дойде на мен и станах и ги укорих в името на Господа. Повторих съдържанието на онова, което току-що казах за стража. Това, допълних аз, отговаря на вашия и на моя случай.

И когато онези, към които са отправени тези важни предупреждения, казват: Това е само личното мнение на сестра Вайт, а аз ще следвам моето лично решение; и когато те продължават да вършат същите неща, за които са били предупреждени, те показват, че презират Божия съвет. И тогава ще последва тъкмо това, което Божият Дух ми посочи, че ще бъде: ощетяване на Божието дело и тяхната собствена погибел! Някои, които желаят да затвърдят своето собствено становище, цитират изрази от свидетелствата, които според тях подкрепят техните възгледи и им дават по възможност изопачено тълкувание. Но изразите, които посочват техния погрешен начин на живот или не съответстват на възгледите им и те обясняват като лично мнение на сестра Вайт, отричат техния божествен произход и ги приравняват със своите собствени съждения.

Когато вие, мои братя, които от много години познавате мен и делото ми, заемете становището, че моят съвет не е по-ценен от съвета на такива, които не са особено подготвени за това дело, тогава не ме молете да работя заедно с вас; защото като заемате това становище, вие неизбежно ще противодействате на влиянието на моето дело. Ако следвате вашите лични разбирания със същата сигурност, както светлината, дадена чрез Божията избрана служителка, вие сте в

опасност! Вие ще бъдете осъдени, защото сте отхвърлили светлината, която Небето ви е изпратило.

Когато бях в Н., Господ ми се яви през нощта и каза чудесни насърчителни думи за моето дело и ми повтори същата вест, която Той няколко пъти преди това ми беше давал. По отношение на тези, които се бяха отвърнали от получената светлина, Той каза: "Който презира или отхвърля свидетелствата, които Аз съм ти дал, е презрял не теб, а Мене, твоя Господ!"

Когато твърдоглавите и високомерните продължават упорито своя път, какво ще бъде състоянието на църквата? Как могат да бъдат поправени грешките на тези своенравни, честолюбиви личности? С какво Бог може да ги спечели? Как ще поддържа Той църквата Си в ред? Постепенно възникват различия в мненията и често в църквата се появява отпадане във вярата. Когато възникнат спорове или разцепления, всяка страна твърди, че е в правото си и че има непорочна съвест; те не желаят да приемат никакво поучение от хора, които отдавна носят товара на делото и за които знаят, че са ръководени от Бога. На тях е изпратена светлина, за да разпръсне тъмнината им, но те са с много горделиви сърца, за да я приемат, и затова избират тъмнината. Те отхвърлят Божия план, защото той не съвпада с техните мнения и планове и не одобрява техните отрицателни черти на характера. Действието на Божия Дух, което би ги поставило в правилно положение, ако го приемеха, не става по начин, който им харесва и който ласкае тяхната лична правда. Дадената от Бога светлина за тях не е светлина и те живеят в тъмнина! Те мислят, че човек не трябва да има по-голямо доверие към съжденията на ония, които отдавна имат опитност и са били поучавани и употребявани от Господа, за да вършат особено дело, отколкото към съжденията на който и да е друг човек. Дали е Божи план да действат така, или това е особеното действие на неприятеля на всяка правда, за да държи душите в заблуда, да ги обгръща с явни измами, които не могат да бъдат отмахнати, защото са застанали във вярата от кръга на средствата, които Бог е отредил за Своята църква?

Напътствия, предупреждения и порицания от Господа са давани на църквата през всички векове! Тези предупреждения в дните на Христос бяха презряни и отхвърлени от самонадеяните фарисеи, които вярваха, че не се нуждаят от такива напомнания и че с тях се отнасяха несправедливо. Те не желяха да приемат словата на Господа чрез Неговите служители, защото не бяха в хармония с техните плътски наклонности. Ако Бог би дал видение тъкмо за тези хора в днешните дни, за да посочва грешките им, за да изобличава самонадеяността им и да осъжда греховете им, те също биха се възбунтували подобно на

жителите на Назарет, когато Христос им посочваше тяхното истинско състояние.

Ако тези хора не смирят сърцата си пред Бога, ако приемат нашепванията на Сатана, съмнение и неверие ще обхванат душата и те всички ще гледат в погрешна светлина. И когато семето на съмнението бъде посято в техните сърца, ще имат богата жетва. Ще се съмняват в истини, ясни и приемливи за онези, които не са подхранвали в себе си неверието. Които се опитват духовно да се доберат до всичко, което може да послужи като гвоздей на съмнение, като нашепват тези мисли на другите, винаги ще намират повод за съмнение. Те ще подлагат на критика всичко, което Истината разкрива, като ще критикуват работата и положението на другите и всеки клон на делото, в който не участват. Те ще се прикриват с грешките и заблуденията на другите "докато", казва ангелът, "Господ Исус остави ходатайството Си в небесното светилище, облече се с дрехите на възмездието и ги изненада при тяхната несвята работа. Такива не са готови за сватбената вечеря". Техните чувства са покварени толкова много, че биха се осмелили да критикуват дори и трапезата на Господа в Неговото царство.

Открил ли е Бог някога на тези самоизмамани, че Неговите напътвания и изобличения имат стойност само, когато идват чрез специално видение? Спирам се на този въпрос, защото сега мнозина са заблудени, и разчитат на него, а той е в сатанинска измама за погубване на души. Когато Сатана ги е съблазнил и покварил чрез своите остроумия, така че когато биват наставлявани действието на Божия Дух не им оказва никакво влияние, сатанинският триумф е пълен. Някои пък мислят, че имат право да предават като Юда своя Господ в ръцете на Неговите най-големи неприятели. Тези самонадеяни души, които са решили да ходят по своя собствен път и да защитават своите лични идеи, стават все по-лоши, защото предпочитат да вървят по какъвто и да е път, само и само да не се откажат от собствената си воля. Те погиват слепешката по пътя на лукавия, но подобно на фарисеите, самоизмамани вярват, че вършат служба за Бога. Христос описва положението, което известна класа ще заеме, когато ѝ се даде възможност да прояви истинския си характер. "И брат ще предава брата си на смърт, и баща сина, и децата ще се опълчат против родителите си и ще се стремят да ги умъртвят."

Във връзка с моето дело Бог ми е дал определена, важна опитност. Можете да бъдете сигурни, че докато съм жива не ще престана да възвисявам предупреждаващия глас, който Бог ми дава чрез Своя Дух, независимо дали хората желаят да се вслушват в него, или не! Аз не притежавам никаква особена мъдрост: само съм оръдие в ръката на Господа, за да върша делото, което Той ми е възложил! Поученията, които съм

съобщила устно или писмено, са израз на светлината, която Бог ми е дал. Опитах се да ви изложа принципите, които Божият Дух от години е вложил в ума ми и е написал в сърцето ми.

И сега, братя и сестри, моля ви, да не заставате между мен и делото и да отклонявате светлината, която Бог желае да ни подари! Недейте отнема чрез критикуване силата и важността на свидетелствата! Недейте мисли, че можете да ги раздробявате и ги нагаждате според личните си разбирания, като се заблуждавате, че Бог ви е дал право да определяте кое е светлина от небето и кое е само израз на човешка мъдрост. Ако свидетелствата не са в съгласие с Божието слово, отхвърлете ги! Христос и Велиар не могат да се съединят! Заради Христос недейте заблуждава хората с хитрости и скептицизъм и не работете против делото, което Господ желае да извърши. Понеже ви липсва способност да различавате, не правете това Божие средство камък за съблазън, в който мнозина се спъват и падат, биват впримчени и пленени.

* Под "настоящата истина" пионерите на Църквата на адвентистите от седмия ден са разбирали тройната ангелска вест (Откр. 14:6-17) /бел. ред./

Тайните в Библията са доказателство за нейния божествен произход

(Свидетелства, т. V, с. 698-711)

"Мислиш ли, че ти знаеш онова, което Бог знае, и че можеш да го налучкваш така съвършено, както Всемогъщият? То е по-високо от небето - ти какво желаеш? По-дълбоко от пропастта - какво можеш да знаеш?" "Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища като Моите пътища, казва Господ. Понеже, както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли от вашите помисли." "Аз Съм Бог и няма друг, Бог, на когото няма равен никъде; Който известявам отнапред онова, което ще дойде после, преди да се е сбъднало."

За ограничения човешки разум не е възможно да разбере напълно характера или делата на Безкрайния! За най-мъдрия разум, за най-мощния и образован дух това свято същество трябва да остане завинаги скрито в тайна.

Апостол Павел се провиква: "О, колко са дълбоки богатството и премъдростта и знанието Божие! Колко са непостижими Неговите съдби и неизследими пътищата Му!" Но макар "облаци и мрак да Го закриват, правда и съд са основа на Неговия трон." Бихме могли да разберем Неговото отношение

към нас и ръководещите Го подбуди толкова, колкото да познаем безграничната любов и милост, съединени с безкрайно голяма мощ. Ние можем да разберем Неговите намерения само дотолкова, доколкото е добре за нас да ги знаем; за останалото трябва спокойно да се доверяваме на силата на Всемогъщия, на любовта и мъдростта на Бащата и Владетеля на всичко.

Словото Божие крие тайни, които никога не могат да бъдат разбрани напълно от смъртни същества! То насочва нашите мисли към Твореца, "Който живее в светлина, в която никой не може да проникне". Той ни изявява намеренията Си, които обхващат всички епохи на човешката история и които ще получат своето изпълнение във вечността. Той насочва нашето внимание към предмети с безкрайна дълбочина и важност, отнасящи се за Божието владичество и за съдбата на човека. Как грехът дойде на света, човешкото възплътяване на Христос, новородението, възкресението и много други неща, които ни разкрива Библията, са станали - това са дълбоки тайни, които човешкият ум не би могъл да ги обясни или да разбере напълно. Но Бог ни е дал в Писанието достатъчно доказателства за техния божествен характер и ние не трябва да се съмняваме в Неговото слово заради това, че не можем да разберем всичките тайни на Неговото провидение!

Главите на Священото писание, които излагат тези велики тайни, не бива да се оставят настрана, като че ли не са от полза за човека. Всичко, което Бог е намерил за нужно да открие, трябва да приемем с вяра като Негово слово! То може да бъде дадено само като гол факт, без обяснение защо или как; но дори и когато не можем да го разберем, трябва да го приемем за вярно, защото Бог го е казал! Всичката трудност се крие в слабостта и ограничеността на човешкия ум.

Апостол Петър казва, че Писанието съдържа неща, "които са мъчни за разбиране, които неучените и неутвърдените изкривяват... за своя лична погибел." Трудностите в Писанието са разглеждани от съмняващите се като доказателства против Библията, но тъкмо те са силното доказателство, че тя е дадена от Бога! Ако Библията описваше за Бога само това, което е лесно да се разбере, ако Неговото величие и слава биха могли да бъдат обхванати от ограничени човешки разум, тогава тя (Библията) не би носила в себе си несъмненото уверение за нейния божествен авторитет. Тъкмо възвишеното и тайнственото в изявените неща трябва да засилват вярата ни в Писанието като Слово Божие.

Библията разкрива истината с такава простота и така съвършено я нагажда към нуждите и изискванията на човешкото сърце, че и най-учените се учудват и възхищават от това, докато най-простите и неучени хора тъкмо по това могат да познаят пътя на спасението. И все пак тези така просто

изразени истини говорят за такива възвишени, непостижими и необхватни за човешките умове неща, че ние можем да ги приемем само, защото Бог ги е изговорил! Спасителният план е представен по такъв начин, че всеки човек да може да види стъпките, които трябва да направи с покаяние и вяра в Бога и нашия Господ Исус Христос, за да бъде спасен. Но под тези така лесно разбираеми истини лежат тайни, в които се крие Неговата слава; тайни, които не са по силите на разума, когато се опитва да ги изследва, но които изпълват със страхопочитание и вяра сериозния търсач на истината. Колкото повече се изследва Библията, толкова по-твърдо и по-силно ще става неговото убеждение, че тя е Слово на живия Бог, и човешкият разум ще се прекланя пред величието на божественото откровение.

Всички, които желаят да приемат живите изявления, божествения им авторитет, ще бъдат благословени с най-голяма светлина! Когато бъдат запитвани за обясненията на някои факти, те ще отговарят само: Така казва Писанието! Те са принудени да признаят, че не могат да обяснят действието на Божията сила или откровението на Божията мъдрост. Божия воля е, че ние трябва да приемем някои неща само с вяра! Като признаваме това, ние се съгласяваме, че ограниченият ни разум не е в състояние да обхване Безкрайния и че човек със своето ограничено човешко познание не може да разбере намеренията на Всезнаещия.

Съмняващите се и невярващите отхвърлят Божието слово, защото не могат да разкрият всички негови тайни; и не всички, които изповядват, че вярват в Библията, са предпазени от изкушения в тази точка. Апостолът казва: "Внимавайте, мили братя, да не би някой между вас да има подозрително, невярващо сърце, че да отстъпи от живия Бог." Хора, които се отдават на критикуване, съмнения и търсене на недостатъци, защото не могат да проникнат в Божиите намерения, "падат в същия пример на неверие." Добре е да се изследват точно ученията на Библията и да се прониква в "тайните Божи", доколкото те са разкрити в Писанието! Докато "тайната е на Бога, нашия Господ", откритото е "наше и на нашите деца довеки". Но сатанинско дело е да развъртава изследващата сила на разума.

Изучаването на библейските истини става поради известна гордост, защото хората се чувстват убити духом и нетърпеливи, ако не могат да обяснят всяка част от Писанието така, че да бъдат удовлетворени. Признаването, че не могат да разберат дадените неща, е за тях много унижително. Те не искат да чакат търпеливо, докато Господ намери за необходимо да им открие истината. Те мислят, че тяхната човешка мъдрост е в състояние, без помощ, да разбере Писанието, а когато това не

им се отдава, отричат неговия авторитет. Разбира се, много теории и учения, за които се казва, че са библейски, нямат основата си в Писанието, а са противоположни на същността на Божието откровение. И тъкмо тези неща предразполагат към съмнение и безпомощност! Те трябва да се смятат за бреме не на Божието слово, а на човешката извратеност! Трудното разбиране на Библията не хвърля сянка върху Божията мъдрост; то не е причина за погибел на никой. Ако в Библията нямаше тайни, които да повдигат въпроси, такива хора поради липса на духовна проникателност ще намират причини за спъване и в най-ясните Божии изявления.

Хора, които си въобразяват, че са надарени с толкова голяма духовна сила, че могат да намерят обяснение на всички пътища и дела Божии, се опитват да поставят човешката мъдрост наравно с Божията и да прославят човека като Бог. Те обаче само повтарят онова, което Сатана каза на Ева в рая: "Вие ще станете като Бога". Сатана падна поради своето славолюбие, желяйки да бъде равен на Бога. Той искаше да проникне в Божиите планове и намерения, които за него бяха непостижими поради собствената му неспособност като сътворено същество, неразбиращо мъдростта на Безкрайния. Това негово (на Сатана) честолюбиво високомерие го накара да се възбунтува; сега по същия начин той се опитва да причини погибелта на човека.

В спасителния план има тайни - унижението на Божия Син, Неговото човешко възплъщаване, чудесната любов и снизхождение Божии да пожертва Сина Си, които продължават да учудват небесните ангели. Когато апостол Петър говореше за откровенията, които се дадоха на пророците за "страданията Христови, а след това и славата", той каза, че това са неща, "които и ангелите пожелаха да видят". Тези неща ще бъдат и предмет за изучаване от спасените през вечността! Когато спасените разглеждат Божието дело при сътворението и спасението, ще приемат с учудените си и възхитени умове все по-нови истини. Като продължават все повече и повече да изучават Божията мъдрост, любов и мощ, техният разум постепенно ще се развива и радостта им ще расте непрекъснато.

Ако за сътворените същества беше възможно да постигнат пълно разбиране на Бога и Неговите дела, не би имало вече какво да откриват - не би имало и никакво растене в познанието, никакво сърдечно и духовно развитие! Бог не би бил вече непостижим, а хората, след като са достигнали границата на познанието, не биха могли да правят никакъв напредък. Нека да благодарим на Бога, че не е така! Бог е безкраен, в Него са скрити "всички съкровища на мъдростта и познанието." През вечността спасените ще могат непрекъснато да изследват и да учат, но пак не ще изчерпят съкровищата на Божията мъдрост, доброта и мощ.

Бог желае още в този живот да разкрива постепенно истината на Своя народ! Има само един път, по който може да се постигне това познание: ние можем да достигнем до разбиране на Божието слово само чрез осветлението на Духа, чрез което е дадено Словото! "Никой не знае какво е в Бога без Божия Дух;" "защото Духът изследва всички неща, също и дълбочините на Божеството." И Божието обещание към Неговите последователи беше: "Когато обаче дойде оня, Духът на истината, Той ще ви научи на всяка истина... защото Той ще го вземе от Мене и ще ви го извести."

Бог желае човек да упражнява своите умствени сили, а изучаването на Библията укрепява и облагородява духа повече, отколкото всяко друго учение! То е най-доброто духовно и душевно упражнение за човешкия разум! Но ние трябва да се пазим да не направим за наш Бог разума, който още е подчинен на слабостта и хилавостта на тялото. Ако не пожелаем Писанието да ни бъде неясно така, че да не можем да разберем и най-простите истини, трябва да имаме простосърдечието и вярата на малкото дете, трябва да желаем да учим и да просим помощта на Светия Дух! Познанието за Божията мощ и мъдрост и за нашата неспособност да разберем Неговото величие би трябвало да ни изпълни със смирение; трябва да разгръщаме Неговото слово със същото страхопочитание, сякаш сме застанали пред Бога. Когато пристъпваме към Библията, нашият разум трябва да чувства ясно нейния авторитет, а сърцето и духът ни да се преклонят пред великия "Аз Съм".

Ще напредваме в истинското духовно познание само, когато признаем нашата нищожност и пълна зависимост от Бога! Всички, които пристъпват с молитва към Библията, за да изучават нейните истини като Слово Божие, ще получат Божествено осветление. Има много наглед трудни и неразбираеми неща, които Бог ще направи ясни и прости за онези, които се стремят да ги разберат.

Понякога се случва, че хора с духовни, облагородени чрез възпитание и грижа способности не могат да разберат някои пасажии от Писанието, докато други, които са необразовани, чиито знания изглеждат слаби и чийто разум не е школуван, разбират значението им и черпят сила и утеха от това, което първите разглеждат като тайнствено и го отминават като маловажно! Как става това? Бе ми казано, че вторите не разчитат на своя разум! Те отиват при Източника на светлината, при Онзи, Който е дал Писанието, и молят със смирено сърце Бог за мъдрост, която и получават! Чудесни истини ще бъдат открити на сериозния търсач! Христос представи истината като скрито в нивата съкровище. То не е на повърхността; ние трябва да копаем, за да стигнем до него! Но нашият успех не зависи толкова от духовните ни способности,

колкото от смирението на сърцето и от вярата, която получава Божията помощ.

Без ръководството на Светия Дух ние се намираме в опасност или да изкривяваме Писанието, или да го тълкуваме погрешно! Често Библията се чете без полза, в някои случаи дори за вреда. Когато Словото Божие се разтваря без страхопочитание и без молитва, когато мисълта и духът не са отправени към Бога и не са в хармония с Неговата воля, духът бива помрачен от съмнение, което се усилва дори при изучаване на Библията. Неприятелят завладява мисълта и нашепва погрешно тълкуване.

Ако хората не искат да поставят думите и делата си в съгласие с Бога, те, колкото и да са учени, могат да се заблуждават в Писанието; не е препоръчително да се доверяваме на техните обяснения. Ако истински се стремим да вършим Божията воля, тогава Светият Дух прави ученията на Неговото слово като принципи в живота и ги записва в плочите на душата. И само тези, които вече следват дадената светлина, могат да се надяват, че ще получат и по-голямо духовно осветление! Това е ясно изразено в Христовите думи: "Ако някой желае да върши Неговата воля, той ще разбере дали това учение е от Бога..."

Хора, които четат Писанието, за да намират в него противоречия, нямат никакво духовно познание. Чрез своя извратен поглед те виждат причина за съмнение и неверие в неща, които всъщност са ясни и прости. Съвсем друго обаче е с онези, които със страхопочитание се приближават до Словото Божие и търсят да познаят волята на Бога. Те биват изпълнени със свято страхопочитание и удивление, когато виждат чистотата и величието на разкритите истини! Всяко нещо привлича подобното на себе си! Всяко нещо цени подобното си! Святостта се свързва със святост, вярата с вяра! За смиреното сърце и за искрено търсещата душа Библията е пълна със светлина и познание. Всички, които идват с такъв дух при Писанието, ще бъдат в общение с апостолите и пророците. Техният дух съответства на Христовия дух и те се стремят да станат едно с Него.

Мнозина мислят, че на тях е възложена отговорността да обясняват трудно разбираемите пасажии на Библията, за да се противопоставят на хитростта на съмняващите се и на невярващите. Но като се опитват да обясняват не напълно разбраното, изпадат в опасност да забъркат умовете на другите в по-ясните и по-леко разбираемите неща. Това не е наша работа! Не трябва да се оплакваме, че съществуват трудни пасажии, а да ги приемаме допуснати от Божията мъдрост. Наш дълг е да приемем Неговото слово ясно във всички важни точки за нашето спасение, да прилагаме принципите му в нашия живот

и да ги предаваме на другите чрез поучение и пример. Тогава на света ще бъде открито, че ние сме във връзка с Бога и се доверяваме единствено на Неговото слово! Богоугоден живот, всекидневен пример на справедливост, кротост и себеотрицателна любов ще бъдат живото обяснение на Божието слово и доказателство в полза на Библията, на което малцина могат да противостоят! Това ще се окаже и най-силно действащото препятствие пред растящата наклонност към съмнение и неверие.

Ние трябва да гледаме с вяра към небесното и да възприемем Божието обещание така, че чрез това да нарастват умствените сили, човешките способности да дойдат във връзка с Божествените и всяка духовна сила да бъде доведена в пряко съприкосновение с Източника на светлината. И тогава ние ще ликуваме, защото всичко от Божията воля, което ни се вижда неясно, ще стане ясно; неща, които са били мъчни за разбиране, ще бъдат обяснени; и там, където човешкият разум откриваше само бъркотии и неизпълнени планове, ще види най-съвършената и чудесна хармония. Апостол Павел казва: "Защото сега виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице с лице; сега познаваме отчасти, а тогава ще познаем напълно, както и съм бил напълно познат."

Апостол Петър напомня на своите братя "да растат в познанието и милостта на нашия Господ и Спасител Исус Христос! Когато Божиите деца растат в благодатта, те ще постигат все по-ясно разбиране на Неговото слово. Те ще намират нова светлина и нова красота в Неговите свети истини. Така е било с историята на Божията църква през всички векове, така ще бъде и до края! Там, където истинският духовен живот отпада, причината трябва да се търси винаги в изоставяне на изследването за познаване на истината. Хората се задоволяват със светлината, която вече са получили от Божието слово, като изоставят всяко по-нататъшно изследване на Писанието. Те се въздържат от и избягват разискванията.

Фактът, че сред Божия народ няма спорове и вълнения, не трябва да служи за отличителен знак, че този народ стои твърдо в правото учение! Това по-скоро е причина за опасения, че не се прави ясна разлика между истина и заблуда. Ако чрез изследването на Писанието не се поставят никакви нови въпроси, ако не възникват никакви различия в мненията, които да подбуждат вярващите сами да изследват Библията, за да бъдат сигурни, че имат истината, и сега ще има мнозина, както е било в някогашните времена, които ще се придържат към преданията и не ще знаят на кого служат.

Бе ми показано, че мнозина, които твърдят, че познават настоящата истина, не знаят в какво вярват! Те не могат да дадат доказателства за вярата си. Те не ценят правилно делото

за нашето време! Когато дойде времето на скръбта дори хора, които днес проповядват на другите, ще намерят много неща, които не ще могат да обосноват. Но преди да бъдат изпитани по този начин, те не ще познават своето голямо невежество. В църквата има много, които мислят, че разбират сигурно това, в което вярват; но те не ще познаят своята слабост, докато не се задават спорни въпроси. Когато бъдат разделени от своите братя във вярата и бъдат оставени сами и сами да защитават вярата си, ще бъдат учудени, когато видят колко объркани са били техните понятия за това, което са приемали за истина. Факт е, че между нас е настанало отклонение от живия Бог и някои са се обърнали към хората, поставили човешката мъдрост на мястото на Божиата.

Бог ще разтърси Своя народ; когато други средства не помагат, ще дойдат лъжливи учения, които ще пресяват и ще отделят сламата от житото! Господ призовава всички, които вярват на словото Му, да се събудят от съня си! Чудесна, подходяща за това време светлина Той ни е дал в библейската истина, която ни посочва опасностите, които предстоят. Тази светлина би трябвало да ни насърчава да изследваме усърдно Писанието и сериозно да се изпитваме. Бог желае да изследваме основно и издръжливо с пост и молитва основите на истината. Вярващите не трябва да се задоволяват с предположения и малко обосновани схващания на истината. Тяхната вяра трябва да бъде основана само на Божието Слово, за да могат, когато дойде времето на изпитанието и бъдат извеждани пред съдилища да отговорят за вярата си, със страх и кротост да дават доказателства за надеждата, която имат.

Бъдете дейни, да, бъдете дейни! Ученията, които изявяваме на света, трябва да бъдат за нас жива действителност. Важно е при защитата на ученията, които смятаме като основи на вярата, да не си позволяваме да привеждаме доказателства, които не са здрави. Те могат да накарат противника да замълчи, но не правят чест на истината! Ние трябва да привеждаме здрави доказателства, които не само да накарат противника да замълчи, но и да извършат най-остро и точно изпитване. Голяма опасност съществува за ония, които са се готвили за защитници на истината, но си служат неправилно със Словото Божие. Когато се срещнем с противник, нашето сериозно старание трябва да е да му изложим нещата така, че да бъде убеден напълно, а не да повярва, само защото има доверие на нашите думи! Колкото и много да е израснал човек духовно, той не трябва да мисли нито за миг, че е излишно основно и продължително изследване на Писанието за повече светлина. Като народ ние сме призвани да изследваме пророчествата. Ние трябва сериозно да бдим и да разпознаваме всеки лъч светлина, който Бог ни изпраща. Първите лъчи на

истината трябва да бъдат възприети; тогава чрез търсене и молитва ще получим повече светлина, която трябва да предаваме на другите!

Когато Божиите деца са доволни от настоящата светлина, която имат, можем да бъдем сигурни, че Бог не благоволи в тях! Неговата воля е винаги да напредват и да възприемат постоянно растящата светлина, която ги огрява! Сегашното състояние на църквата не се харесва на Бога. В нея се е промъкнала самонадеяност, която прави да не се чувства нужда от повече истина и от по-голяма светлина. Ние живеем във време, когато Сатана работи от нашата дясна и лява страна, пред и зад нас, а Божият народ все спи! Бог желае да се чува глас, който да разбуди народа Му!

Вместо да разтварят душите си за светлите лъчи от небето, някои са постъпвали обратно. За величаенето на Библията чрез пресата и от амвона са давани мнения, които не са потвърдени от Духа или от Словото Божие. Нито отделни, нито много хора не бива да се опитват да съставят теории за предмет с такава важност, без да имат ясно: "Така казва Господ!" Когато мъже с повече или по-малко слабости, намиращи се под лоши влияния и обвързани с наследени или придобити наклонности, които далеч не ги правят да мислят духовно, си позволяват да обсъждат кое в Словото Божие е божествено и кое човешко, те не вършат това с Божий съвет! Бог не ще даде успех на такава дейност, която ще бъде гибелна както за тези, които се занимават с нея, така и за всички, които я приемат като дело от Бога. Чрез съставяне на правила за същността на Божественото вдъхновение в много души се е породило съмнение. Смъртни същества, със своите ограничени умствени възможности, се чувстват способни да съдят Писанието като казват: "Това е нужно, а това не е нужно, нито има Божествен произход."

Христос не правеше подобни разграничения за Стария завет, който хората притежаваха тогава. Той се стараеше да отправя мислите им към Стария завет и да им представи в по-голяма светлина съдържащите се в него учения. Отдавна Израилевият народ се беше отклонил от Бога и бе изгубил от очи чудесните истини, които Той им беше поверил. Истинското значение на тези истини оставаше скрито под суеверни форми и церемонии. Христос дойде, за да отмахне сметта, която затъмняваше техния блясък. Той ги представи в нова светлина като чудесни скъпоценни камъни. Обясни, че съвсем не бе дошъл да нарушава изпълнението на старите истини, а да ги направи да проблеснат в своята истинска сила и красота, защото хората от онова време още не бяха познали тяхното величие. Като Автор на тези изявени истини, Исус можеше да ги представи на народа в тяхното истинско значение и да ги освободи от погрешните тълкувания и теории, които духовните водители бяха

вложили в тях, за да ги нагодят към своето собствено несвято състояние, липса на духовен живот и любов Божия. Той премахна онова, което беше отнело жизнената сила на тези истини, и ги даде на света в тяхната първоначална свежест и сила.

Ако имаме Христовия дух и сме Негови съработници, нашата задача е да помагаме на делото, което Той дойде да извърши! Библейските истини отново са забулени от обичаи, предания и фалшиви учения. Заблуждаващите учения на любимото от народа богословие са превърнали хиляди и десетки хиляди в скептици и безверници. Много заблуждения и противоречия се проповядват като библейски учения, които всъщност са фалшиви тълкувания на Писанието, възприети през епохата на папската тъмнина! Мнозина са били подведени да си съставят погрешна представа за Бога, както юдеите, заслепени от заблужденията и преданията на времето си, имаха погрешна представа за Христос. "Защото ако те Го познавах, не биха разпънали Господа на славата." Вместо да критикуваме Библията, нека се опитаме да изявим на света чрез слово и пример нейните свежи, животворни истини, "за да проповядваме добродетелите на Онзи, Който ни е призвал от тъмнината в Своята чудна светлина."

Злините, които постепенно са се вмъкнали между нас, незабелязано са намалили както в някои души, така и в църквите страхопочитанието пред Бога и са им заключили истините, които Господ желаше да им даде. Братя и сестри, оставете Словото Божие така, както е! Недейте допуска човешка мъдрост да намалява силата нито на един пасаж от Писанието! Тържественото предупреждение в Откровение трябва да ни предпазва от това. В името на моя Учител аз ви моля: "Изуйте обувката от нозете си, защото мястото, на което стоите, е свята земя."

Необходимо е всекидневно изучаване на Библията!

(Свидетелства, т. V, с. 573-580)

Призованите от Бога в слово и поучение работници трябва да бъдат постоянно учещи се! Те трябва да се стремят постепенно да стават все по-съвършени, за да бъдат образци за стадото Божие и да правят добро на всички, с които са в съприкосновение. Ако не виждат важността на напредъка и усъвършенстването, те не ще растат в благодатта и познанието за Исус Христос.

Цялото небе взема участие в делото, което се извършва на земята, за да могат мъже и жени да се приготвят за бъдещия безсмъртен живот. Бог желае човешки същества да имат високата чест да бъдат съработници на Исус Христос в делото за спасение на душите! Божието слово показва, че човекът, който

Бог използва за тази цел, има отдясно си Един, готов да му помага във всяко сериозно старание, за да постигне най-висшето морално и душевно съвършенство във великото дело на Учителя. Така ще бъде с всички, които чувстват нужда от помощ! Те трябва да гледат на Божето дело като на свято и всеки ден да Му поднасят жертва на хвала и благодарност за благодатната сила, която ги прави способни да напредват в религиозния живот. Работникът, като си спомня пропуснатите или поради липса на трудолюбие, или поради лоша оценка на работата случаи, винаги трябва да има скромно мнение за себе си; не бива да се обезкуражава, но да подновява старанията си, за да изкупва времето.

Мъжете, които Господ избира за Негови служители, трябва да се подготвят за работа в делото чрез основно себеизпитване и тясна връзка със Спасителя. Ако те не могат да печелят души за Христос, причината е, че самите те не стоят както трябва пред Бога. Твърде много невежество владее между някои от хората, които проповядват Словото! Те не са годни за това дело, понеже им липсват основни познания на Писанието. Те не чувстват важността на истината за това време и затова истината за тях не е жива действителност. Ако биха смирили душите си пред Бога и заживеят в хармония с Писанието, тогава биха имали по-ясно познание на Образеца, Когото трябва да следват; но те не искат да отправят погледа си към Начинателя и Завършителя на тяхната вяра.

Никой не трябва да отстъпва пред изкушенията на Сатана и с това да осквернява съвестта си и да оскърбява Светия Дух! В Божието слово е предвидено всичко, за да бъде дадена Божествена помощ на онези, които желаят да победят. Който има Исус постоянно пред очите си, ще се промени по Неговия образ! Всички, в които Христос живее чрез вяра, получават в дейността си сила, която им дарява успех. Те ще стават все по-способни в нея и Божието благословение, което ще се вижда в растежа на делото, ще свидетелства, че наистина са Христови съработници. Но колкото и да напредва даден човек в духовния живот, той никога не ще достигне положение да не смята за нужно повече да изследва Писанието, защото в него се намират доказателствата за нашата вяра. Всички учения, дори когато са приети за истина, трябва да бъдат изпитани според закона и свидетелството; ако не могат да издържат този изпит, в тях няма никаква светлина.

Великият спасителен план, който се открива в завършващото дело за това последно време, трябва да бъде подробно изследван! Свързаните с небесното светилище сцени трябва да правят на духа и на сърцето на всички такова впечатление, че да бъдат в състояние да ги предават на другите. Всички трябва да разбират по-добре делото на

примирението, което сега се извършва в небесното светилище! Когато тази велика истина бъде позната и разбрана, онези, които я следват, ще действат заедно с Христос, за да подготвят народ, който да устои във великия ден на Бога; и техните старания ще имат успех! Чрез изследване, обмисляне и молитва Божият народ ще бъде издигнат над всекидневните дейности и ще бъде доведен в единство с Христос и Неговото велико дело за очистване на небесното светилище от греховете на този народ. С вяра ще влезнат с Него в светилището.

Поклонниците на земята ще изпитват живота си и ще сравняват характера си с великия Образец на правдата. Те ще виждат своите грешки и ще познаят, че се нуждаят от помощта на Светия Дух, за да бъдат годни за великото и важно дело, което е възложено на Божиите пратеници за това време.

Христос казва: "Ако не ядете плътта на Сина Човешки и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, той има вечния живот, и Аз ще го възкреса в последния ден. Защото Моята плът е истинската храна и кръвта Ми е истинското питие. Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, пребъдва в Мене и Аз в него. Както живият Баща ме е изпратил и Аз живея, за да върша волята Му, така и оня, който ме яде, ще живее, за да върши волята Ми."

Колцина от онези, които действат чрез слово и поучение, ядат Христовата плът и пият кръвта Му? Колцина могат да разберат тази тайна? Господ обаче обяснява: "Духът е, който дава живот; плътта не ползва нищо. Думите, които ви говоря, са дух и живот."

Божието слово трябва да бъде въплътено в живия характер на вярващите! Единствената жива вяра е тази - да се приеме истината и да се остави да действа, докато стане част от нашето естество и ръководна сила в живота и делата ни! Исус е наречен Слово Божие; Той прие закона на Отца Си, остави Неговите принципи да ръководят живота Му, откриваше Неговия дух и отразяваше Неговата благодатна сила за сърцето. Йоан казва: "И Словото стана плът, и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на единородния от Отца, че беше пълно с благодат и истина" (Йоан 1:14). Христовите последователи трябва да бъдат съучастници на Неговата опитност. Те трябва да приемат в себе си Божието слово! Те трябва чрез Христовата сила да бъдат преобразени в Негов образ и да ядат плътта на Сина Човешки и да пият кръвта Му; иначе нямат живот в себе си. Духът и делото на Христос трябва да бъдат духът и делото на Неговите ученици.

Не е достатъчно истината да се "проповядва", тя трябва да се прилага в живота! Христос трябва да бъде в нас и ние в Него, за да вършим Божието дело. Всеки трябва да има лични опитности и да полага лични старания, за да печели души. Бог

изисква от всеки да влага всичките си сили в това, и чрез продължителни усилия сам да стане годен да върши делото по богоугоден начин. Той очаква всеки ден да имаме Христовата милост в сърцето си, за да бъдем ясна, блестяща светлина за света! Ако Божиите работници развият силите си, ще действат с пълно разбиране и мъдрост и Бог ще възнагради старанията им за облагородяването и спасяването на хората. Всички работници трябва да проявяват внимателност и да подлагат способностите си на мощното влияние на Божия Дух. Трябва да имат за правило да изучават Неговото слово и да внимават на Божия глас, Който им говори от живото слово под формата на поучения и насърчения; тогава Неговият Дух ще им помага да напредват в религиозната опитност като Божии съработници. Така те биват водени стъпка по стъпка все по-нагоре и радостта им бива пълна.

Докато са заети в делото, което Бог им е възложил, Божиите съработници не ще имат време и желание да прославят себе си. Също не ще намират и причини за роптание или за оплакване, защото мислите им са отправени към небесни, а не към земни неща; тогава тяло, душа и дух ще бъдат посветени на делото на Учителя! Те не ще работят себелюбиво, но ще се самоотричат заради Христос. Те ще вземат Неговия кръст на себе си, защото са Негови истински ученици. Те ще се хранят всекидневно с отличните истини на Божието слово и така ще бъдат подкрепяни за дълга си и въоръжавани против трудностите. По този начин ще станат силни, добре развити мъже и жени в Христос, и истински синове и дъщери на небесния Цар. Величието на истината, която обичат и изучават, ще обогати ума, ще засили разсъдъка и ще облагороди характера.

Съработниците не ще бъдат вече младенци във великото дело за спасение на души, защото ще действат с мъдростта, която Бог им е дал! И не ще останат в религиозния живот джуджета, но ще растат в Христос, техния жив Глава, в истинското величие на мъже и жени в Христос. Борбите с неприятелите на истината само ще засилват техните надежди и ще постигат славни победи, защото призовават на помощ силния Помощник, Който никога не измамва смирения просител. Когато техните старания са успешни, на Бога подобава славата! Небесното съчувствие и съдействие ще бъде близо до тях. В действителност ще бъдат образец за света, за ангели и за хора. Техният характер се отличава по чистотата на сърцето и живота, по силата на волята, твърдостта и полезността в Божието дело. Те са Божии избраници!

В религиозния живот на всяка душа, която побеждава, ще дойдат времена на безпомощност и изпитания, но познаването на Писанието ще им напомня насърчителните Божии обещания, които ще успокояват сърцата им и ще засилват вярата им в силата на

Всемогъщия. Ще четат: "Не отхвърляйте доверието си, което има голямо въздаяние; "да би изпитът на вашата вяра, като е много по-скъпоценен от тленното злато, което се изпитва чрез огън, да се намери в похвала и почест и слава, когато се яви Исус Христос, Когото, ако и да не сте видели, любите; ако и сега да Го не виждате, но като вярвате, радвате се с неизказана и преславна радост." Изпитът на вярата е по-ценен от злато! Всички трябва да знаят, че това е част от дисциплината в Христовото училище, която е нужна да ги освободи и очисти от остатъците на земното. С духовни сили да претърпяват хулите и нападите на неприятелите и да побеждават всички пречки, които Сатана поставя на пътя им. Той ще се опитва да ги доведе дотам, че да изоставят молитвата, и да ги обезсърчава в четенето и изучаването на Писанието. Той ще препречва с омразната си сянка пътя им и ще закрива от очите им небесните блага.

Никой не трябва да отпада треперящ и да посипва пътя си с оплаквания, но всички трябва да гледат към Бога, да хвалят добротата Му и да се радват на Неговата любов! Използвайте всичките си сили, за да гледате нагоре, а не надолу към вашите трудности; тогава никога не ще се уморите по пътя си! Скоро ще видите Исус зад облака как простира ръка да ви помага; и тогава всичко, каквото трябва да правите, е да Му протегнете с чиста вяра ръката си и да оставите Той да ви води!

Ако сте доверчиви, чрез вярата си ще бъдете изпълнени с надежда в Исус! Излъчващата се от кръста на Голгота светлина ви открива колко високо Бог цени душата. И когато видите тази оценка, ще оставите тази светлина да се отразява чрез вас на света! Голямото име между хората е като написана в пясъка буква, а неопетненият характер ще пребъдва във вечността! Бог ви дава мъдрост и разум, за да можете да разбирате Неговите обещания, а Исус е готов да ви помага да развиете твърд и смел характер. Които притежават такъв характер, не ще се обезсърчават, когато нямат успех в земните работи. Те са "светлината на света." Сатана не може да затъмнява силата, която се излъчва от тях, нито пък да унищожава действието ѝ.

За всеки човек Бог има план и дело, което да върши! Не е в Божия план в борбата на живота хората да бъдат подкрепяни от човешко съчувствие и човешка похвала; много повече Той желае да излизат от лагера, да понасят хули, да се борят в славната борба за вярата и да устояват при всяка трудност в Неговата сила. Бог ни е отворил всичките съкровища на небето чрез скъпоценната дарба на Неговия Син, Който чрез съвършенството на характера Си е в състояние да ни издига, облагородява и да ни направи да бъдем годни за този живот и за святото небе. Исус дойде на този свят и живя така, както

според волята Му трябва да живеят и Неговите последователи! Той води живот на самоотричане и постоянна себепожертвувателност. Ако ние отдаваме място на наклонностите към себелюбие, удобства и задоволяване и не използваме най-добрите си сили, за да работим заедно с Бога в чудесното дело на облагородяване и очистване, за да бъдем синове и дъщери Божи, ние не ще отговаряме на Неговите изисквания; ще продължаваме да губим в този живот, а най-после ще изгубим и безсмъртния живот!

Бог ви кани да работите не със себеподценяване или с обезсърчение, а със силна вяра, с надежда, с веселие, радост и блаженство. Когато изучаваме Писанието и виждаме безкрайното снизхождение на Отца, чрез което Той е дал Исус за света, трябва да вложим всичките си сили в дейност, за да отдадем хвала, слава и чест за Неговата неизказана любов към човешките деца.

Неоценимата дарба

(Свидетелства, т. V, с. 729-737)

Хвала да бъде на Бога и Отца на нашия Господ Исус Христос, Който ни е благословил с различни духовни благословения чрез Христос. Както и ни е избрал чрез Същия... "за да бъдем святи и непорочни пред Него в любовта; и ни е отредил да Му бъдем осиновени чрез Исус Христос... за похвала на Неговата славна благодат, с която ни е обдарил чрез Възлюбления Си, в Когото имаме изкупването чрез кръвта Му, прощението на греховете според богатството на Неговата милост."

"Бог, Който е богат в милост чрез голямата Си любов, с която ни е възлюбил, когато ние бяхме още мъртви в греховете, ни е оживил заедно с Христос... и заедно с Него ни е възкресил и ни е поставил в небесното с Христа Исуса, за да ни покаже Той в бъдещите времена изобилното богатство на милостта Си чрез Своята доброта към нас в Христа Исуса."

Такива слова писа "един стар Павел", "окован за Исус Христос", от своята тъмница в Рим, като се стараеше да представи на братята си онова, което не можеше да опише с никакви думи - "неизмеримото богатство Христово", съкровищата на милостта, които бяха доброволно предложени на падналите човешки деца. Спасителният план бе съставен чрез жертва, чрез дарба! Апостолът казваше: "Вие знаете милостта на нашия Господ Исус Христос, че, макар и да е богат, стана беден заради вас, за да станете вие богати чрез Неговата бедност." "Бог толкова възлюби света, щото даде своя единороден Син." Христос "сам се даде за нас, за да ни освободи от всяка

неправда." И като венец на спасението е "Божията дарба, вечният живот чрез Исус Христос, нашия Господ." "Онова, което око не е видяло, ухо не е чуло и на човека на ум не е дошло, това е приготвил Бог за онези, които Го любяат." Сигурно няма никой, който да е видял богатствата на Неговата благодат и да не е извикал с апостола: "Благодарност да бъде на Господа за Неговата неизказана дарба!"

Както спасителният план започва и свършва с дарба, така трябва и да се прилага! Същият пожертвувателен дух, който ни предложи спасението, ще живее в сърцата на всички, които стават съучастници на небесния дар. Апостол Петър казва: "Услужвайте си един други, всеки според дарбата, която е приел, като добри стопани на различни Божии милости!" Когато Христос изпращаше Своите ученици, Той им каза: "Даром сте приели, даром и давайте!" Който е в свършена хармония с Христос, той не е себелюбив, нито саможив! "Който пие от живата вода, става извор на вода, която изтича във вечния живот. Христовият Дух в него наподобява на извиращия в пустинята поток, който освежава всички и кара ония, които са на умирање, да жадуват за водата на живота. Същият дух на любов и себепожертвувателност, който живееше в Христос, движеше апостол Павел във всичките негови дела. "Длъжен съм", казваше той, "на елини и на варвари, на учени и на неучени." "На мен, най-нищожният измежду всички светии, се даде тази благодат, да проповядвам между езичниците неизчерпаемото богатство Христово."

Намерението на Господа бе Неговата църква да отразява пълнотата и свършенството, които намираме в Него! Ние получаваме постоянно от богатството Божие и, като даваме от него на другите, трябва да изявяваме на света Христовата любов и доброта! Докато цялото небе е в движение и разпраща вестители по всички части на земята, за да подпомага спасителното дело, църквата на живия Бог също трябва да бъде съработник на Христос. Ние сме членове на Неговото тайнствено тяло. Той е Главата, която управлява всички членове на тялото. Христос действа чрез безкрайната си милост в човешкото сърце и предизвиква такава духовна промяна, че ангелите гледат това с учудване и радост. Същата неогоизтична любов, която отличава Учителя, ще се вижда и в характера и живота на Неговите истински последователи! Христос очаква хората да станат съучастници на Неговото божествено естество и не само в чест на Бога да отразяват Неговата слава, но и да осветляват тъмнината на този свят чрез блясъка на небето. По този начин ще се изпълни Христовото слово: "Вие сте светлината на света!"

"И тъй, ние сме Божии съработници", "притежатели на различната Божия милост." Познанието на Божията милост,

истините на Неговото Слово, както и временните блага - пари и средства, таланти и влияние, са дадени от Бога и трябва да бъдат употребени за Негова слава и за спасението на хората. За Него, Който постоянно изсипва дарбите Си върху човеците, нищо не може да бъде по-тъжно от това да вижда как те себелюбиво събират тези дарби за себе си, без да благодарят на Дарителя! Сега Исус е на небето, където приготвя за онези, които Го любят, жилища, дори нещо повече от жилища - царство, което ще им принадлежи! Но всички, които наследяват тези благословения, трябва да бъдат съучастници на Христовото себеотрицание и себепожертване за доброто на другите!

Никога сериозна, себеотрицателна работа в Христовото дело не е била по-необходима от сега, когато времето на изпитанията върви бързо към края и последната милостива вест трябва да бъде дадена на света! Моето сърце се вълнува, защото македонският зов се чува от всички направления, от градовете и селата на нашата страна, отвъд Атлантическия и Тихия океан и от морските острови: "Елате при нас и ни помогнете!" Братя и сестри, желаете ли да отговорите на зова и да кажете: "Ние ще направим най-доброто от наша страна, за да ви изпратим мисионери и пари? Ние желаем да се отречем от украсата на нашите домове и на самите нас и от задоволяването на апетита. Ние желаем да употребим поверените ни средства за Божето дело, а и сами себе си да му се посветим."

Нуждите на делото са пред нас, празните каси молят настойчиво за помощ; един лев днес е по-ценен от 10 в бъдещето.

Работете, братя, работете докато все още имате възможност, докато е ден! Работете, "защото иде нощта, когато никой не ще може да работи." Кога ще дойде тази нощ, не можете да кажете. Все още имате възможност, използвайте я! Който не може да влага лични усилия в мисионерското дело, нека да живее пестеливо и да дава от доходите си. По този начин всички могат да допринасят, за да бъдат списания и книги разпратени на хора, които нямат светлината на истината; и те могат да помагат, като плащат разходите за ученици, които се подготвят за мисионерското дело. Влагайте всеки лев, който можете да спестите, в банката на небето!

"Не трябва да си събирате съкровища на земята, дето молци и ръжда ги разяждат и крадци подкопават и крадат. Но си събирайте съкровища на небето, дето нито молци, нито ръжда пояждат, и крадци не подкопават, нито крадат. Защото където е съкровището ви, там е и сърцето ви!"

Това са думи на Исус, Който ви обича толкова много, че даде живота Си, за да можете да бъдете с Него в Неговото царство. Не обезславяйте Бога, като пренебрегвате Неговите заповеди!

Бог кани всички, които притежават стопанства и домове, да ги продадат и парите да вложат така, че да могат да подпомогнат голямото мисионерско поле! Едва когато са опитали истинското задоволство, произтичащо от подобни дела, каналът им ще бъде отворен и средствата, които Бог им е поверил, ще се втичат изобилно в съкровищницата Божия, за да могат да бъдат спасявани души! А и те заради Христос ще проявяват себеотрицание, пестеливост и простота, за да пренесат и те на Бога своите жертви. Чрез тези мъдро пестени средства могат и други души да бъдат обърнати. Делото, като напредва, показва, че дарбите Божии се ценят. Дарителят бива признат и прославен чрез верността на Своите мисионери.

Когато отправяме тези призиви за Божието дело и за финансовите нужди на нашите мисии, съвестно вярващите в истината биват дълбоко трогнати. Подобно на бедната вдовица, която Христос похвали, защото пушна своите две драхми в Божията каса, те дават в бедността си повече, отколкото им позволяват средствата. Такива често се отказват от най-нужните за живота неща! Има мъже и жени, които притежават къщи и земя, но са егоистично свързани със своите земни съкровища и нямат достатъчно вяра във вестта и в Бога, за да дадат средствата си за делото Му. За последните важат Христовите думи: "Продайте, което имате, и дайте милостиня!"

Бедни мъже и жени са ми писали и са ме питали дали трябва да продадат къщите си и да вложат полученото в делото. Те казват, че молбите за средства са трогнали сърцата им и че желаят да направят нещо за Учителя, Който е направил всичко за тях! На такива бих казала: "Може да не е ваш дълг сега да продавате малките си родни домове, но отидете при Господа. Той сигурно ще чуе вашите сериозни молитви за мъдрост, за да разберете дълга си." Ако се търсеше повече мъдрост от Бога и по-малко човешки съвети, тогава от небето би дошло много по-голяма светлина и Бог би благославял смирените просители. Но на онези, на които Бог е поверил имоти, които притежават земя и къщи, мога да кажа: "Започвайте да продавате и давайте милостиня. Не го отлагайте! Бог очаква от вас повече, отколкото вие сте благоволявали да давате."

"Ние умоляваме всички, които притежават средства, да изследват с молитва докъде се простира Божието изискване към тях и техните средства. Сега трябва да се извърши дело, за да се приготви народ, който да може да устои в деня на Господа. За делото трябва да се дават средства, за да се спасяват човеци, които да работят за други. Бъдете точни в това да давате на Бога Неговото! Причината за така голямата липса на Духа Божий е, че мнозина крадат Бога."

Опитността на църквите в Македония, която Павел описва, за нас има голяма поука! Той казва, че те първо сами са се

отдали на Бога и тогава са били ревностни да дават средствата си за Христос. "Защото като търпят голямото утеснение, преумножената тяхна радост и дълбоката им нищета показаха преизобилно богатството на тяхната щедрост. Защото според силата си това го свидетелствам и повече от силата си доброволни се посочиха, като ни умоляваха с голямо приканване да приемем дара им и участието в служенето на светиите."

Павел утвърждава правило в Божето дело и ни казва какъв ще бъде резултатът от това за нас и за Бога! "Всеки според желанието си, не с нежелание или от принуждение; защото Бог обича оня, който дава с радост." "А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне." "А Бог е силен да преумножи във вас всяка благодат, така щото като имате винаги във всичко всяко доволство, да преизобилвате във всяко добро дело. А Този, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, да даде и да умножи семето ваше, и да възрасти плодовете на вашата правда, та да бъдете отвсякъде богати с всяка щедрост, която чрез нас произвежда благодарение на Бога."

Ние не трябва да мислим, че можем да направим или да дадем нещо, което да ни спечели благоволенieto Божие! Апостолът казва: "Но какво имаш ти, което не си получил? Тъй като ти си го получил, защо се хвалиш, като да не си го получил?"

Когато Давид и Израилевият народ бяха събрали средствата и материалите за изграждането на храма, царят се радваше, като предаваше съкровището на князете на обществото, и благодари на Бога с думи, които трябва винаги да живеят в сърцата на Божия народ:

"И благослови Давид Господа пред всичкото събрание; и рече Давид: Благословен си, Господи Боже на Израиля, Отец наш, от века и до века. Твое е, Господи, величието, и силата, и великолепието, и сиянието, и славата; защото е Твое всичко, което е на небето и на земята, и в ръката Ти е крепостта и силата; и в ръката ти е да възвеличаваш и да украсяваш всичко. Сега прочее, Боже наш, ние Ти благодарим и хвалим Твоето славно име. Но кой съм аз и кои са людетe ми, та да можем да Ти принесем доброволно пожертване като това? Защото всичкото е от Тебе и от Твоето даваме на Теб. Защото сме чужденци пред Тебе и пришелци, както всичките ни отци. Дните ни на земята са като сянка и трайност няма. Господи Боже наш, всичкото това множество, което приготвихме, за да Ти съградим храм за светото Твое име, от Твоята ръка иде и Твое е всичко. И познавам, Боже мой, че Ти Си, Който изпитваш сърцето и благоволиш в правдата. Аз с правдата на сърцето си принесох доброволно всичко това; и сега с радост видях Твоите люде, които присъстват тук, че доброволно Ти принасят."

Бог беше заел на народа съкровищата на земята и Неговият Дух им беше дал желание да принесат скъпоценностите си за храма. Всичко стана от Господа! Ако Неговата божествена сила не беше раздвижила сърцата на народа, усилията на царя биха останали напразни и храмът никога не би могъл да бъде построен.

Всичко, което хората получават от Божията пълнота, принадлежи на Бога! И онова, което Той ни е заел от скъпите и чудесни неща на земята, е дадено в нашите ръце, за да ни изпита – да разбере колко голяма е нашата любов към Него и колко ценим Неговата доброта. Независимо дали са съкровища или богатства, или наши таланти, те трябва да бъдат положени пред нозете на Исус като доброволна жертва!

Никой от нас не може да направи нещо без Божието благословение, но Бог може, ако желае, да извърши делото Си и без помощта на човека! Той е дал на всеки неговото дело и е поверил на хората, като на Свои деца, богатства или способности. Това, което ние чрез Божията милост и доброта вършим за Него, ще ни се зачете като на верни домакини. Но ние винаги трябва да помним, че това не е дело на заслуга от страна на човека! Колкото и големи да са способностите му, човек не притежава нещо, което Бог не му е дал и което Той да не може да му го отнеме, когато скъпоценните доказателства за Неговото благоволение не се ценят и не се използват правилно! Ангелите Божии признават, че небесните дарби са ни дадени, за да Му бъдат отново върнати по начин, който да увеличава славата на великия Дарител. Славата на Бога е радостта и блаженството на всички сътворени същества! Ако желаем да увеличим славата Му, нека да потърсим за самите нас най-висшето добро, което можем да направим.

Братя и сестри в Христос, Бог желае да посветите в служба на Него всяка способност, всяка дарба, която сте получили от Него! Той желае и вие да кажете с Давид: "Защото от Тебе е дошло всичко и от Твоята ръка сме го дали на Тебе."

Божият характер, изявен в Христос

(Свидетелства, т. V, с. 737-746)

Исус казва: "И това е живот вечен, да познаят Тебе, Единният истинен Бог, и Онзи, Когото Ти си изпратил – Исус Христос." И Бог говори чрез пророка: "Мъдрият да не се хвали с мъдростта си; силният да не се хвали със силата си; богатият да не се хвали с богатството си. Но който се хвали, да се хвали с това, че Ме познава и знае, че Аз съм Господ, Който проявява милост, право и справедливост на земята, защото това Ми е угодно."

Никой човек не може без Божията помощ да достигне такава познание за Бога! Апостолът казва, че "светът чрез своята мъдрост не позна Бога." Христос "беше на света, и светът чрез Него стана, и светът не Го позна." На Своите ученици Исус каза: "Никой не познава Сина, освен Отца; и никой не познава Отца, освен Сина и оня, на когото Синът желае да го открие."

При последната Си молитва за Неговите последователи, преди да пристъпи сянката на Гетсимания, Спасителят повдигна очите Си към небето и каза, движен от страдания поради невежеството на падналите хора: "Отче праведни, светът не Те познава; но Аз Те познавам." "Аз изявих името Ти на човеците, които Ти ми даде от света."

Още от началото сатанинският план е бил да доведе хората дотам, че да забравят Бога, за да ги спечели с това за себе си! Затова Сатана се е опитвал да представя фалшиво Божия характер и да даде на човека фалшиво разбиране на Бога. Той им е представял Твореца като облечен в качества на княз на тъмнината - славолюбив, жесток и непримирим, за да се плашат от Него хората, да се свенят и дори да Го мразят. Надявал се е да заблуди умовете на онези, които е отчаял, да не искат да знаят нищо за Бога. После желаше да изличи Божия образ от човека и да отпечата в душата му своя собствен образ; желаше да изпълни хората със своя дух и да ги направи роби на своята воля.

Като клеветеше Божия характер и събуждаше съмнение в него, Сатана съблазни Ева да съгреши, с което разумът на нашите първи прародители се помрачи, тяхното естество отслабна и те си създадоха представа за Бога според своята ограниченост и себелюбие. И понеже хората затъваха все по-дълбоко в греха, от техния ум и сърца изчезнаха познанието и любовта Божии.

"Защото като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито му благодариха; но осуетиха се в своите размишления и помрачи се несмисленото тяхно сърце!"

Понякога изглежда, че сатанинската борба за владичество над човешкото семейство е увенчава с успех. Във времето преди първото идване на Христос изглеждаше, че целият свят се намира под властта на княза на тъмнината, който свят той владееше със страшна мощ, като че ли световните царства му принадлежаха по право поради греха на нашите прародители. Дори народът на завета, който Бог беше избрал, за да запази в света познанието за Него, се беше отклонил от Него толкова далеч, че беше изгубил истинската представа за Божия характер. Христос дойде, за да открие на света Бога като Бог на любов и милост, на състрадание и съжаление! Гъстата тъмнина, с която Сатана се опитваше да обгърне Божия трон, бе

разпръсната от Спасителя на света и Бащата на хората бе изявен отново като Светлина на живота.

Когато Филип дойде при Исус с молбата: "Покажи ни Отца и доста ни е", Господ му отговори: "Толкова време съм с вас, и не Ме ли познаваш, Филипе? Който вижда Мене, вижда Отца; и как казваш ти: Покажи ни Отца?" Христос казва за Себе Си, че е изпратен на света, за да изяви Отца! С чистотата на характера Си, с милостта и нежното съчувствие, с любовта и добротата Си Исус стои пред нас като въплъщение на Божието съвършенство, като образ на невидимия Бог!

Апостолът казва: "Бог беше в Христос и примиряваше света със Себе Си!" Само когато се замислим за великия спасителен план, ще можем да получим правилна представа за Божия характер! Делото на сътворението беше изявление на Неговата любов; но само Божият дар за спасение на провиненото, заблудено човечество открива безкрайната дълбочина на Божията любов и на Божията милост.

"Бог толкова възлюби света, щото даде Своя единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16). Щом като Божият закон се спазва и правдата Му се защитава, на грешника може да бъде простено! Най-добрият дар, който небето можеше да даде, е даден: само Бог да бъде праведен и да оправдава този, който вярва в Исус! Чрез този дар хората са спасени от гибелта на греха, за да станат Божии деца. Павел казва: "Вие сте получили детински дух, чрез който викате: Авва, мили Отче."

Братя и сестри, казвам ви заедно с възлюбения Йоан: "Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божии чада; а и такива сме" (Йоан 3:1). Каква любов, каква несравняема любов: ние, грешници и чужденци, да бъдем върнати при Бога и приети в Неговото семейство! Ние можем да Го наричаме с милото име "Татко наш" в знак на нашата любов към Него и като залог за Неговите нежни отношения към нас. И Синът Божий, гледайки наследниците на благодатта, "не се срамува да ги нарича свои братя." Те стоят в много по-близки отношения с Бога дори и от непадналите ангели.

Всичката бащинска любов, изливаща се от поколение на поколение в човешките сърца, всички извори на нежност, които извираат в човешките души, са само малка капчица от безкрайния океан в сравнение с неизчерпаемата Божия любов. Езикът не може да я изкаже, перото не може да я опише! Вие можете всеки ден да мислите за това, можете грижливо да изучавате Писанието, за да го разберете; вие можете да използвате всички сили и способности, които Бог ви е дал за да обхванете любовта и милостта на небесния Бог, но пак безкрайно много от тях ще остане необхванато! Вие можете през целия си човешки живот да размишлявате върху тази любов, но пак да не

разберете напълно цялата дължина и ширина, дълбочина и височина на Божията любов, която Синът прояви, като умря за хората! Дори и верността не може да я открие напълно. Но като изследваме Библията и разсъждаваме за Христовия живот и за спасителния план, тези велики предмети ще се разкриват все повече и повече пред нас и ще можем да ценим благословието, което Павел пожелава на църквата в Ефес, когато се моли: "Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, Бащата на славата, да ви даде дух на премъдрост и на откровение, за да Го познаете, и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата на вашето призвание и какво е богатството на славното Негово в светиите наследство и колко е превъзходно велика Неговата сила към нас, които вярваме" (Ефес. 2:16-19).

Сатана мечтае да изпълни умовете на хората с мисли, които да им пречат да постигнат Божието познание! Опитва се да ги занимава с такива неща, които помрачават разума и обезсърчават душата. Ние живеем в свят на греха и на погибелта, обкръжени от влияния, които подмамват или обезсърчават Христовите последователи. Господ казва: "Тъй като неправдата ще превъзмогне, любовта на мнозина ще охладнее!" Мнозина гледат на ужасното безбожие, което владее около тях, на отпадъка и слабостите от всички страни, и говорят за тези неща, докато сърцата им се изпълнят със скръб и съмнение. Отправят мислите си към делата на лукавия и продължават да се обезсърчават, докато им се стори, че изгубват мощта на небесния Отец и Неговата необхватна любов. И тъкмо това е, което Сатана желае! Голяма грешка е да си представяме неприятеля на правдата като облечен в голяма мощ, а да забравяме мощта на Божията любов! Трябва да говорим за Христовата сила! Ние сме съвсем немощни, за да се освободим от примките на Сатана; но Бог предвижда път за спасение. Синът на Всевишния има достатъчно сила, за да води борбата за нас и чрез Него, "Който ни е възлюбил", ние ще бъдем повече от победители!

В постоянното занимаване с нашите слабости и безсилие, в оплакванията ни от мощта на Сатана няма духовна сила за нас. Жива основа в сърцето и душата ни трябва да бъде великата истина, че Бог може да спасява и постоянно да спасява всички, които идват при Него и изпълняват условията, написани в Неговото слово! Ние трябва да се стремим да подчиним нашата воля на волята Божия; тогава чрез кръвта на примирителната жертва ставаме съучастници на Божието естество, чрез Христос ставаме Божии деца и имаме уверението, че Бог ни обича така, както обича и Своя Син! Ние сме едно с Исус и отиваме там, където Той ни води! Той има мощ да разпръсва тъмните сенки, които Сатана хвърля на пътя ни, като на мястото на тъмнината

и обезсърчението в нашето сърце огрява слънчевата светлина на Исусовата слава.

Като знаем, че Христос е нашата правда, нашата надежда става по-силна! Нека нашата вяра да застане на тази основа, защото тя ще устои вечно! Вместо да се занимаваме със сатанинската тъмнина и да се страхуваме от неговата (на Сатана) мощ, ние трябва да отваряме сърцата си, за да получим светлина от Христос, да я оставяме да осветлява света и да известяваме, че Той стои по-високо от всяка сатанинска мощ и че Неговата могъща ръка държи всички, които Му се доверяват.

Исус казва: "Сам Отец ви люби!" Ако нашата вяра е отправена чрез Христос към Бога, ние ще я имаме като "сигурна и здрава котва на нашата душа, която влиза и отвътре завесата, където Исус като предтеча влезе за нас." Наистина ще има разочарования, ще очакваме скърби, но трябва да предадем на Бога всичко, голямо и малко! Той не ще ни остави без помощ в многото наши грижи, нито ще бъде сломен от нашия товар. Неговата грижовност се простира над всеки дом, обхваща всяка душа. Той взема участие във всичките наши преживявания и мъки, брой всяка сълза и съчувства на нашите слабости. Той допуска трудности и изпитания, които тук ни сполетяват, за да изпълни с нас Своите намерения - "да получим Неговото осветление" и "така да станем съучастници на онази пълна радост, която се получава в Неговото присъствие."

"Богът на този свят е заслепил умовете на невярващите, за да не виждат ясната светлина на Евангелието за славата на Христос, Който е образ Божий." Но Библията ни показва важноста на постигането на Божието познание. Петър казва: "Бог да ви даде много милост и мир чрез познанието на Бога и на Исус Христос нашия Господ." "Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко, що е необходимо за живота и за благочестието, чрез познаването на Тогова, Който ни е призвал чрез Своята слава и сила." И Писанието напомня: "Привиквай се с Него и ще бъдеш в мир!"

Бог ни е заповядал: "Свети бъдете, защото Аз съм свят!" Един апостол казва, че без святост никой не ще види Господ. Да бъдеш свят, означава единение с Бога! Чрез греха Божият образ в човека бе покварен и почти унищожен, но Евангелието иска да възстанови изгубеното; и в това дело ние трябва да работим заедно с Божията сила. Но как можем да бъдем в хармония с Бога, как да му станем подобни, когато нямаме никакво познание за Него? Христос дойде на света, за да ни открие това познание.

Ограничените представи, които мнозина имат за възвишения характер и за службата на Христос, са повлияли техния религиозен живот и много са пречили за напредъка в религиозния им живот. Между нас като народ има много малко

личен религиозен живот! Има твърде много формалности, много устна религия; в нашите религиозни опитности трябва да има повече дълбочина и истинност. С всички стоящи на разположение средства: нашите издателски къщи, училища, болници и много, много други, ние трябва да бъдем много по-напред, отколкото сме сега.

Задачата на християнина в този живот е да изяви Христос на света и да изповяда Спасителя чрез живота и характера си; за това му се дава и светлината от Бога. Но в сравнение с получената светлина и с дадените възможности за достигане до човешките сърца, успехите на нашата работа са твърде малки.

Бог желае истината, която Той ни е дал да познаем, да принася повече плод, отколкото досега е принасяла! Но ако душата ни е изпълнена със скръб и мислите ни блуждаят в тъмнината и около злото, как можем да изявяваме Христос на света? Как може нашето свидетелстване да бъде мощно и да печели души? Това, от което се нуждаем, е да познаем от опит Бога и величието на Неговата любов, както се открива в Христос. Ние трябва да изследваме Писанието грижливо, с молитва, нашите мисли да бъдат проникнати от Светия Дух и сърцата ни да се възвишават във вяра, надежда и постоянно славене на Бога.

Ние изработваме съвършен християнски характер чрез Христовите заслуги, чрез Неговата правда, която става наша чрез вярата ни! Апостолът ни посочва нашето всекидневно, ежечасно дело с думите: "Нека да гледаме на Исуса, Начинателя и Завършителя на вярата." Като правим това, нашите мисли се проясняват, вярата ни се усилва и надеждата ни се утвърждава; ние се задълбочаваме в разглеждане на Неговата чистота и прелест и Неговата жертва, която Исус принесе, за да ни направи приятни на Бога, поради което нямаме никакво право да говорим за съмнения и обезсърчения. Откровенията на любовта, милостта и добротата Божии и действието на Светия Дух в сърцето, за да го освети и обнови, ни водят чрез вярата в такава тясна връзка с Христос, че, имайки ясна представа за Неговия характер, ние сме в състояние да разпознаваме и най-фините сатанински измами. Като гледаме на Исус и се уповаваме на Неговите заслуги, ние получаваме благословенията на светлината, мира и радостта в Светия Дух. И при вида на великите неща, които Христос е направил за нас, можем да извикаме с апостола: "Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наричаме Божии деца" (1 Йоан 2:1).

Братя и сестри, чрез гледане ние се преобразяваме! Чрез пребъждане в любовта на Бога и на нашия Спасител, чрез изучаване съвършенството на Божия характер и като приемаме чрез вяра Христовата правда за наша, ние биваме преобразени в Неговия образ! Нека заради това да отбягваме всички неприятни

картини - престъпления, опетнявания и разочарования, доказателства за сатанинската мощ, и да не ги пазим в паметта ни, да не говорим за тях и да не се оплакваме, докато душите ни се изпълнят с обезсърчение. Обезсърчената душа е тъмно тяло, което не само не приема никаква светлина от Бога, но не позволява тя да бъде приемана и от другите. Сатана се радва, виждайки успехите на своите триумфиращи образи, които правят хората невярващи и отчаяни.

Но благодарение на Бога има по-светли и радостни картини, които Той ни предлага! Нека да събираме светите уверения на Неговата любов като скъпоценни съкровища, за да можем да ги разглеждаме постоянно. Божият Син остави трона на Отца Си и облече Своята божественост в човешко естество, за да може да спаси човека от сатанинската мощ; Неговата радост за нас да открива небето за хората, да отваря за човешките погледи Божията приемна, където Божеството разкрива славата Си; падналият род, извлечен от пропастта на погибелта, където грехът го беше тласнал, и отново доведен във връзка с безкрайния Бог; и, след като е издържал божествения изпит чрез вратата си в Спасителя, облечен в Христовата правда, бива издигнат до Неговия трон - това са картини, с които Бог желае да ошастливи душите ни! И като гледаме не на видимото, а на невидимото, ние ще познаем истината, че "нашата скръб, която е временна и лека, ражда вечна и превъзходна слава." На небето Бог е все во все! Там владее най-висшата святост; нищо не нарушава съвършената хармония с Бога. Ако сме действително на път за там, Духът на небето още тук ще живее в нашите сърца. Но ако сега не намираме никаква радост в разглеждане на небесни неща, нямаме интерес да търсим Божието познание, не изпитваме никаква наслада при вида на Христовия характер и святостта няма никаква привлекателност за нас, ние трябва да бъдем сигурни, че нашата надежда за небето е напразна!

Съвършено единение с Божията воля трябва да бъде целта, стояща постоянно пред очите на християнина! Той ще обича да говори за Бога, за Исус и за дома на блаженството и чистотата, който Христос е приготвил за онези, които Го любят. Разглеждането на тези неща, срастването на душата със скъпоценните Божии обещания апостол Павел нарича "вкусане силите на бъдещия свят."

Ние сме в последното сражение на голямата борба, когато Сатана действа "с различни лъжливи сили, знамения и чудеса и с различни съблазни за неправда", за да изопачи Божия характер и, "ако е възможно, да съблазни и избраните". Ако някога някой народ се е нуждаел от постоянно увеличаваща се светлина от небето, това е народът, който в това пълно с опасности време е призван от Бога да бъде пазител на Неговия свят закон и да представя вярно Неговия характер пред света!

Онези, на които е поверен такъв свят залог, трябва да бъдат вдъхновени, облагородени и оживени чрез истините, които те изповядват, че вярват. Никога не е било по-нужно и Господ никога не е желал повече църквата да преживее онова, което се казва в Павловото послание до колосяните: "Ние не преставаме да се молим за вас и да искаме от Бога да се изпълните с познанието на Неговата воля чрез пълна духовна мъдрост и проумяване, за да се обхождате достойно за Господа, да Му угаждате във всичко, като принасяте плод във всяко добро дело, и като растете в познаването за Бога."

Словото стана плът!

(Свидетелства, т. V, с. 746-749)

Съединяването на божественото с човешкото естество е една от най-чудесните и тайнствени истини на спасителния план! Когато говори за това, Павел казва: "Велика е тайната на благочестието: Бог се яви в плът."

За мнозина тази тайна е била причина за съмнение и неверие. Когато Христос, Синът Божий и човешкият Син, дойде на света, не бе разбран от народа на своето време. Христос се унижи и прие човешко естество, за да стигне до падналия род и да го издигне. Но разбиранията на хората бяха помрачени от греха, способностите им бяха парализирани и разсъдъкът им отслабнал, поради което не можеха да видят Неговия божествен характер под облеклото на човешкото естество. Този недостатък в познанието беше пречка за делото, което Исус желаше да върши за тях; и за да даде тежест на ученията Си, Христос често се виждаше принуден да обяснява Своето положение и да го защитава.

Когато сочеше на Своя тайнствен и божествен характер, Исус се опитваше да отправи мислите на хората в насока, която би била в полза на преобразяващата мощ на истината. Той използваше предмети от природата, които им бяха познати, за да представи нагледно божествените истини. Така почвата на сърцето биваше подготвяна, за да приеме доброто семе! Христос даваше на слушателите си да почувстват, че Неговите интереси бяха тясно свързани с техните, че сърцето Му биеше съчувствено за техните радости и мъки. В същото време хората виждаха в Него да се откриват мощ и величие, които далеч превъзхождаха техните най-почитани равнини. Христовите учения се отличаваха със своята особена простота, достойнство и сила, поради което неволното възклицание беше: "Никога никой човек не е говорил като този човек!" Народът обичаше да Го слуша, но свещениците и книжниците - сами неверни в длъжностите си като пазители на истината, мразеха Христос,

понеже народът бе оттеглил почитта си от тях, за да следва Светлината на живота. Под тяхно влияние юдейският народ, който не позна Исусовия божествен характер, отхвърли Спасителя.

Съединяването на божественото с човешкото, изявено в Христос, е описано и в Библията. Всички открити истини са "от Бога дадени", но те са изразени с човешки думи и нагодени към човешките нужди. Така и за словото Божие може да се каже, както се казва за Христос: "Словото стана плът и пребиваваше между нас." Този факт, който съвсем не е доказателство против Библията, трябва да засилва нашата вяра в нея като Божие слово. Онези, които разсъждават върху боговдъхновеността на Писанието и приемат едни части за божествени, а други отхвърлят като човешки, забравят факта, че Христос, Божественият, прие човешко естество, за да спечели човечеството. В Божието дело за спасението на хората Божеството и човечеството са съединени!

Много са библейските текстове, които съмняващите се критици разглеждат като небожествени, но те, нагодени към нуждите на хората, са Божии лични изявления на грижата Му към уповаващите на Него деца. Чудесно потвърждаване за това се намира в опитността на апостол Петър. Петър беше в тъмницата и очакваше на другия ден да бъде поведен към смъртта.

"През тази нощ Петър спеше между двама войници, вързан с две вериги; и стражите пред вратата вардеха тъмницата. И, ето, ангел Господен застана до тях и светлина осия килията; и ангелът, като побутна Петър по ребрата, разбуди го и рече му: Ставай бързо! И веригите паднаха от ръцете му" (Деяния 12:6, 7).

Петър, разбуден внезапно, беше учуден от светлината, която изпълваше килията, и от сцената, но той знаеше, че беше свободен. Във вълнението и радостта си бързо би избягал от тъмницата без дрехи, които да го пазят от студения нощен въздух. Но ангелът Божий, който внимаваше във всичко, каза с нежна загриженост на апостола: "Опаши се и обуи сандалите си." Петър послуша механично, но беше възхитен от откровението на небесната слава дотолкова, че не мислеше да вземе дрехата си. Тогава ангелът му заповяда: "Облечи дрехата си и ме последвай! И той излезе и го последва, и не знаеше, че е истинно това, което ставаше с ангела, но си мислеше, че вижда видение. А като преминаха първата и втората стража, дойдоха до желязната врата, която води към града, и тя им се отвори сама; и оттам, като излязоха, изминаха една улица и ангелът веднага се оттегли от него." Апостолът се намери сам на Ерусалимските улици. "И като дойде Петър на себе си, каза: Сега наистина зная - това не беше сън или видение, но действително събитие, че Господ изпрати ангела Си и ме спаси

от ръката на Ирода и от всичкото, което юдейският народ очакваше" (Деяния 12:8-11).

Скептици могат да се усмихват на думите, че славен ангел от небето е обръщал внимание на такива обикновени неща, като тези прости човешки нужди, и могат да се съмняват в божественото вдъхновение на разказа. Но според Божията мъдрост тези неща са докладвани в Свещеното Писание не за благо на ангела, а за пример на хората, че когато изпаднат в трудно положение да могат да намират утеха в мисълта, че Господ знае всичко! Исус обясняваше на учениците Си, че нито едно врабче не пада на земята, без небесният Баща да го забележи; и че ако Бог се грижи за нуждите на най-малките птички, Той много повече ще се грижи за онези, които ще станат поданици на Неговото царство и чрез вярата в Него ще бъдат наследници на безсмъртието.

О, да можеше човешкият дух да разбере спасителния план - доколкото смъртен дух може да разбира; да можеше да разбере въплъщаването на Исус в човешко естество и какво е направено за нас чрез това чудесно унижение! Тогава сърцата на хората биха се изпълнили с благодарност за тази голяма Божия любов и със смирение биха се поклонили на Божията мъдрост, която е предвидяла тайната на благодатта.

Денят Господен е близо!

(Свидетелства, т. V, с. 98-105)

"Близо е великият ден Господен, близо, и много бърза - гласът на деня Господен; там ще извика горестно и силният. Ден на гняв е онзи ден, ден на смущение и на утеснение, ден на опустошение и на разорение, ден на тъмнина и на мрак, ден на облак и на гъста мъгла, ден на тръба и на тревога против укрепените градове и против високите кули при ъглите. Аз ще наскърбя човеците така, че ще ходят като слепи, защото са съгрешили против Господа."

"В същото време ще издиря Ерусалим със светилници и ще посетя хората, които почиват на дрождието си и говорят в сърцата си: Господ не ще извърши нито добро, нито зло."

"Съберете се и елате вие, враждебен народ, преди да излезе присъдата да бъдете отвейни като плява през деня, преди да нападне върху вас разпалването на гнева Господен, преди да нападне на вас денят на яростта Господня. Търсете Господа, всички кротки на земята, които извършвате съдбите Му; търсете правда, търсете кротост, негли се покриете в деня на гнева Господен."

Ние се приближаваме до края на времето! Бе ми показано, че Божиите съдби над земята вече почват. Господ ни е предпазвал от предшестващите събития. Светлина излиза от Неговото слово, но "тъмнина покрива земята и мрак народите". "Когато ще казват: Мир е и няма опасност, внезапно ще ги нападне погубел... и не ще ѝ избегнат" (1 Солунци 5:3).

Наш дълг е да търсим причината на тази ужасна тъмнина, за да избягваме пътя, по който хората са изпаднали в такава заблуда! Бог е дал на света възможност да познае волята Му и да я последва; Той му е подарил в Своето слово светлината на истината, предпазвал го е и съветвал, но само малко хора са били послушни на гласа Му! Подобно на юдейския народ, повечето от християнския народ са горди за своите по-големи привилегии, но не оказват на Бога никаква благодарност за тези големи благословения. От безкрайна милост към света е изпратена и последната предупредителна вест, която известява, че Христос е пред вратата, и която обръща особено внимание на нарушения Божи закон. Но както хората преди потопа подигравателно отхвърлиха Ноевото предупреждение, така и днес търсещите удоволствия пренебрегват вестта на верния Божи служител! Светът върви по своя неизменен път, както винаги зает със своите сделки и удоволствия, докато Бог възнамерява да излее гнева Си върху престъпниците на закона.

Нашият съчувствителен Спасител, Който предвиждаше опасностите, които биха застрашавали Неговите последователи от това време, им даде особено предупреждение: "Но пазете се да не натегнат сърцата ви от преяждане и пианство и грижи за храна и ви постигне внезапно този ден; защото като примка ще дойде на всички, които обитават по лицето на всичката земя. Затова бъдете будни и молете се по всяко време, за да се удостоите да избегнете от всичко това, което има да бъде, и да предстоите пред Сина Човешки." Ако църквата върви по същия път, по който върви светът, тя ще сподели неговата участ; дори нейното наказание ще бъде по-голямо, отколкото това на непокаяните, защото тя е получила по-голяма светлина!

Ние като народ вярваме, че притежаваме повече истина от който и да е друг народ на земята! Затова и нашият живот и характер да бъдат в съгласие с такава вяра. Пред нас е денят, когато праведните, подобно на скъпоценни снопове, трябва да бъдат свързани на кръстци за небесните житници, докато безбожниците, подобно на плевели, се събират за огъня на последния велик ден. Но жито и плевели ще растат заедно до жетвата (Матей 13:29, 30). При изпълнението на всекидневните си длъжности праведните до края ще бъдат в съприкосновение с невярващите. Децата на светлината са разпръснати между децата на тъмнината, за да може разликата да се види от всички. По такъв начин Божиите деца трябва да възвестяват добродетелите

на Този, Който ги е призвал от тъмнината в чудната Своя светлина. Горещата в сърцето любов и откриващата се в живота хармония с Христос ще бъдат като бегъл поглед в небето, който се дава на хората, за да могат да видят Неговото величие и да Го ценят!

Еднаквите души се намират! Тези, които пият от същия източник на благословения, ще се свържат по-тясно. Чрез живеещата в сърцата истина ще стават подобни един на друг и ще се изпълни Христовата молба "учениците Му да бъдат едно, както и Той е едно с Отца!" И всяко истински покаяно сърце ще копнее за това единство.

Обратно, между безбожниците ще владее лъжливо съгласие, което само отчасти ще прикрива постоянното несъгласие! Те са едно в противенето си против волята и истината на Бога, докато във всичко останало са разделени от омраза, зависти, ревност и смъртна вражда. И чистият, и неблагородният метал са размесени така, че само проникателното око на безкрайния Бог може със сигурност да ги различи! Магнитът на истината и светостта привлича благородния и отблъсква неблагородния метал.

"Великият ден на Господа е близо; близо е и много бърза!" Но къде виждаме истинския адвентен дух? Кой се приготвява, за да устои в часа на изкушението, който е близо? Народът, на когото Бог е поверил светите важни, изпитващи истини за това време, спи на поста си! С поведението си той казва: "Аз имам истината, "богат съм и сит, и не се нуждая от нищо", но верният Свидетел обяснява: "Не знаеш, че си сиромаш и окаян, беден, слеп и гол." Как вярно обрисуват тия думи настоящето състояние на църквата: "Не знаеш, че си сиромаш и окаян, беден, слеп и гол!" Божиите служители съобщават предупредителни вести, получени от Бога, посочват основните грешки на заблудените, но те казват: Това не се отнася за мен! Аз не приемам вестта, която ми носиш. Аз върша най-доброто, което мога. Аз вярвам в истината!

Онзи лукав раб, който казваше в сърцето си: "Господарят ми още дълго не ще дойде", също заявяваше, че очаква Христос. Той беше "раб", външно предаден на служба на Бога, но в сърцето му владееше Сатана. Наистина не отрича истината, както правят подигравателите, но чрез живота си открива помислите на сърцето си - дано Господ да забави идването Си! Тази дързост го прави нехаен за вечните интереси! Живее според принципите на света и се нагажда към неговите обичаи и нрави. Преобладават себелюбие, светска гордост и славолюбие. Поради страх, че неговите братя могат да стоят по-високо от него, той почва да омаловажава техните старания и да говори лошо за подбудителните им причини. С това бие своите съслужители, отделя се от Божия народ и същевременно все

повече се свързва с безбожните. Той яде и пие с пианиците, сдружава се със светски хора и става едно с тях. Люлее се в плътска сигурност и изпада в небрежност, равнодушие и леност.

Злото започна с изоставяне на бдението и на тихата молитва. После се пренебрегнаха религиозните задължения и с това се отвори пътят за всички следващи грехове. Всеки християнин бива изкушаван от прелестите на света, от явните изисквания на плътта и от непосредствените сатанински съблазни. Никой не е сигурен. Колкото и да сме опитни, колкото и високо да стоим, нужно е постоянно да бдим и да се молим! Ние трябва всеки ден да бъдем ръководени от Божия Дух, иначе Сатана ще ни завладее.

Спасителните поучения към Христовите ученици са дадени за благо на Неговите последователи през всички времена. Когато Исус казваше: "Внимавайте на себе си", Той имаше предвид онези, които ще живеят преди края на света! Всеки трябва да смята за свой личен дълг да пази в сърцето си скъпоценните благодатни дарби на Светия Дух. Сатана работи с непогрешима настойчивост и с най-голяма енергия, за да привлече явните Христови последователи в своите редове. Той действа с "всяка измама към неправда между онези, които погиват." Но Сатана не е единственият работник, който работи за издигане царството на тъмнината. Който подбужда към грях, е изкусител! Който подражава на големия измамник, става негов помощник! Който чрез влиянието си подкрепя злото дело, извършва робска служба на Сатана! Постъпките показват принципите и подбудите. Плодовете на мнозина, които вярват, че са растения в лозето на Господа, показват, че са само тръне и бодили. Дадена църква може да одобрява неправилен начин на действия у някои членове, но с това неправдата не става правда; тя не може да произрасте гроздове на трънения храст.

Ако някои, които мислят, че вярват в настоящата истина, биха познали своето истинско положение, те биха се усъмнили в Божията милост. Те са употребявали всичкото си влияние против истината, против предупредителния глас. Те са вършили делото на Сатана! Мнозина чрез неговите заблуди са обезумяли толкова много, че никога вече не могат да се освободят! Чрез такова състояние на падение много души ще погинат!

Църквата е получавала предупреждение след предупреждение; длъжностите и опасностите за Божия народ са й посочени много ясно; но светският елемент ѝ оказва твърде силно влияние! У тях са се вкоренили от години привички, обичаи и моди, които отклоняват душата от Бога въпреки напомнанията и молбите на Светия Дух, докато най-после техните пътища се показват в очите им прави, а гласът на Духа едва се чува. Никой не може да каже колко дълбоко може да затъне в грехове, когато веднъж се остави във властта на

големия изкусител! Сатана влезе в Юда Искариотски и го накара да предаде своя Господ; накара Анания и Сапфира да излъжат Светия Дух. Който не е напълно посветен на Господа, може да се заблуди и да върши делото на Сатана, като в същото време се ласкае, че е на Христова служба.

Братя и сестри, моята молба към вас е: "Изпитвайте себе си дали сте във вярата; изпитвайте себе си. За да запазим християнската любов гореща и чиста, ние се нуждаем от постоянната Божия милост! Използвали ли сте всяко средство, "за да ставате все повече и повече богати в любовта", за да можете да познаете най-доброто и да бъдете изпълнени "с плодовете на правдата, която чрез Исус Христос се е извършила във вас за чест и слава Божия?" Мнозина, които би трябвало да стоят за правдата и истината, са проявявали слабост и нерешителност и с това са насърчавали атаките на Сатана. Който не расте в благодатта и не се стреми да постигне най-висшето стъпало на божественото съвършенство, сигурно ще бъде победен! Този свят трябва да бъде за християнина свят на чужденци и неприятели. Ако той не вземе за своя защита божественото въоръжение и не носи меча на Духа, става лесна плячка на силите на тъмнината! Вярата на всички ще бъде изпитана така, както златото се изпитва в огъня!

Църквата е образувана от несъвършени, заблуждаващи се мъже и жени, които се нуждаят от сърдечна любов и внимание! Но отдавна в нас цари общо охлаждане; светски християни са влезли в църквата и са донесли със себе си отчуждение, критикуване, злоба, разпри и неправда. Ако по-малко проповеди се изнасяха от мъже, които са неосветени в сърцето и живота си, и ако би се отделяло повече време, за да се смирява душата пред Бога, бихме могли да се надяваме, че Господ ще ви се яви в помощ и ще ви излекува от вашето вероотстъпничество. Много от проповедите в последно време показват фалшива сигурност. Важни изгодни случаи за делото Божие не се използват мъдро от онези, които имат така слаба връзка с Бога, както някои от нашите проповедници. Да се повери делото на такива мъже е все едно да се предостави на малки деца управлението на големи параходи в морето! На когото липсва небесната мъдрост, животворната Божия сила, той не е в състояние да управлява ангелския параход сред ледени планини и бури. Църквата преминава през сериозни борби и мнозина желаят по време на опасност да я поверят в ръце, които сигурно биха причинили нейното крушение! Сега ние се нуждаем от опитен кормчия на борда, защото се приближаваме към брега! Ние като народ трябва да бъдем светлина за света, но много от нас са като неразумните девизи, които нямат масло за светилниците си! Дано Бог на всяка благодат, пълен с милост и

шедър в прощаването, да се смили над нас и да ни спаси, за да не загинем заедно с безбожните.

В това време на борба и на изпитания ние се нуждаем от всяка подкрепа и утеха, каквито можем да черпим от справедливи принципи, от определено религиозно убеждение, от постоянна сигурност в Христовата любов и от богата опитност в Божиите неща. Само с непрекъснатото растене в благодатта ще можем да станем съвършени мъже и жени в Христос! О, какво трябва да кажа и направя, за да отворя слепите очи и да просветля духовното разбиране? Грехът трябва да бъде разпнат! Трябва да настане пълно морално обновление чрез Светия Дух. Ние трябва да притежаваме Божията любов и жива, издръжлива вяра. Това е опитаното чрез огън злато, което можем да постигнем само чрез Христос! Всеки, който търси искрено и сериозно, ще стане съучастник на Божието естество. Неговата душа ще бъде изпълнена със силно желание да познае пълнотата на любовта, която надминава всяко друго познание, и като напредва в религиозния живот, ще става все по-способен да разбира възвишаващите, облагородяващи истини на Божието слово, докато бъде преобразен и бъде в състояние да отразява образа на своя Спасител!

Божията грижа за Неговия народ

(Свидетелства, т. V, с. 749-754)

Исая, докато беше още младеж, беше призван за пророческа служба при трудни и обезсърчителни обстоятелства. Неговата страна беше застрашена от погибел; юдейският народ беше се лишил от закрилата на Йеова заради престъпването на Неговия закон, а асирийските войски възнамеряваха да нападнат юдейското царство. Но не опасността от страна на неприятелите, а покварата на народа потискаше Божия слуга! Падение и упорство предизвикаха Божиите съдби. Младият пророк беше призван да занесе предупредителната вест и той знаеше, че ще срещне упорита съпротива. Тревожеше се като гледаше на себе си и като мислеше за твърдоглавието и неверието на народа, за когото трябваше да работи. Неговата задача му се струваше почти безнадеждна. Трябваше ли в отчаянието си Исая да се откаже от своята мисия и да не пречи на Израил да изпадне в идолопоклонство? Трябваше ли боговете на Ниневия да завладеят земята напук на небесния Бог?

Такива мисли вълнуваха ума на Исая, когато стоеше в свещената ограда на храма (Исая глава 6). Изведнъж му се стори, че портата и вътрешната завеса на храма се повдигнаха или се отдръпнаха и му бе позволено да надникне в Светая светих, където дори и нозете на пророците не смееха да

стъпят. Пред него застана образът на Господа, Който седеше на висок и възвишен трон, а дрехата Му изпълваше храма. От всяка страна на трона имаше херувими, всеки от които имаше 6 крила: с две летяха, с две закриваха от страхопочитание лицето си и с две покриваха нозете си. В тържествено поклонение тези ангели издигаха гласовете си и викаха силно: "Свят, свят, свят е Господ Саваот, цялата земя е пълна със славата Му!", поради което стълбовете, колоните и кедровата порта като че потрепераха от звука и домът беше изпълнен от тяхното славословие.

Исая никога преди това не беше познал така добре величието и съвършената святост на Йеова, поради което чувстваше, че щеше да погине в своята човешка слабост и недостойнство пред Божието присъствие. "Горко ми", извика той, "аз погивам, защото съм човек с нечисти устни и живея сред народ с нечисти устни; защото видях с очите си Царя, Господа Саваот!" Но към Исая се приближи един херувим, за да го приготви за неговата велика мисия. Докосна устните му с разгорен въглен от олтаря и каза: "Ето, това се допре до устните ти; и беззаконието ти се отне и грехът ти се очисти." И когато чу Божият глас, който казваше: "Кого да проводя? Кой желае да бъде Наш пратеник?", Исая отговори със свещено доверие: "Ето ме, изпрати мен!" Макар и земните сили да се повдигаха против Юда, макар че Исая трябваше да се бори с пречки и съпротива в своята мисия, той бе видял Царя, Господа Саваот, беше чул славословието на херувимите: "Цялата земя е пълна с Неговата слава." И пророкът беше укрепен за предстоящото му дело. Споменът за това видение го придружаваше през цялото време на неговата дълга и трудна мисия.

На Езекиил, скърбящия пророк, изгнаник в страната на халдеите, се даде видение (Езекиил глава 1), което трябваше да даде същия урок на доверие в могъщия Израилев Бог. Когато се намираше на брега на реката Ховар, Езекиил видя, че от север се зададе силен вятър, "с голям огнен облак, който осветяваше навсякъде; а сред него нещо като халколиван". Колела със странен вид, като че ли едното се връзваше в другото, се движеха от четири живи същества. Високо над всичко това "имаше подобие на престол, наглед като камък сапфир; и на този престол седеше подобен на човек." "А съществата изглеждаха като горящи огнени въглени и като факли; и огън излизаше от съществата и издаваше блясък от себе си, и от огъня излизаха светкавици." "А у херувимите, под крилата им, се виждаше подобие на човешка ръка."

Колелата бяха забъркани едно в друго така, че на пръв поглед на Езекиил се стори, като че ли беше бъркотия. Когато обаче те започнаха да се движат, всичко тръгна в чудесна

точност и съвършена хармония. Небесни същества движеха тези колела, и над всичко Вечният седеше на славния трон от сапфир, докато дъждовна дъга, знак на милост и любов, обгръщаше трона. Когато Езекиил, поразен от ужасната слава на гледката, падна на лицето си, един глас му заповяда да стане и да чуе словото на Господа. Тогава му бе дадена предупредителна вест за Израил.

Това видение бе дадено на Езекиил във време, когато духът му беше изпълнен с тъжни предчувствия. Той виждаше страната на отците му запустяла; някога многонаселеният град сега нямаше жители; в неговите стени не се чуваха вече гласове на радост и хвалебни песни. Пророкът беше чужденец в чужда страна, където владееха безгранично славолубие и безчовечна жестокост. Тиранията и неправдата на хората, които той виждаше и чуваше, потискаха душата му и Езекиил ги оплакваше горчиво ден и нощ. Но чудесните символи, които му бяха представени на брега на Ховар, му откриха всевладееща мощ, по-могъща от тази на земните владетели. Над гордия и жесток монарх на Асирия и Вавилон царуваше Бог на милостта и истината!

Многото вплетени едно в друго колела, които се сториха на пророка като бъркотия, бяха под управлението на божествена ръка. Божият Дух, който Му се изяви като силата, която привеждаше тези колела в движение, внасяше хармония в привидния хаос; така целият свят беше под неговото владичество! Милиарди чудесни същества бяха готови по Негова заповед да завладеят силата и ума на зли хора и да правят добро на Неговите верни.

Когато Бог възнамеряваше да открие на възлюбения Йоан бъдещата история на Своята църква, Той му даде и уверение за съучастието и грижата на Спасителя към Своя народ, като му посочи "подобен на Сина Човешки", Който се движеше между светилниците, представляващи 7-те църкви. Бог откри на Йоан последните големи борби на църквата със земните сили, но и последната победа и спасението на верните! Йоан видя църквата в смъртна борба със звяра и с неговия образ, както и това, че поклонението на звяра водеше към смъртно наказание. Но когато погледна през дима и шума на борбата, забеляза на планината Сион наред с Агнето и тълпа, която вместо белега на звяра имаше на челото си написано името на Отца. И тогава видя тези, "които бяха победили звяра и образа негов, и белега негов, и числото на неговото име, че стояха на стъкленото море и държаха китари Божии и пееха песента на Мойсея, Божия раб, и песента на Агнето."

Опитностите и виденията трябва да ни служат за полза! Нашата вяра трябва да има корените си здраво в Бога, защото пред нас стои трудно време за душите на хората. На Елеонската

планина Христос изброи ужасните съдби, които ще предшестват Неговото второ идване: "Ще чуete за войни и слухове военни." "Защото ще се повдигне народ против народ и царство против царство, и ще бъдат на места морове, скъпотия и трусове" (Матей 24:6-8). Макар че тези пророчества се изпълниха отчасти с разрушаването на Ерусалим, те важат много повече за последните дни.

Ние стоим на прага на големи и важни събития! Пророчеството се изпълнява бързо. Господ стои пред вратата! Скоро ще настане време на много голям интерес за всички. Стари спорни въпроси отново ще се съживят и нови ще се повдигнат. Още нямаме никакво предчувствие за събитията, които ще се разиграят в нашия свят. Сатана действа чрез човешки средства. Ония, които се стараят да изменят Конституцията и да гласуват закон, който да налага пазенето на неделния ден, не знаят какви ще бъдат последиците. Ние стоим пред критичен обрат.

Божии служители обаче в това време на голяма нужда не трябва да уповават на себе си! Във виденията, които бяха дадени на Исаия, Езекиил и Йоан, ние виждаме в каква тясна връзка е небето със събитията, които стават на земята, и колко голяма е Божията грижа за Неговите верни! Светът не е без Владетел! Програмата на бъдещите събития е в ръцете на Господа. Небесното Владичество има под своето лично управление както съдбата на народите, така и участието на Неговата църква.

Ние се оставяме да бъдем твърде много повлияни от грижите и трудностите на делото Господне. Бремето на отговорността обаче не е възложено на смъртни хора! Ние трябва да уповаме на Бога, да Му вярваме и да вървим напред! Неуморимата бдителност на небесните пратеници и тяхната непрекъснатата работа в служене на земни същества ни показват, че Божията ръка води колелата едно пред друго! Божественият Учител говори на всеки работник в Неговото дело, както някога каза на Кир: "Аз те въръжих, когато ти още не Ме познаваше!"

Във видението, дадено на Езекиил, Божията ръка беше под крилата на херувимите. Това за Божиите служители означава, че божията сила е тази, която им дава успех! Бог желае да действа с тях, когато отхвърлят неправдата и станат чистосърдечни и чисти в живота си. Силната светлина, която преминаваше с бързината на светкавица между живите същества, посочва скоростта, с която делото най-после ще дойде до завършека си. Този, Който не спи, Който постоянно действа за изпълнението на Своите планове, може да върши Своето велико дело по хармоничен начин. Онова, което за човешкия разум се вижда забъркано и заплетено, Господнята ръка може да държи в

съвършен ред! Бог може да намери средства и пътища, за да унищожи намеренията на безбожни хора, Той може съвсем да унищожи техните планове, насочени против Неговия народ!

Братя и сестри, сега не е време за оплакване и обезсърчение, не е време да се занимаваме със съмнения и неверие. Христос сега не е в новия гроб на Йосиф, затворен с голям камък и запечатан с римски печат. Ние имаме възкръснал Спасител! Той е Царят, Господарят на господарите; Той седи между херувимите и сред борбите и размириците на народите все още пази Своя народ; Той, Който владее небесата, е нашият Спасител! Той отмахва всяка скръб; Той бди над огнената пещ, в която всяка душа бива подложена на изпит. Когато крепостите на царете ще се стромоляшат, когато стрелите на Божия гняв ще пронизват сърцата на Неговите неприятели, тогава Божият народ ще бъде скрит в Неговите ръце.

Организация

(Свидетелства, т. I, с. 647-653)

Бе ми посочено, че Божиите служители трябва да се подготвят за борбата! Водителите на Божието дело се нуждаят от по-голяма мъдрост, отколкото пълководците по време на войните между народите. Избраните от Бога проповедници са призвани за велико дело; те се борят не само против хора, но и против Сатана и неговите ангели. Поради това е необходимо мъдро ръководство! Те трябва да станат изследватели на Библията и да се отдадат напълно на делото. Когато започнат да работят на повереното им място, трябва да бъдат в състояние да представят същността на нашата вяра не по бурен начин и с буйност, а с кротост, предизвиквайки страх Божи. Убеждаващата сила е в силните доказателства, които се предлагат с кротост и богобоязливост!

В тези последни дни на опасност делото се нуждае от Христови раби, които, способни в слово и поучение, запознати с Писанието, да разбират същността на нашата вяра. Бяха ми посочени следните библейски текстове, чието значение още не е познато на някои от нашите проповедници: "Осветете Господа Бога във вашите сърца; и винаги бъдете готови да отговаряте с кротост и страх на всеки, който ви пита за вашата надежда." "Говоренето ви да бъде винаги с благодат, подправено със сол, да знаете как трябва да отговаряте на всеки." "Никой раб Господен не трябва да се кара, а да бъде кротък към всички, поучаващ, незлобив; с кротост да наставлява противниците, та дано би им дал Бог покаяние да познаят истината и да се съвземат от примката на Сатана, от когото са уловени живи по негова воля."

Божият мъж, Христовият служител, трябва да бъде способен за всяко добро дело! Превзет и надменен проповедник не може да бъде полезен за делото, макар че и на амвона е необходимо благоприличие. Проповедникът на Евангелието трябва да внимава как се държи. Ако е представител на Христос, неговите обноски, неговата стойка, движенията му трябва да бъдат такива, че да не съблазняват тези, които го гледат. Той трябва да има благородни обноски, да отхвърли всички некрасиви маниери, особени движения и жестикулации, и да се държи просто, но прилично. Той трябва да се облича според достойнството на положението си; говорът му да бъде във всяко отношение добре подбран. Бе ми показано, че не е добре да се употребяват груби, непочтени изрази, да се разказват анекдоти и шеговити примери, за да се предизвиква смях. Горчиви подигравки и намеци към думите на противника не са според Божието слово. Проповедниците не трябва да мислят, че не могат да се усъвършенстват в говоренето и обноските си; в това отношение може много да се направи. Гласът може да се управлява така, че дори и при продължително говорене гласните органи да не се увреждат.

Проповедниците трябва да обичат реда и да умеят да се владеят; тогава ще могат да водят успешно Божията църква и да я поучават, за да действат като добре обучен полк от войници. Ако за успеха на бойното поле са необходими дисциплина и ред, в борбата, в която участваме, те са толкова по-необходими, колкото е по-голяма стойността и с по-благороден характер е преследваната цел в сравнение с целта, за която се борят враждуващите сили на бойното поле. В борбата, в която участваме, са заложени вечни интереси.

Ангелите действат в хармония; всичко, каквото те търсят, се отличава със съвършен ред. Колкото повече подражаваме на хармонията и реда на ангелските легиони, толкова по-успешни за нас ще бъдат старанията на тези небесни пратеници. Ако не признаваме необходимостта от хармонична, задружна работа и сме безпорядъчни, необучени и несистематични в действията си, ангелите, които са получили добри наставления и работят в съвършен ред, не могат да действат успешно за нас. Те се отстраняват натъжени, защото не са упълномощени да благославят бъркотия и безредие. Който желае съдействието на небесните пратеници, трябва да работи в съгласие с тях, а който има помазанието отгоре, ще се стреми винаги към ред, дисциплина и единство в действията, защото само тогава ще има за съработници Божиите ангели! Тези небесни пратеници никога не ще одобрят безпринципност, безредие и съгрешаване в организацията. Всички тия злини са последици от усилията на Сатана да отслаби нашата сила, да отнеме куража ни и да пречи на успеха на работата ни.

Сатана знае добре, че само ред и единодушна работа могат да водят до успех! Той знае отлично, че всичко, което е във връзка с небето, се намира в съвършена хармония, че действията на ангелските легиони се отличават с послушание и ред. Добре обмислен негов стремеж е да държи изповядващите Христовото име колкото може по-далеч от небесните наредби. Сатана подмамва дори и Божии чада, и ги кара да вярват, че ред и дисциплина са неприятели на духовното и че единствената сигурност за тях е да се оставят всеки да върви по собствения си път и да се държи по-далеч от християнските общества, които са обединени и се стараят да въведат дисциплина и единодушие в работата. На всички старания да се въведе ред се гледа като на нещо опасно, като на ограничаване на законната свобода; и затова се страхуват от това като от папство. Тези измамни души смятат за добродетел да парадират със свободата, да мислят и да действат независимо. Те не желаят да приемат нищо, което човек им казва; те не са зависими от никой човек. Бе ми показано, че особено сатанинско дело е да накара хората да вярват, че е Божия воля да избират своите пътища независимо от братята си.

Вниманието ми бе насочено към израилевите чада. Наскоро след извеждането им от Египет те бяха организирани и най-основно обучени. В своето особено провидение Бог беше направил Мойсей способен да стои начело на израилевите множества. Той беше могъщ завоевател, беше водил египетските полкове и като пълководец не можеше да бъде надминат от никой. Господ не допусна Неговото светилище да бъде носено от всяко коляно, което желаше това. Даде предписания, които трябваше да се спазват при носенето на свещения ковчег на завета, като за тази цел посочи определена фамилия от коляното на левитите. Щом като разполагането на шатрите на определено място служеше за доброто на народа и за слава Божия, Бог известяваше волята Си чрез облачния стълп, който Той издигаше точно над светилището и който оставаше там дотогава, докогато Бог нареждаше на Израил отново да продължи пътуването си! При всички пътувания трябваше да се спазва съвършен ред! Всяко коляно притежаваше знаме със знака на неговия бащин дом и трябваше да се разполага около своето знаме. Щом като ковчегът на завета се вдигаше, тълпите, според различните им колена, тръгваха в пълен ред, всеки след своето знаме. Коляното на левитите беше определено от Господа да носи в средата си свещения ковчег. Мойсей и Аарон вървяха пред него, а синовете на Аарон следваха след него, всеки носещ тръби, за да известяват на народа получените от Мойсей нареждания. Тези тръби издаваха различни звуци, които народът разбираше и действаше според тях.

Най-напред с тропетите се даваше особен знак, за да се привлече вниманието на тълпите; тогава всички трябваше да внимават и да бъдат послушни на определения звук на тръбите. Последните не издаваха нито един неясен звук, затова нямаше никакво извинение за каквото и да е сбъркване при изпълнението на заповедите. Началникът на всяко отделение даваше нареждания за действията, които трябваше да се направят, и никой, който внимаваше, не оставаше в незнание за това, което трябваше да прави. Ако някой пренебрегваше заповедите, които Господ даваше на Мойсей, а Мойсей на народа, биваше наказван със смърт! Всяко извинение, че не са разбрали значението на заповедите, би било безполезно, защото с това те биха се показали като преднамерено незнаещи, поради което получаваха справедливо наказание за престъплението си. Ако не знаеха Божията воля за тях, това беше по тяхна лична вина! Те имаха същата възможност да получат съобщената заповед, както другите от народа, затова техният грях на незнание и неразбиране в очите на Бога беше точно толкова голям, колкото ако бяха го разбрали и въпреки това престъпили.

Господ определи особена фамилия от племето на Леви, за да носи ковчега на завета; други от левитите бяха натоварени от Бога да носят светилището и неговите съдове, както и да се грижат за настаняването и събирането на светилището. Ако някой от любопитство или от незачитане на реда се отдалечеше от мястото си и се докоснеше до някоя част от светилището, до съдовете или пък се приближаваше твърде близо до някои от работниците, биваше наказван със смърт! Бог не желаше светилището Му да бъде носено и вдигано от всяко племе, което само би си избрало тази привилегия, а от хора, които можеха да ценят светостта на работата, за която бяха призвани! Тези определени от Бога мъже биваха наставлявани да разясняват на народа особената святост на ковчега на завета заедно с всичко, което принадлежеше към него, за да не гледа той на тия неща, без да признава тяхната святост и затова да бъде изключен от Израила. На всичко, което принадлежеше към Светая светих, трябваше да се гледа със страхопочитание!

Пътуванията на израилевите чада са точно описани! Освобождаването, което Господ издейства за тях, тяхната съвършена организация и особен ред, техният грях, понеже роптаеха против Мойсей и заедно с това и против Бога, техните престъпления, бунтове и наказания, смъртните случаи в пустинята вследствие на тяхното нежелание да се подчиняват на Божиите нареждания - тази вярна картина ни се дава като предупреждение, за да не последваме и ние техния пример на непослушание и да отпаднем като тях!

“Но в повечето от тях Бог не благоволи; затова ги умори в пустинята. А тия неща ни станаха пример, та да не похотстваме за злото, както те похотстваха. Нито бивайте идолопоклонници, както някои от тях, според писаното: “Людете седнаха да ядат и да пият и станаха да играят.” Нито да блудствате, както блудстваха някои от тях, и паднаха в един ден двадесет и три хиляди души. Нито да изпитвате Господа, както някои от тях Го изпитваха и погинаха от змиите. Нито роптайте, както възроптаха някои от тях и погинаха от изстребителя. А всичко това им се случи за пример и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена. Така че, който мисли, че стои, нека внимава да не падне!”

Променил ли се е Бог, да не е вече Бог на реда? Не! Той е същият днес, както в миналото! Павел казва: “Бог не е Бог на безредие, но на мир!” Днес Той е също такъв, както тогава. Той желае ние да се учим на ред и организация от съвършения ред, който беше въведен в Мойсеевото време за доброто на израилевите чада.

Нашето име

(Свидетелства, т. I, с. 223-224)

Бе ми показано как последният Божи народ получи своето име. Представиха ми се две класи. Едната обхващаше големите общества на християните по име; те тъпчеха под нозете си Божия закон и се прекланяха на папско нареждане, като приемаха първия ден от седмицата за събота на Господа. Другата класа, съвсем малобройна, се прекланяше на великия Законодател. Тя пазеше четвъртата заповед! Отличителните черти на нейната вяра бяха пазенето на седмия ден и очакването на второто идване на нашия Господ.

Води се борба между Божиите изисквания и тези на звяра. Първият ден на седмицата, папско нареждане, което е поставено на мястото на четвъртата заповед, трябва да бъде пробен камък още от животното с два рога. А ужасното предупреждение от Бога възвестява наказанието на онези, които се покланят на звяра и на неговия образ! Те трябва да пият виното на Божия гняв, което е наляно непримесено в чашата на Неговия гняв.

На нас подхожда само такава име, което се съгласува с нашето изповедание, изразява вярата ни и ни представя като особен народ. Името адвентист от седмия ден е постоянен упрек за протестантския свят; показва разликата между Божиите последователи и ония, които се покланят на звяра и приемат неговия белег. Големият спор се води за това дали трябва да се спазват Божиите заповеди или изискванията на звяра! Змеят се бори против светиите, понеже те пазят всичките десет Божии

заповеди; ако те бяха заели по-друго становище и биха отстъпили от принципите на своята вяра, змеят би бил доволен; но те възбуждат гнева му, защото се осмелиха да се издигнат и да развеят знамето, съпротивлявайки се на протестантския свят, който почита нарежданията на папството!

Името адвентист от седмия ден носи щита на нашата вяра и ще осветлява умовете, които изследват! Подобно на стрела от паласката на Господа ще изобличава престъпилите Божия закон и ще ги води към покаяние спрямо Бога и към вяра в нашия Господ Исус Христос.

Бе ми показано, че почти всеки фанатик, който желае да прикрие характера си, за да заблуждава другите, има претенция, че принадлежи към "църквата Божия"! Такова име веднага би възбудило подозрение, защото се използва, за да се прикриват най-чудновати заблуждения. За последния Божи народ това име е твърде неопределено; то би карало да се предполага, че имаме вяра, която желаем да прикриваме!

Изгледът

(Свидетелства, т. VI, с. 9-30)

"Повдигнете очите си и вижте нивата; защото вече е зряла за жетва!"

Божие намерение в църквата

Бог възнамеряваше да открива на света принципите на царството Си чрез Своя народ! Но за да може този народ да ги изявява в живота и характера си, Господ желае да го отклони от светските привички, обичаи и начин на действия; опитва се да го доведе близо до Себе Си, за да може да Му открива волята Си. Това беше Божието намерение при извеждането на Израил от Египет! При горящата къпина Мойсей получи от Бога вестта за египетския цар: "Остави народа Ми, за да Ми служи в пустинята" (Изход 7:16). С мощна мишца и простряна ръка Бог изведе евреите от страната на робството. Чудесно бе спасението, което Той извърши за тях, като същевременно наказа с пълно унищожаване техните приятели, които не искаха да бъдат послушни на Неговото слово.

Бог желаше да отдели Своите чада от света и да ги подготви, за да приемат Словото Му! От Египет Той ги заведе до планината Синай, където им откри Своята слава. Тук нямаше нищо, което да привлича вниманието им или да отклонява мислите им от Бога, а като виждаше обграждащите я високи планини, голямата тълпа можеше да осъзнае своята нищожност пред Бога! При тези канари, които можеха да се поклатят само от силата на Божията воля, Бог се съобщаваше с хората. И за

да остане Неговото слово завинаги ясно и разбрано в съзнанието им, Той извести сред гръмотевици и светкавици и със страшно величие Закона, който беше дал в Едем и който беше копие от Неговия характер: думи, написани от Божия пръст на каменни плочи! По такъв начин волята на безкрайния Бог бе открита на народ, който бе призван да извести принципите на Неговото небесно владичество на всички народи, езици и наречия.

За същото дело днес Бог е призвал Своя народ, на него е открил волята Си и от него изисква послушание! В последните дни на историята на тази земя ще говори същият Глас, който някога говори от Синай на хората: "Да нямаш други богове освен Мене" (Изход 20:3). Човекът противопостави своята воля на волята Божия, но не можа да направи, за да замълчат думите на тази заповед! Човешкият разум никога не може да схване напълно своите задължения спрямо по-висшата сила, но не може да избегне от тези задължения! Дълбокомислени теории и пресмятания могат да изобилстват, хората могат да се опитват да противопоставят науката на откровението и по такъв начин да отстраняват Божия закон; но Светият Дух ще им предлага все по-сериозно и по-усърдно заповедта: "На Господа твоя Бог да се покланяш и само на Него да служиш" (Матей 4:10).

Как обаче светът се отнася към Божия закон?

Навсякъде хората потъпкват Божиите предписания! В желанието си да избегнат носенето на кръста, което изисква послушание, дори църквите заемат еднакво становище с големия изменник, като твърдят, че Божият закон бил променен или отхвърлен! В своята слепота хората се славят с чудесен технически напредък и голямо просветление; небесните пазители обаче виждат земята, изпълнена с гибел и насилничество; дори атмосферата на нашата земя е станала поради греха като въздуха в чумава къща.

Велико дело трябва да бъде извършено, за да се известят на хората спасителните истини на Евангелието! Това е дадено от Бога средство, за да се спре нравственото падение; по такъв начин Той възобновява Своя образ в човека. Това е Божието спасително средство против всеобщото унищожение. То е силата, която съединява хората един с друг. Възвестяването на тези истини е делото на третата ангелска вест! Господ желае проповядването на тази вест да бъде най-висшето и най-великото дело, което да се извършва в света.

Сатана постоянно натрапва на хората своите принципи и по такъв начин се опитва да работи против Божието дело! Той винаги представя избрания Божий народ като измамен народ. Той е клеветник на братята и постоянно клевети против онези, които действат справедливо. Господ желае чрез народа Си да

обори сатанинските клевети, като покаже последиците от послушанието на истинските принципи.

Откритата в Божието слово светлина, светеща в миналото и настоящето и простираща се и в бъдещето, е на разположение на всяка душа, която желае да я приеме! Славата на тази светлина, която е славата на Христовия характер, трябва да се открива във всеки християнин, в семейството, в църквата, в проповедническата служба и във всяко заведение, основано от Божия народ. Всички те трябва да бъдат според Божията воля образци на онова, което може да се направи за света! Те трябва да олицетворяват спасителната сила на евангелските истини. Те са оръдия, с които се изпълнява великото Божие намерение с човешкия род.

Божият народ трябва да оказва най-благородното влияние в света! Във видението на Захария (Захария глава 4), двете маслинени дървета, стоящи пред Господа, представят как от тях златистото масло изтича през златни тръби в чашките на светилника. От там се пълнят лампите на светилника, за да разпространяват постоянна, силна и чиста светлина! Така от помазаните, които стоят в присъствието на Бога, се раздава на Неговите чада пълнотата на Божията светлина, радост и оживление. Те трябва да служат на Господа като канали, през които в света се изтича потокът на Божията любов.

Същото намерение, което Бог желаше да изпълни с израилтяните, когато ги изведе от Египет, Той желае и днес да постигне чрез Своя народ! Светът трябва да получи представа за Божия характер, когато гледа на проявяващата се в църквата доброта, милост, справедливост и Божия любов. Когато по такъв начин Божият закон бъде осветен в живота чрез примери, светът ще признае превъзходството на тези, които повече от всеки друг народ на земята обичат Господа, боят Му се и Му служат! Господ внимава върху всеки един от Своя народ; за всеки Той има особени планове. Той желае всички, които следват Неговите свещени предписания, да бъдат особени хора! За тях се отнасят днес думите, които някога Мойсей написа чрез Светия Дух за стария Израил: "Ти си свят народ на твоя Бог. Теб е избрал Господ, твоят Бог, за Негов собствен народ измежду всичките народи, които са на земята" (Втор. 7:6).

"Ето, аз ви научих на повеления и съдби, както ми заповяда Господ моя Бог, да правите така в земята, в която влизате да я наследите. И тъй, идете и правете ги; защото това е мъдростта ви и разумът ви пред очите на народите, които, като чуят за всички тези повеления, ще рекат: Ето, мъдри и разумни люде е този велик народ. Защото кой е този велик народ, към когото боговете му са близо при него, както е винаги Йеова Бога наш, когато Го призоваваме? Или кой е този велик народ, който има такива справедливи повеления и

съдби, какъвто е всичкият този закон, който полагам пред вас днес?" (Втор. 4:5-8). Но и тези думи не могат да изразят достатъчно величието и славата на Божиите намерения, които трябва да бъдат извършени чрез Неговия народ. Ние трябва да изявяваме принципите на Неговото царство не само на света, но на цялата Вселена.

Апостол Павел казва чрез Светия Дух: "На мен, най-нищожният от всички светии, се даде тая благодат да благовестя между езичниците неизследимото Христово богатство; и да осветлявам всичките в наредбата относно тайната, която от векове е била скрита у Бога, Създателя на всичко, тъй щото на небесните началства и власти да стане позната сега чрез църквата многообразната премъдрост на Бога" (Еф. 3:8-10).

Братя и сестри! "Ние станаме показ на света, на ангели и човеци"... (1 Кор. 4:9) "Какви трябва да сте вие в своето живеене и в благочестие, като очаквате и ожидате дохождането на Божия ден?" (2 Петрово 3:11, 12).

Делото за това време

Ние стоим на прага на големи и важни събития! Пророчествата се изпълняват. В небесните книги се докладва богата със събития световна история. На нашата земя всичко е във вълнение; има войни и военни слухове; народите са разгневени и е дошло времето да бъдат съдени мъртвите. Събитията постоянно се сменят, за да приближат Божия ден, който твърде бърза! Остава ни още кратко време. Но когато един народ се повдига против друг и едно царство против друго, общата война още не е започнала; защото четирите ветрове още са задържани, докато Божиите чеда получат печата на челата си. Едва тогава земните власти ще съберат своите военни сили за последната битка!

Сатана се е заел ревностно да съставя плановете си за последната голяма битка, в която всички ще вземат участие. След като Евангелието е проповядвано на света почти 2 000 години, Сатана предлага на мъже и жени все още същата сцена, която показва и на Христос. По чудесен начин той прави да преминават пред тях царствата на света в тяхната слава и ги обещава на всички, които му се поклонят. По такъв начин се опитва да подчини хората под своето владичество.

Сатана се старее най-усърдно да представи себе си като Бог и да унищожи всички, които се противопоставят на неговата мощ! Светът днес се прекланя пред него и приема неговата сила за сила Божия. Изпълнява се пророчеството в Откр. 13:3: "цялата земя, учудена, отиде след звяра".

Хората в своята слепота се хвалят с чудесен напредък и просвещение, но пред окото на Всемъдрия са разкрити

вътрешният грях и поквара. Небесните пазители виждат земята, изпълнена с насилие и престъпления; богатства се трупат чрез всякакъв вид кражби не само на хората, но и на Бога! Хората си служат с Божиите средства, за да задоволяват себелюбието си; всичко, до каквото се домогнат, служи само на техния егоизъм. Скъперничество и плътски дух вземат надмощие. Хората подхранват качествата на първия голям прелъстител; те са го приели за бог и са се изпълнили с неговия дух.

Но облак на съдийския гняв, пълен с елементите, които някога разрушиха Содом, виси над тях! Пророк Йоан видя тези сцени във видението за бъдещите събития. Бог му откри тази дяволска служба и той видя, като че целият свят стоеше на прага на гибелта. Но като разглеждаше това с дълбок интерес, Йоан видя тълпата, която пазеше Божиите заповеди. Всички носеха печата на живия Бог на челата си. И ангелът каза: "Тук е търпението на светиите; тука са тези, които пазят заповедите Божии и вярата Исусова. И чух глас от небето, който казваше: Напиши! Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа; да! Казва Духът, за да си починат от трудовете си; защото делата им следват подир тях.

И видях, и ето бял облак и на облака седеше Един, Който приличаше на Човешкия Син, имащ на главата Си златна корона и в ръката Си остър сърп. И друг ангел излезе от храма и викаше със силен глас на Тогова, Който седеше на облака: Простри сърпа си и жъни; защото е настанал часът да жънеш, понеже земната жетва е презряла.

Оня, прочее, Който седеше на облака, хвърли сърпа Си на земята и земята биде пожъната.

И друг ангел излезе от храма, който е на небето, като държеше и той остър сърп. Още и друг ангел, който имаше власт над огъня, излезе из олтаря и извика със силен глас на Тогова, Който държеше острия сърп; и рече: Простри острия си сърп и обери гроздовете на земното лозе, защото гроздето му е вече узряло. И ангелът хвърли сърпа си на земята, обра земното лозе и хвърли набраното в големия лин на Божия гняв" (Откр. 14:12-19).

Когато бурята на Божия гняв се разрази над света, за много души ще бъде ужасна изненада да видят как тяхната къща бива завлечена, понеже е била построена на пясък. Дано предупреждението да стигне до тях преди да бъде много късно! Сега би трябвало да чувстваме отговорността да работим най-сериозно, за да известяваме на другите истините, които Бог е дал за това време! Ние все още не сме се заели с това достатъчно сериозно.

Божиеото сърце се вълнува; душите са скъпи в Неговите очи; Христос плака в смъртен страх за този свят; за него бе разпнат. Бог даде Своя единороден Син, за да спаси

грешниците, и желае ние да любим нашите съчовещи така, както Той ни е възлюбил! Той желае всички, които имат познанието на истината, да я известяват и на другите! Сега е времето, когато се дава последното предупреждение! Особена сила има понастоящем в разнасянето на истината, но колко време ще трае това? Само още кратко време! Сега е критичното време. Всички хора трябва да бъдат разтърсени, за да познаят важността на времето и близостта на деня, когато ще настъпи краят на човешките изпитания! Трябва да се правят решителни усилия, за да се представи убедително на народа вестта за това време. Третият ангел трябва да излезе с голяма сила! Нека никой да не пренебрегва, нито да подценява това дело!

Светлината, която сме получили за третата ангелска вест, е истинската светлина! Белегът на звяра е това, за каквото се обяснява. Досега не всичко е разбрано за този предмет, а и не ще бъде разбрано, докато свитъкът не се разтвори напълно. Много тържествено дело трябва да бъде извършено в нашия свят. Господнята заповед към Неговите чедра гласи: "Извикай смело, не се щади. Издигни гласа си като тръба; и възвести на Моя народ беззаконията им и на Якововия дом техните грехове" (Исаия 58:1).

В основните принципи на нашето дело не трябва да се прави никаква промяна! То трябва да остане така ясно и определено, както пророчеството го представя! Ние не бива да правим никакви съюзи със света, мислейки че по такъв начин ще можем повече да постигнем. Който се опитва да пречи на напредъка на делото в точките, които Бог е определил, не ще бъде угоден на Господа! Никоя точка от истината, която е направила адвентистите от седмия ден това, което са, не бива да бъде омаловажена! Ние имаме старите гранични камъни на истината, опитността и дълга, и трябва твърдо да защитаваме нашите принципи пред целия свят. Нужно е да се събудят мъже, за да известяват на всички народи живите Божии слова! Мъже с различни способности и дарби трябва да заработят заедно за постигане на общ успех. Те трябва да се съединят в делото за разпространение на истината на народа, като всеки работник изпълнява своята особена задача.

Трите ангели от Откровение 14 глава са представени като хвърчащи сред небето; те характеризират делото на тези, които известяват първата, втората и третата ангелска вест. Всички са свързани един с друг! Доказателствата за трайната, вечно живата истина на тези три велики вести, които означават така много за Божията църква и са предизвикали такова голямо противоречие в религиозния свят, не са изгаснали. Сатана се опитва постоянно да хвърли сянка върху тези вести, за да не могат чедата Божии да разбират добре тяхното значение, тяхното място и тяхното време; но тези вести живеят и до края

на времето ще упражняват силата си в нашите религиозни опитности. Тяхното влияние вече се е увеличило и разширило, насърчило е хиляди сърца към дейност и е създадо училища, издателски къщи и болници. Това са Божии средства, с които великото дело, което е представено чрез първия, втория и третия ангел, трябва да напредва, за да се каже на жителите на света, че Христос ще дойде със сила и голяма слава.

Братя и сестри, моето най-сърдечно желание е със словата си да привлече вниманието ви върху важността на това време и значението на събитията, които сега настават. Аз ви обръщам вниманието на постоянните усилия, които сега се правят, за да се ограничи религиозната свобода. Божият свещен ден за възпоменание е потъпкан и на негово място е поставена фалшива събота, без святост пред света. Но докато силите на тъмнината възбуждат силите отдолу, Господ, небесният Бог, изпраща светлина отгоре, за да застане против тази заплашваща опасност, като събужда живи вестители, които да правят закона на небето славен и велик! Сега, тъкмо сега е времето да работим в далечни страни! Когато Америка, страната на религиозната свобода, се съедини с папството, за да потиска съвестите и да принуждава хората да почитат фалшивата събота, тогава жителите на цялото земно кълбо ще бъдат насилвани да следват примера ѝ! Нашият народ не е достатъчно ревностен, за да прави всичко, което е в неговите възможности, за да разпространява предупредителната вест със стоящите му на разположение привилегии.

Небесният Господ няма да допусне съдбите Му за непослушанието и престъплението да преминат над целия свят преди да е изпратил стражите Си да го предупредят! Той не ще приключи пробното време, докато вестта не се разгласи по-определено. Божият закон трябва да бъде прославен и Неговите изисквания трябва да бъдат представени в техния истински свят характер, за да може народът да се определи за или против истината! Все пак делото ще бъде прекратено с правда. Вестта за Христовата правда трябва да прозвучи от единия край на земята до другия, за да приготви пътя на Господа. Това е Божията слава, която завършва делото на третия ангел!

Никое дело в нашия свят не е така велико, така свято и така славно, никое дело не прави такава чест на Бога, както евангелското дело! Сега проповядваната вест е последната вест на милост за падналия свят! Който има привилегията да я чуе и се отвърне твърдоглаво от нея, без да уважи предупреждението, отхвърля последната надежда за спасение! Няма да има второ пробно време! Словото на истината - "Писано е!", е евангелието, което ние трябва да възвестяваме. Пред това дърво не стои огнен меч; всеки, който желае, може да вземе от него! Няма сила, която да може да попречи на някоя душа да

бере от неговите плодове. Всички могат да ядат от тях и да живеят вечно.

Последната църква ще разкрие на света като вести от Бога тайни, които ангелите са очаквали да видят, пророци, царе и праведни са желали да разберат! Пророците предсказваха за тези неща и им се искаше да разберат предсказваното от тях, но тази привилегия не им се даде. Те жадуваха да видят това, което ние виждаме, и да чуят, което ние чуваме, но не им се даде! Но те ще разберат всичко, когато Христос дойде повторно; когато Той, обкръжен от множество, което никой не може да изброи, обяви спасението, което става чрез голямата жертва, която Той принесе.

Истините на третата ангелска вест са представяни от някои като сухо учение, но в тази вест Христос трябва да бъде изявен като Живия, като Първия и Последния, като великия Аз Съм, като корена на Давидовия род, като светлата Зорница! С тази вест на света трябва да бъде изявен Божият характер в Христос! Трябва да прозвучи зовът: "Ти, който носиш благи вести на Сион, възкачи се на високата планина; ти, който носиш благи вести на Ерусалим, възвиси силно гласа си; възвиси го, не бой се! Кажи на Юдовите градове: Ето Бог ваш! Ето, Господ Йеова ще дойде със сила и мишцата Му ще владее за Него; ето, наградата Му е с Него и въздаянието Му пред Него. Ще пасе стадото си като пастир: ще събере агнетата Си с мишцата Си и ще ги носи в пазухата Си и ще води полека доящите" (Исая 40:9-11).

Подобно на Йоан Кръстител и ние трябва да посочим на Исус и да кажем: "Ето, Божият Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). Сега, както никога по-рано, трябва да се разнася поканата: "Който е жаден, да дойде при Мене и да пие" (Йоан 7:37). "И духът и невестата казват: Дойди! И който чуе, нека каже: Дойди! И който е жаден нека дойде; и който желае нека вземе даром водата на живота" (Откр. 22:17).

Велико дело трябва да се извърши! Най-големи старания трябва да бъдат положени, за да бъде изявен Христос като прощаващ греховете Спасител, като Носител на греха, като светлата Зорница; и Господ ще ни даде милост пред света, докато нашето дело се завърши.

Докато ангелите задържат четирите ветрове, ние трябва да действаме с всички наши способности и да разнесем вестта без забава! Ние трябва да засвидетелстваме пред небесния свят и пред хората от тази епоха на упадък, че нашата религия е вяра и мощ, която има началото си в Христос, и че Неговото Слово е Божественият съветник. Човешки души стоят на кръстопът: те ще станат или поданици на царството Божие, или роби на жестокото владичество на Сатана! Всички трябва да имат привилегията да получат предлаганата в Евангелието надежда. Но как ще могат

да я чуят без проповед? Човешкото семейство се нуждае от морално обновление, от промяна на характера, за да може да устои в присъствието Божие. Има души, които са в опасност да погинат поради увеличаващите се заблуди в ученията, целящи да противодействат на евангелската вест. Кой желае сега да се посвети напълно, за да стане Божий съработник?

Ако ти виждаш опасността и мизерията на света, появили се под действието на Сатана, не прахосвай дадената ти от Бога сила в лениво оплакване, но положи ръка в делото заради тебе самия и заради другите! Събуди се и помогни на хора, които са близо до погибелта; ако те не бъдат спечелени за Христос, ще изгубят вечното блаженство! Помисли си какво могат да спечелят! Душата, която Бог е създал и Христос спасил, има голяма стойност поради стоящите пред нея възможности, поради духовните преимущества, които са ѝ дадени, поради способностите, които тя би могла да притежава, ако беше оживена от Божието слово, и поради безсмъртието, което може да получи чрез Животодавеца, ако е послушна. За небето една душа е по-скъпа, отколкото целият свят, пълен с имущества, къщи, нивя и пари! За покаяването на една душа ние би трябвало да даваме на драго сърце средствата си! Спечелената за Христос душа разпространява около себе си небесна светлина, която прониква в моралната тъмнина и спасява други души.

Ако Христос остави 99-те, за да търси и да спаси едната изгубена овца, можем ли ние да бъдем оправдани, ако вършим по-малко? Не е ли прахосничество на това, което ни е поверено, оскърбяване на Бога, ако отбягваме да работим, както Христос работеше, да жертваме, както Христос жертваше?

Нека зовът на предупреждение да прозвучи по дължината и ширината на земята! Кажете на народа, че Господният ден е близо и твърде бърза; не оставяйте никой непредупреден! Не щяхме ли да бъдем и ние на мястото на бедните, намиращи се в заблуда души или между дивите народи? Колкото повече светлина сме получили от другите, толкова повече сме длъжни да им раздаваме!

Нямаме време за губене! Краят е близо! Скоро за онзи, който разпространява истината, пътят от едно място за друго ще бъде ограден отдясно и отляво с опасности. Ще бъдат издигани всички възможни пречки, за да преграждат пътя на Божиите пратеници, които не ще бъдат в състояние да вършат това, което все още могат да правят. Ние трябва да гледаме открито в лицето нашето дело и да напредваме колкото можем по-бързо! Чрез светлината, която Бог ми е дал, аз знам, че силите на тъмнината работят с голяма сила отдолу; дебнейки, Сатана се приближава до онези, които още спят, за да ги сграбчи, както вълкът се нахвърля на плячката си. Сега имаме

предупреждения, които даваме, дело, което можем да вършим; но скоро ще стане по-трудно, отколкото можем да си представим! Дано Бог ни помогне да останем на пътя на светлината с поглед, неотклоняващ се от Исус, нашия Водител, да работим и търпеливо да постигнем победата.

Разпространяване на делото в далечните страни

През нощта ми се даде поръчка да кажа на църквите, които познават истината: "Стани, свети; защото светлина дойде за теб и славата Господня те осия!" (Исаия 60:1).

Думите на Господа се отнасят за нас: "Уголеми мястото на шатъра си и нека да се разширят завесите на жилищата ти; не се скъпи; продължи вжата си и закрепи коловете си. Защото ще се разпространиш надясно и наляво; и потомството ти ще завладее езичниците и ще населят запустелите градове. Не бой се, защото не ще бъдеш поругана; и не се смушавай, защото не ще бъдеш посрамена... Защото твоят съпруг е Творецът ти, името му е Господ Саваот; и изкупителят ти е Светият Израилев, Който ще се нарече Бог на цялата земя" (Исаия 54:2-5).

Също и Христовите думи към Неговите ученици са определени за днешното време: "Не казвате ли: Още четири месеца и жетвата ще дойде? Ето, казвам ви, повдигнете очите си и вижте, че нивята са вече зрели за жетва. Който жъне, получава заплата и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно и който сее, и който жъне" (Йоан 4:35, 36).

Божият народ има да върши голямо дело, дело, което трябва да напредва постепенно! Нашите старания в мисионерската дейност трябва да се разпрострат много по-далеч. Преди пришествието на нашия Господ Исус Христос трябва да се върши по-решителна работа, отколкото досега е правено. Божият народ не бива да прекратява работата си, докато тя не обхване целия свят. Лозето обхваща целия свят и всяка част трябва да бъде обработена! Пустите места на земята трябва да бъдат обработени така, че да могат и те да дават пъпки и да цъфтят като розата; нови области трябва да бъдат завзети от мъже, изпълнени със Светия Дух; нови църкви трябва да се основават и да се организирват нови дружества. Днес във всеки град и в отдалечените части на земята трябва да има представители на настоящата истина! Цялата земя трябва да бъде осветена от славата на Божията истина. Всички страни и народи трябва да бъдат огрети от светлината. Зорницата е изгряла над нас и ние трябва да оставяме нейната светлина да се отразява по пътя на ония, които са в тъмнина.

Ние стоим пред криза и сега трябва да проповядваме чрез силата на Светия Дух възвишените истини за тия последни дни.

Всеки трябва да чуе предупреждението и да вземе своето решение; и тогава ще дойде краят!

Най-същественото на всяка истинска вяра се състои в това да върши нужното на времето му! Бог е великият Майстор и чрез провидението Си подготвя пътя за завършването на Неговото дело. Той дава възможности, набавя изобилни средства и оправя пътя за работа. Ако Божият народ внимава на признаците на Неговото провидение и ако е готов да действа заедно с Него, ще види извършено велико дело. Правилно напътваните старания ще дават стократно по-големи успехи от ония, които се постигат със същите средства и способности, но с други начини, при които Бог явно не съдейства. Нашето дело е реформаторско дело и Божието намерение е неговото развитие във всички клонове да бъде нагледно обучение за народа! От особена важност е делото в новите полета да се започва така, че добре да представлява истината, като във всички наши планове за мисиониране ние трябва да имаме предвид тези принципи.

Някои страни имат привилегията да бъдат центрове на възпитание и влияние. Сред народностите, говорещи английски, и европейските протестантски народи е относително лесно да стигне човек до хората; предлагат се и възможности да се създават и институти, за да може делото да напредва. В други страни обаче, като Индия и Китай, работниците първо трябва дълго време да се учат, преди да могат да разбират народа, или народът да ги разбира, като при всяка стъпка в работата си се натъкват на трудности. В Америка, Австралия, Великобритания и други европейски страни не съществуват много от тези пречки. Америка има много институти, които свидетелстват за делото; Австралия, Великобритания, Германия, Скандинавия и други континентални страни трябва да имат същите преимущества в напредъка на делото. В тези страни Господ има способни работници, хора с опит, които могат да поемат ръководството при основаването на институти, при обучаването на работници и при развитието на делото в неговите различни клонове. Бог желае да бъдат снабдени с пари и помощни средства. Основните институти биха свидетелствали за делото в ония страни и същевременно биха предлагали възможност да се обучават работници за по-тъмните езически народи. По такъв начин ползата от нашите опитни работници би се увеличила стократно.

Във Великобритания трябва да бъде направено голямо дело; светлината, която излиза от Лондон, трябва да достига до далечни полета. Бог е действал във Великобритания, но този английски говорещ народ е станал ужасно немарлив. Англия се нуждае от много повече работници и средства; Лондон едва е

обхванат. Сърцето ми бе дълбоко трогнато, когато ми бе представено състоянието на този голям град.

Мъчно ми е, че за делото в Европа няма по-големи помощни средства. Сърцето ме боли, като си мисля за делото в Швейцария, в Германия, Норвегия и Швеция. Там, където сега един или двама мъже се мъчат да работят за напредъка на делото в неговите различни клонове, би трябвало да има стотици работници! Само в Лондон би трябвало да бъдат назначени най-малко 100 работници. Господ забелязва изоставането на Неговото дело. Когато братята от Америка разказваха на други за големите си благословения, биха видяли успех във Великобритания, биха съчувствали на работниците, които там преодоляват големи трудности, и от сърце биха казали: "А всички вие сте братя" (Мат. 23:8). Те биха се грижили за това, в Лондон, във всички градове на Великобритания и в различните европейски страни да бъде извършено голямо дело!

Бог изисква от нас да прославим победите на кръста в Австралия. Нови полета се появяват; поради недостиг на работници и средства делото е било спирано, но не трябва да бъде задържано по-дълго! От всички страни Австралия най-много прилича на Америка. Там се срещат всички човешки класи, но предупредителната вест там още не е била предложена и отхвърлена. Има хиляди искрени души, които молят за светлина! Божии стражи трябва да застанат на Сионските стени и да прогласят предупреждението: "Утрото иде, а също и нощта"; нощта, когато никой не ще може да работи. Докато ангелите задържат четирите ветрове, вестта трябва да бъде разнесена колкото може по-бързо във всичките области на Австралия.

Подкрепата на делото в тези английски говорещи страни ще окаже на нашите работници стократно по-голямо влияние от това, което те досега са имали, за да издигнат знамето на истината в много страни. Докато се опитваме да обработваме тия нуждаещи се полета, чува се зовът от далечни страни: "Елате при нас и ни помогнете!" Тези полета не могат лесно да се спечелят и не са така зрели за жътва, както по-близките до нас полета; но и те не трябва да бъдат пренебрегнати. Наскоро ми бе показана бедността на мисионерите в Африка; мисионери, които са били изпратени от Америка там при туземците, са страдали и страдат още от недостиг на най-необходимото за живота. Божии работници, които носят вестта за милост в езическите страни, не са достатъчно подкрепяни в тяхната дейност.

Нашите братя още не са разбрали, че като работят за напредъка на делото в чуждестранните полета, помагат и на делото в родината! Средствата, които се влагат, за да се започне делото в дадено поле, ще го засилват и на други

места. Ако работниците нямат парични затруднения, техните старания ще се простират по-надалеч; и когато души се довеждат до истината и се основават църкви, финансовите средства също ще се увеличават. Скоро тези църкви ще бъдат в състояние да допринасят не само за напредъка на делото в техните собствени граници, но ще могат да дават и на други полета, като по този начин ще бъдат намалени тежестите, които затрудняват местните църкви.

Делото на вътрешната (в Съединените щати) мисия ще напредва, ако във всички направления се проявява искрен, себеотрицателен и самопожертвувателен дух за възрастването на външната мисия; защото растежът на родното дело зависи след Бога най-вече от отразяващото се влияние на евангелската дейност, която се върши в далечните страни. Като работим усърдно, за да помагаме и облекчаваме нуждите на Божието дело, ние довеждаме душите си във връзка с Източника на силата.

Макар че делото в чуждестранните полета да не е така напреднало, както би трябвало да бъде, все пак това, което е извършено, дава основания за благодарност и насърчение! В тези полета са вложени по-малко средства, отколкото в родните, и в делото е работено при най-големи трудности и без особени облекчения; въпреки това успехите в тези полета, имайки предвид средствата, изпратени в тях, са наистина неочаквани! Успехът зависи от нашите себеотрицателни и самопожертвувателни старания. Само Бог може да оцени делото, което е извършено, като евангелската вест е била проповядвана в ясно учение. Нови полета са завзети, семето на истината е посято, светлината е осветила мнозина; има по-правдиво разбиране за Бога и по-ясно познание за характера, който ние трябва да имаме. Хиляди са доведени до познанието на истината, която е в Исус, и са изпълнени с вярата, която действа чрез любов и очиства душата.

Цената на тези духовни преимущества надминава нашите очаквания! Как могат да бъдат изявени дълбините на проповядването слово? Кои везни могат да претеглят точно влиянието на ония, които са били обърнати в истината? Те стават мисионери за други! На много места са построени Божии домове; Библията, вярната Библия, се изучава. Божието светилище е при хората и Той живее между тях!

Ние трябва да се радваме, че в тези полета е извършено дело, което Бог може да одобри! Нека да издигнем в името Господне нашите гласове в хвала и благодарност за успехите на делото в далечните страни.

Но нашият Водител, Който никога не греша, казва: Вървете напред! Завземайте нови области; издигайте знамето във всяка страна. "Стани свети; защото светлината дойде за теб и

славата Господня те осия!" Нашият девиз трябва да бъде: Напред, все напред! Ангелите Божии ще вървят пред нас, за да ни подготвят пътя. Нашият товар за чуждестранните полета не може да бъде снет преди цялата земя да бъде осветлена от славата Господня.

В нашите църкви трябва да бъде съживен мисионерският дух! Всеки църковен член трябва да се замисли с какво може да допринесе за напредъка на Божието дело както в родината, така и в другите страни. Извършена е едва хилядната част от делото, което трябва да бъде осъществено в мисионските полета. Бог подканва работниците Си да завземат нови области за Него! Има богати полета, които очакват верни работници! Служебни ангели ще стават съработници на всеки църковен член, който желае да работи себеотрицателно за Учителя.

Христовата църква на земята бе основна за мисионерските цели и Господ желае цялата църква да мисли за средствата и пътищата, с които висш и нисш, богат и беден могат да чуят вестта. Не всички са призвани за лична работа в далечните полета, но могат да допринесат с молитвите и средствата си за подпомагане на мисионерското дело. Един американски търговец, който беше сериозен християнин, казал, разговаряйки с приятел, че всекидневно работи 24 часа за Христос. "Във всичките си търговски работи", казваше той, "се старая да представлявам моя Учител; когато имам възможност, опитвам се да спечеля и други за Него. Работя през целия ден за Христос, а нощем, докато спя, имам човек, който в Китай работи за Него." И за повече яснота добавил: "В младостта си бях взел решение да отида като мисионер сред езичниците. Но след смъртта на баща ми трябваше да поема магазина, за да се грижа за семейството. И сега вместо аз да отида, издържам там мисионер. В онзи град и в онази китайска провинция работи моя работник; и дори като спя работя за Христос чрез моя заместник."

Има ли адвентисти от седмия ден, които желаят да направят същото? На проповедниците, работещи с църкви, които вече познават истината, църковните членове би трябвало да кажат: "Идете и работете за души, които загиват в тъмнината. Ние сами ще продължим да водим църковната служба, ще водим събранията и чрез лично пребъждане в Христос ще поддържаме бодър духовния живот. Ние желаем да работим за душите около нас и с нашите молитви и дарби да подкрепяме работниците в нуждаещите се и изоставени полета!" Защо членовете на дадена църква или на различни малки църкви да не могат да обединят усилията си и да подкрепят със средства мисионер в далечните полета? Ако се откажат от своите себелюбиви привички и се освободят от безполезни и вредни неща, могат да направят това.

Братя и сестри, искате ли да помагате в това дело? Умолявам ви да направите нещо за Христос, и да го направите сега! Чрез учители, които вашите средства ще поддържат в полето, могат да бъдат спасени души от погибел, за да блестят като звезди в короната на Спасителя.

Христови вестители

(Свидетелства, т. IV, с. 393-404)

Христовите вестители имат да вършат тържествено и важно дело, на което обаче някои гледат твърде леко! Докато Христос служи в небесното светилище, в същото време чрез Своите пратеници Той е и служител на Своята църква на земята. Чрез избрани мъже Той говори на хората и прави да напредва делото Му чрез тях, като че живее така, както бе в дните на унижението Си, на земята. Макар че са изминали столетия, обещанието, което Исус даде на учениците Си при раздялата, и днес е още същото: "Ето, Аз съм с вас през всичките дни до края на света!" От Христовото възнесение до днешния ден избрани от Бога и снабдени от Него със сила мъже са ставали учители на вярата. Христос, истинският пастир, води стадото Си чрез Своите помощници пастири. Затова и положението на тези, които служат чрез слово и поучение, е от голяма важност! Вместо Христос сега те молят хората да се оставят да бъдат примирени с Бога.

Хората би трябвало да гледат на своите проповедници не само като на говорители, но като на Христови вестители, които получават мъдростта и силата си от великия Глава на църквата! Да се пренебрегва и обезценява Словото, което се изговаря от Христовия заместник, означава да се презира не само този човек, но и Учителя, Който го е изпратил! Той стои на мястото на Христос и гласът на Спасителя трябва да се чува в Неговия заместник. Много от нашите проповедници са извършили голяма грешка, като са изнасяли проповеди, съдържащи само доказателства. Има души, които слушат ученията на истината и на които представените доказателства правят дълбоко впечатление; ако обаче само в част от проповедта им Христос бе представен като Спасител на света, разпръснатото семе би поникнало и би дало плодове за слава Божия! Но в много проповеди Христовият кръст съвсем не се представя както трябва. За някои души това може да бъде последната проповед, която те чуват; за други може никога вече да няма случай цялата истина с нейното практическо приложение да подейства на сърцата им. Този пренебрегнат случай е изгубен завинаги! А

ако Христос и Неговата спасителна любов бяха проповядвани във връзка с ученията на истината, тези хора може би биха застанали на Христова страна.

Много повече души, отколкото ние може би си представяме, копнеят да узнаят как могат да дойдат при Христос! Всички слушат обикновените проповеди от амвона, без след това да знаят как могат да намерят Исус, или как могат да постигнат желаното спокойствие и мир в душите си. Проповедници, които възвестяват на света последната милостива вест, трябва винаги да помнят, че Христос трябва да бъде прославен като прибежище за грешника! Мнозина проповедници вярват, че не е било необходимо да се проповядва покаяние и вяра със сърце, преклонено пред Божията любов; те приемат, че техните слушатели са напълно запознати с Евангелието, и мислят, че на тях трябва да се предложат други неща, за да задържат вниманието им; и когато слушателите показват интерес, проповедниците гледат на това като на доказателство за успех. Но хората са твърде малко запознати със спасителния план и се нуждаят от повече поучение за този важен предмет, отколкото за който и да е друг.

Събират ли се хора, за да слушат истината, те трябва да извличат от това полза, както някога Корнилий и неговите приятели: "И сега всички ние сме дошли тук пред Бога да чуем всичко, което ти е заповядано от Бога!"

Наистина теоретични проповеди са необходими, за да се запознаят всички с учението и да видят как веригата на истината се редува член по член в съвършено цяло. Но всяка проповед, която има за основа на Евангелието Христос, разпнатия, трябва да прави практически изводи от проповядваните истини и да посочва на слушателите, че Христовите учения са не Да и Не, а Да и Амин в Него.

След като теорията на истината е представена, следва по-трудната част. Хората не бива да се оставят без упътвания за практическите истини, отнасящи се за техния всекидневен живот. Те трябва да разберат и да почувстват, че са грешници и да се обърнат към Бога. Това, което Христос говореше, каквото вършеше и каквото учеше, трябва да им бъде изложено по най-убедителен начин!

Делото на проповедника започва тогава, когато е направил истината ясна за разбиране от хората. Христос е нашият Посредник и нашият Първосвещеник пред Божието лице. Той бе показан на Йоан като агне, което беше заклано и кръвта Му течеше за спасението на грешника. Когато на грешника се представи Божият закон, който му показва дълбочината на неговите грехове, тогава трябва да му се посочи и Агнецът Божий, Който носи греха на света! Трябва да му се проповядват покаяние пред Бога и вяра в Господа Исус Христос. По такъв

начин работата на Христовия заместник ще бъде в съгласие с делото на Спасителя в небесното светилище.

Проповедниците биха намирали достъп до повечето сърца, ако говореха повече за практическата набожност! Ако истината трябва да бъде известявана в нови полета, теоретичната работа бива почти съвсем изоставена. Хората изпадат в колебание; те виждат убедителната сила на истината и търсят сигурна основа под нозете си. Когато сърцата на хората са раздвижени, това е най-добрата възможност Христовата религия да разбуди техните съвести; но много често поредицата от проповеди бива завършвана, без да бъде осъществено това така нужно за хората дело. Цялото старание е подобно на това на Каин, на когото обаче липсваше жертвената кръв, за да бъде прието от Бога. Добре беше, че Каин жертваше, но той не обръщаше внимание на това, което определяше стойността на жертвата - кръвта на примирението! Печален е фактът, че някои употребяват много време за представяне на учението, но малко говорят за практическата вяра в Бога; това е така, защото Христос не живее в сърцата им, защото нямат жива връзка с Бога. Много души, вследствие на убедителните доказателства, застават на страната на истината, без обаче да бъдат истински покаяни. Ако практическото беше свързано с теорията, слушателите, виждайки чудесната верига от истини, биха изпитали любов към техния Първоизточник и биха били осветени чрез послушанието. Проповедникът не е завършил проповедта си, ако не е убедил слушателите в необходимостта от пълна промяна на характерите им в съгласие с чистите принципи на истината, която са познали.

Формалната религия е опасна, защото тя няма Спасител! Исус даваше ясни, прости, завладяващи и практически наставления и Неговите вестители трябва да следват във всяка проповед Неговия пример. Христос и Отец бяха едно; Спасителят изпълняваше всички изисквания на Отца; Той имаше Божия Дух. Спасителят беше съвършен образец и чрез Него Йеова беше изявен. Небето бе скрито в човешкото и човечеството почиваше в обятията на безкрайната любов! Когато проповедниците седят смирено при нозете на Исус, те скоро ще получат истинско познание за Божия характер и ще бъдат в състояние да поучават и други. Някои обаче постъпват на проповедническа служба без истинска любов към Бога и към техните съчоведи; в живота им се проявява себелюбие и себеугодничество. И докато тези неосветени, неверни стражи живеят за себе си, вместо да пасат стадото и да изпълняват пастирските си задължения, народът погива поради липса на истинско поучение.

С всяка проповед на слушателите трябва да се напомня сериозно да оставят греховете си и да се обърнат към Спасителя! Обикновените грехове и временните удоволствия

трябва да бъдат осъждани и да се набляга особено на практическата вяра в Бога! Проповедникът трябва да бъде проникнат от дълбока сериозност, неговите слова да излизат от сърцето му и да бъде изпълнен със загриженост за душите, мъже и жени, за които Христос умря. За нашия Спасител се казва: "Ревността за Твоя дом ме пояде." Усърдие трябва да чувстват Неговите заместници!

Безкрайно голяма жертва е принесена за хората, но тя е без полза за всички, която не желае да приеме спасението! Затова много важно е този, който известява истината, да го прави с пълното съзнание за отговорността, която лежи върху него. Много нежни, съчувствителни, приятелски и сърдечни ще бъдат обноските му с душите, когато Спасителят на света му е показал колко са скъпи тези души за Него! Христос казва: "А кой е онзи верен и мъдър раб, когото господарят му е поставил върху имота си?" Всеки проповедник на Евангелието трябва сам да си задава този въпрос. Като гледа на сериозните истини и вижда картината на верния и мъдър домакин, неговата душевност трябва да бъде дълбоко затрогната.

На всеки е дадена определена работа; никой не може да се извини! Всеки според способността си има да върши нещо. Този, обаче, който проповядва истината, е длъжен грижливо и с молитва да се запознава с дарбите на всички, които приемат истината, после да ги поучава и да ги води по-нататък стъпка по стъпка, за да познаят отговорността, която лежи на тях, да вършат делото, което Господ им е определил. Трябва постоянно да им се повтаря, че никой не ще може да противостои на изкушението да отговаря на Божията воля и да води християнски живот, ако не приеме делото си, голямо или малко, и не го извърши съвестно. Всяка душа има да върши много повече от това само да присъства на богослуженията и да слуша Словото Божие! Тя трябва практически да изживява проповядваната истина, като се съобразява с нейните принципи; трябва постоянно да върши нещо за Спасителя не от себелюбиви подбуждения, а като има предвид прославата на Онзи, на Когото никаква жертва не се виждаше голяма, за да ни спаси от погибел.

Проповедниците са длъжни да внушават на хората, които приемат истината, че трябва да имат Христос в дома си, че се нуждаят от Неговата благодат и мъдрост при възпитанието на децата. Част от делото, което Бог им е поверил, е да възпитават децата си и да ги дисциплинират, за да бъдат послушни. Проповедникът трябва да проявява доброта и любезност особено спрямо децата и винаги да помни, че това са по-малките членове на Божието семейство! За Господа те са много скъпи и ценни и, ако бъдат правилно поучавани, могат още в своята младост да служат на Бога. Всяка груба,

нелюбезна и необмислена дума, която се казва на децата, накърнява Спасителя! Техните права не винаги са уважавани и твърде често с децата се постъпва така, като че ли нямат характер, който трябва да бъде правилно развиван, за да не се поквари и да не се осуети Божието намерение с тях.

Тимотей познаваше от детинство Свещеното Писание; и това познание бе за него сигурна защита против обкръжаващите го лоши влияния и против изкушението да предпочита удоволствията и себеугодничеството пред дълга! От такова защитно средство се нуждаят всички наши деца и родители, както и Христовите вестители трябва да познават дълга си, за да поучават добре децата на Божието Слово.

Ако проповедникът желае да има одобрението на своя Господ, трябва да представя всяка душа свършена в Господа. Той не бива с начина на работата си да прави впечатление, като че ли му е безразлично дали хората приемат или не истината и дали живеят в истинско благочестие. Верността и самопожертвувателността, които се проявяват в неговия живот, трябва да бъдат такива, че да убедят грешника, че вечният му живот е положен на карта и душата му се намира в опасност, ако се противопоставя на сериозното дело, което се върши за него. С онези, които са доведени в истината и светлината от заблудата и тъмнината, трябва да се извърши голяма промяна; а ако необходимостта от пълна промяна не стане за тях въпрос на съвестта, те ще бъдат подобни на човека, който се е огледал в огледало: Божият закон е открил недостатъците в неговия характер, но той се е отвърнал и веднага е забравил състоянието си.

Проповедниците трябва постоянно да съзнават своята отговорност. Иначе ще изпаднат в още по-лошо безразличие, отколкото преди пробуждането им.

Делото на Христовите вестители е много по-голямо и отговорно, отколкото някои може да си мислят! Те не бива да бъдат доволни от успеха си, преди да могат чрез своя труд и Божието благословение да Му представят в служба готови християни, познаващи голямата отговорност, която лежи върху тях, и желаещи да вършат повереното им дело. Правилното ръководство и поучение ще заставят да заработят трудолюбиво мъже и жени, чийто характер е така силен и убеждението им така твърдо, че никаква себелюбива мисъл не може да пречи на делото им, не може да отслабва вярата им или да ги отклонява от дълга им! Ако проповедникът е поучавал главно своята църква, преди да я напусне, за да се заеме с ново поле, започнатото от него дело ще продължи, защото е така твърдо основано, че стои сигурно. Ако обаче тези, които приемат истината, не са покаяни, ако в техния живот и характер не се забелязва никаква явна разлика, това показва, че душата им не

е основана на вечната скала; и когато проповедникът преустанови своята работа и новостта на работата отmine, скоро впечатлението ще бъде забравено. Истината изгубва своята притегателна сила, от тях не излиза никакво осветяващо влияние и голото изповядване на истината не ги прави по-добри.

Учудва ме, че въпреки многото очевидни примери за това, какво бихме могли да сме и да вършим, ние не се насърчаваме да следваме добрите дела на праведните. Не всички могат да заемат по-висока длъжност, но всички могат да бъдат полезни и чрез постоянна вяръност да постигнат много повече добро, отколкото вярват, че могат да правят! Който приема истината, трябва да има ясно разбиране на Свещеното писание и личната опитност за жив Спасител. Разумът трябва да се развива и съвестта да се укрепява. Всяка духовна леност е грях; духовната заспалост е смърт.

О, да бих могла да намеря достатъчно силни думи, за да мога да направя желаното впечатление върху моите съработници в Евангелието! Братя мои, вие разполагате със Словото на живота, вие имате да работите с души, които могат да постигнат най-високо развитие, ако бъдат добре ръководени. Проповедите обаче съдържат твърде много от собственото "Аз". Проповедникът на Евангелието трябва да бъде проникнат от Разпнатия, на възнесъл се на небето и скоро повторно идващ Христос, а сърцето му е оживено и радостно, защото може да изявява на народа тези чудесни истини с любов и дълбока сериозност! Само тогава проповедникът ще остане в сянка, а Христос ще се прослави! Слушателите ще бъдат затрогнати от тези пленителни истини толкова много, че мнозина ще говорят за тях и тях ще славят, а не проповедника, който е само оръдие. Но ако слушателите хвалят проповедника, а проявяват слаб интерес към проповядваното Слово, тогава Божият служител трябва да осъзнае, че истината още не е осветила него самия, че той не говори на слушателите си така, че Христос да бъде прославен и Неговата любов възвеличена.

Христос казваше: "Оставете светлината ви да свети пред хората, за да видят добрите ви дела и да прославят вашия Отец на небето!" Нека светлината на проповедниците да свети така, че чрез нея да бъде прославен Бог, а не вие! Хвалят ли ви, тогава имате причина да треперите и да се срамувате, защото великата цел е изпусната: не Бог, а рабът бива прославен. Оставете светлината ви да свети, но бъдете предпазливи служители Христови и проверявайте как вашата светлина свети. Изпраща ли тя лъчите си нагоре и открива ли Христовата слава, тогава свети добре; ако обаче тя ви осветява така, че народът да ви се възхищава, по-добре да бихте си мълчали; защото светлината ви свети в обратна посока.

Служители Христови, вие можете да бъдете свързани с Бога, ако бдите и се молите! Нека думите ви да бъдат подправени със сол и в обносните ви да прозират християнска вежливост и истинско достойнство. Когато Божият мир владее в сърцата ви, Неговата сила не само ще ви усилва, но и ще смекчава сърцата ви и вие ще бъдете живи Христови вестители. Изповядващи истината отпадат от Господа; Исус скоро ще дойде и те не са готови! Проповедникът трябва да се издигне с едно стъпало по-нагоре, да получи по-твърда вяра, да има жива опитност, не еднообразна, каквато е на християните само по име. Божието слово поставя пред вас висока цел. Желаете ли чрез пост и усърдна молитва да постигнете свършенството на твърд християнски характер? Вие трябва да правите определени крачки с нозете си, да не би сакатият да се подхлъзне. Тясната връзка с Бога ще дава на вашата работа онази животворна сила, която събужда съвестта и уверява грешника в греха, поради който той извиква: "Какво да правя, за да бъде спасен?"

Заръката, която Христос даде на учениците Си преди Своето възнесение, гласеше: "Идете прочее, и научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през всичките дни до края на света" (Матей 28:19). "И Аз се моля не само за тях, но и за всички ония, които чрез тяхното слово ще повярват в Мене." Заръката се отнася до всички, които ще повярват в Словото Му чрез Неговите ученици! И всички, които са призвани от Бога да бъдат Негови вестители, трябва да имат присърце изявените от Исус в Словото Му учения за истинското благочестие и да ги разясняват на народа.

Христос разкриваше на учениците Си Свещеното писание, като започваше от Мойсей и пророците; поучаваше ги във всички неща за Неговата личност и им тълкуваше пророчествата. Апостолите в своите проповеди започваха от Адам, водеха слушателите си покрай пророчествата и завършваха с разпнатия Христос, като подканваха грешниците към покаяние и обръщане от греховете си към Бога! И днес заместниците на Исус трябва да следват техния пример и с всяка проповед да прославят Христос като превъзвишен, като такъв, Който е все во все!

Формалността се среща не само между църквите на име, но взема по застрашителен начин надмощие и между тези, които изповядват, че пазят Божиите заповеди и очакват скорошното пришествие на Христос! Ние не трябва да бъдем ограничени във възгледите си, нито да ограничаваме нашите способности за вършене на добро, а, разпространявайки плановете си, според както провидението ни оправя пътя, трябва да бъдем по-ревностни от всякога и да отстраняваме идолослуженето на

света. В хармония с по-големите старания, които полагаме, за да бъдем полезни, трябва да се стремим да получаваме и мъдрост от Бога, за да помагаме за напредъка на всички клонове на делото според Божието нареждане, а не според светското становище! Ние не трябва да вземаме пример от света, а да използваме, колкото е възможно, дадените ни от Господа дарби, за да занесем истината на нашите съчоведи.

Ако делата на нашия народ съвпадаха повече с нашето вероизповедание, би било извършено много повече, отколкото сега! Ако сред нас има такива предадени на Бога мъже като Илиа, тогава Бог ще ни се открива, както правеше на светите мъже от древността; и ако мъже, които, съзнавайки недостатъците и пороците си, се борят във вярата, както Яков, тогава и ние ще виждаме същите плодове; силата Божия ще слезе над хората в отговор на принесените молитви. Малко вяра има на света! Само малцина живеят в тясна връзка с Бога! Но как можем да очакваме повече сила и да вярваме, че Господ ще се изяви на човешките деца, когато те се отнасят така небрежно със Словото Му и сърцата им не са осветени чрез истината? Мъже, които не са нито наполовина покаяни, които са самоуверени и доволни от себе си, проповядват на други истината. Но Бог не действа с тях, защото те не водят свят живот! Те не живеят смирено пред своя Бог. Ние се нуждаем от истински покаяни проповедници! Чак тогава ще видим Божията светлина и Неговата сила ще подкрепя нашите старания.

Поставените в някогашните времена по стените на Ерусалим и на други градове стражи имаха много отговорна задача. От тяхната вярност зависеше сигурността на всичките жители на онези градове! Когато заплашваше опасност, те не трябваше да мълчат нито денем, нито нощем. През няколко минути трябваше да си извикват един на друг, за да бъдат всички будни, като така знаеха, че на кой-то не се е случило нещастие. На няколко възвишения, откъдето се виждаха най-важните места, които трябваше да се пазят, стояха стражи; и щом станеше нужда, те издаваха предупредителни или радостни сигнали, които пък се предаваха от един на друг.

Тези стражи символизируют проповедниците, от чиято вярност зависи спасението на човешки души! Притежателите на Божиите тайни трябва да стоят като стражи на Ерусалимските стени и щом забележат опасност, трябва да издават предупредителен вик! Ако обаче тези стражи са заспали и техните духовни чувства притъпени така, че не виждат и не забелязват никаква опасност, Бог ще изисква кръвта от ръцете на тези стражи!

"И сега, Сине Човешки, Аз те поставих за страж над Израилевия дом, за да ги предупреждаваш от Моя страна, когато чуеш нещо от устата Ми!"

Стражите трябва да живеят в тясна връзка с Бога, за да чуват гласа Му и да бъдат ръководени от Неговия дух, така че народът да не се обръща напразно към тях.

"Когато казвам на беззаконника: Беззаконнико, непременно ще умреш, а ти не проговориш, за да предпазиш беззаконника за пътя му, онзи беззаконник ще умре в беззаконието си; но от ръката ти ще изискам кръвта му. Но ако предупредиш беззаконника за пътя му, да се върне от него, и не се върне от пътя си, той ще умре в беззаконието си, а ти си избавил душата си."

Христовите вестители трябва да стоят на стража, за да не би чрез тяхната невярност да погинат и собствените им души, и душите на техните слушатели!

Бяха ми показани в различни държави църкви, които изповядваха, че пазят Божиите заповеди и че очакват Христовото пришествие. Между тях обаче владее голямо равнодушие, гордост, любов към светското и студена формалност. По липсата на смирение тези хора все повече заприличват на стария Израил! Мнозина се хвалят със своето благочестие, но не притежават никакво самообладание. Увеличава се стремежът им към удоволствия и страсти; собственото "Аз" заема първо място. Мнозина са капризни, заповедници, горди, самохвалци и неосветени. И все пак някои от тях са проповедници, които проповядват свещените истини. Ако те не се покаят, Господ ще дойде и ще отмахне техните светилници от местата им! Проклятието на Спасителя над безплодната смокина е пример за всички самохвални и привидно набожни лицемери, които имат вид на благочестие, но в християнския им живот липсва неговата сила. Този, Който се отнасяше с любов към грешниците, Който никога не отхвърляше истинското смирение и разкаяние, колкото и голяма да беше вината, употребяваше най-острите изрази против ония, които имаха вид на благочестие, но бяха отречени от силата му!

Мисионерска дейност

(Свидетелства, т. III, с. 202-211)

На 10 декември 1871 г. ми бе показано, че Бог ще въздигне чрез истината голям народ, когато предани, самопожертвувателни мъже се отдадат безрезервно на делото, за да го възвестяват на ония, които са в тъмнина! Всички, които имат познания за скъпоценната истина и са посветени на Бога, трябва да възвестяват тази истина навсякъде, където им се отдаде случай! Божии ангели раздвижват сърцата и съвестите на чужди народи и искрените души се тревожат, виждайки знаменията на времето в постоянно клатушкащото се положение

на народите. С тревога се запитват: Какъв ще бъде краят на всичко това? Докато Бог и ангелите работят за раздвижването на сърцата, Христовите раби като че ли спят; само малцина работят заедно с небесните пратеници. Всички мъже и жени, които са християни в истинския смисъл на думата, би трябвало да бъдат работници в делото на Господа! Те трябва да бъдат съвсем будни, да действат ревностно за спасението на своите съчовеци и да следват примера, който Спасителят на света им беше дал със Своя живот на себеотрицание, пожертвувателност и вярна, сериозна работа.

Между адвентистите, които празнуват съботата, съществува слаб мисионерски дух! Ако проповедници и народ бяха достатъчно будни, те не биха останали в такова равнодушие, когато Бог ги е почел толкова много, че ги е направил притежатели на Неговия закон, който е записал в ума и е вложил в сърцата им! Тези истини от най-голяма важност трябва да изпитат света. И все пак в нашата собствена страна има градове, области и села, които още не са чули предупредителната вест! Наистина чрез призивите за помощ за напредъка на Божието дело млади мъже са подбудени да направят няколко крачки напред, но те не чувстват достатъчно стойността на делото, за да извършат това, което могат да правят. Те само са готови да извършват малка дейност, която не изисква особени усилия, и затова не се учат да се поверят напълно на Бога и в жива вяра да черпят от Божия източник на светлината и на силата, за да бъдат старанията им успешни.

Такива, които вярват, че имат да вършат дело за Учителя, не трябва да остават да работят в църквите, а да отиват в нови полета и там да доказват своите дарби! По такъв начин могат сами да изпитват себе си и да решат според собственото си убеждение дали Бог наистина ги е призвал за това дело. Те ще чувстват необходимостта да изучават Божието слово и сериозно да се молят за небесна мъдрост и Божия помощ. Посредством срещите си с противници, които представят доказателства против важните учения на нашата вяра, те ще събират много ценни опитности, ще чувстват своята слабост и ще се обръщат към Божието слово и молитвата. Като използват по такъв начин дарбите си, ще се учат и ще растат, ще печелят доверие, кураж и вяра и след време ще станат богати на опитности!

Братята Х. започнаха това дело правилно; те работеха не в църквите, а в нови полета. Те започнаха със смирение, бяха малки в своите очи и чувстваха необходимостта да се отдадат напълно на Бога. Брат А.Х. имаше спорове с противници, като с победата, която истината постигна, получи основания да се чувства силен в себе си. Но ако излезе от простотата на делото, тогава неговата работа в славното Божие дело няма да

принася никаква полза! Той не бива да подхранва наклонността към спорове, но да ги избягва доколкото е възможно. Спорът със силите на тъмнината рядко постига най-добрите резултати за разпространяването на настоящата истина.

Ако младежите, които започват да работят в това дело, имат истинския мисионерски дух, те ще дадат доказателство, че Бог наистина ги е призвал! Но ако не отиват в нови места, а се задоволяват да работят от една църква в друга, с това те доказват, че не принасят никаква тежест за делото. На нашите млади проповедници липсва по-дълбоко разбиране! Тяхната ревност е много слаба! Ако младежите бяха ревностни и предани на Господа, те биха използвали всеки миг от времето си, като предпочитат да бъдат работници в мисионерското поле вместо да прогресират в йерархията.

Младежите трябва да се стараят да усвояват чужди езици, за да може Бог да ги използва да възвестяват спасителната истина и на други народи. Дори когато работят за грешници, те могат да обогатяват знанията си по езиците. Ако умеят да пестят времето си, ще могат да разширяват знанията си и да се подготвят за по-голяма ползотворност. Ако млади сестри, които досега са носили само малка отговорност, се посветят на Бога, те могат да изучат чужди езици и да бъдат полезни, като станат преводачи в делото.

Нашите печатни издания трябва да се превеждат на други езици, за да могат и други народи да бъдат спечелени. Много може да се направи посредством пресата, но още повече може да бъде извършвано, ако влиянието от работата на живия проповедник придружава нашата литература. Ние се нуждаем от мисионери, които да отиват в други страни и там по предпазлив и внимателен начин да проповядват истината! Делото на настоящата истина може да допринесе повече за отстраняване на предразсъдъците, отколкото само литературата може да направи това. Който се посвещава на това дело, не трябва да се съобразява нито с лични удобства или наклонности, нито пък да се стреми към популярност, похвала или слава.

Църквите ще бъдат много повече насърчени и укрепени, когато виждат младежи, които притежават ревност, да разширяват работата си в градове, области и села, които още не са чули нищо за истината; или ако мисионери доброволно искат да отидат да работят за други народи и да им занесат истината. Когато виждат, че сърцата на техните проповедници горят от любов и ревност за истината и че са въодушевени от желанието да спасяват души, сами ще станат будни! Обикновено те сами имат дарбите и силата да се подкрепят, да бъдат благословение и да събират овцете и агнетата в стадото. Те имат нужда да им се обърне вниманието към техните собствени

помощни средства, за да бъдат подбудени към дейна служба всички дарби, които сега стоят неизползвани.

При основаването на църкви трябва да бъде обяснявано, че тъкмо от тях трябва да излязат мъже, за да разнасят истината на други и да организират нови църкви; затова всички трябва да работят и да разработват усилено дадените им от Бога дарби, за да могат да бъдат дейни в службата си на техния Учител! Ако тези вестители са чисти по сърце и живот, ако техният пример е такъв, какъвто би трябвало да бъде, дейността им ще има голям успех. Защото те имат на своя страна възвишена истина, истина, която е най-ясна и логична и с убедителни доказателства. Бог е на тяхна страна и ангели Божии подкрепят старанията им!

Причината, защо толкова малко се върши от тези, които проповядват истината, се крие не само в това, че истината, която те носят, не е простонародна, но защото мъжете, които носят вестта, не са осветени от проповядваните от тях истини. Спасителят оттегля благоволението си от тях и Божият Дух не почива на тях! Божието присъствие и сила, които обръщат грешници и ги очистват от всякаква неправда, не се откриват. Народът е заплашен от внезапна погибел, но той не се страхува. Защото неосветени проповедници затрудняват извънредно много делото за тези, които ги следват и на които лежи товарът и духът на делото.

Господ е раздвижил мъже от други езици и ги е поставил под влиянието на истината, за да могат да се подготвят да работят за Неговото дело! Той ги е довел в издателството ни, за да ги приемат на служба, осмисляйки нуждите на делото. Необходими са книги и на други езици, за да се пробуди и в другите народи интерес и дух на изследване.

Така по особен начин Господ подежда в сърцето на Марк Лихтенщайн и насочи пътя на този младеж към Батъл Крик, за да бъде под влиянието на истината там доведен и обърнат, да събере опитност и да може да влезе във връзки с издателската къща. Неговото възпитание в юдейската религия би го направило способен да подготвя печатни издания. Неговите знания на еврейски език биха били от полза за издателството при издаване на книги, с които би се постигнал достъп в класа, която не е достижима по друг начин. В лицето на Марк Бог е дал много дарби за издателството. Неговото държане и неговата съвестност бяха в съгласие с принципите на скъпоценните истини, които той започна да познава и да цени.

Но поведението на някои от издателството наскърби и обезсърчи Марк. Онези младежи, които не го уважаваха, както той заслужаваше това, и чийто християнски живот бе в противоречие с тяхното вероизповедание, бяха средствата, които Сатана използва, за да отстрани от делото дадената от

Бога дарба. Марк си отиде объркан, наскърбен и обезсърчен! Личности, които имаха дългогодишна опитност и би трябвало да притежават в сърцата си Христовата любов, поради себелюбие, гордост и безумие се бяха отдалечили от Бога толкова много, че не можаха да познаят особеното дело, което Той желаше да извърши, когато доведе Марк в издателството.

Ако работещите в издателството лица бяха будни и не бяха духовно парализирани, бр. Б. отдавна би бил свързан с издателската работа и би могъл да върши много необходимо дело, като поучава младежи, мъже и жени, които сега биха били способни да станат работници в мисионерското поле.

Почти 2/3 от назначените в делото бяха духовно мъртви, защото са завладяни от лоши влияния. Те заемаха становище, при което Бог не би могъл да им повлияе чрез Светия Си Дух. Сърцето ме боли, когато виждам, че толкова много време е изминало и че великото дело, което би трябвало да бъде извършено, стои незавършено, защото хора на важни длъжности не живееха в светлината. Сатана стоеше готов да "състрадава" на мъжете в светлата длъжност и да им нашепва, че Бог не изисква от тях толкова много ревност и себеотрицателен интерес, както от бр. Вайт. Поради това те си седяха безгрижно на удобния стол на Сатана, като винаги будният и издръжлив неприятел ги обвързваше с веригите на тъмнината, докато те мислеха, че постъпват праведно. Сатана действаше отдясно и отляво и наоколо им, но те не разбираха това. Те наричаха тъмнината светлина и светлината тъмнина!

Тъй като назначените в издателството действително са заети със свещеното дело да дават на света тържествената предупредителна вест, те трябва да бъдат много внимателни, за да живеят според принципите на истината, с която се обхождат. Те трябва да имат чисти сърца и ръце.

Нашите хора, работещи в издателското дело, не са били будни, за да използват привилегиите си, всичките дарби и влиянието, което Бог им е дал. Почти всички не са в състояние да познаят важността и светостта на делото. Гордост и себелюбие владеят във висока степен, а ангелите не се чувстват привлечани към това място така, както това би било, ако сърцата там бяха чисти и във връзка с Бога! Работниците там не са разбрали, че истините, с които те разполагат, са от небесен произход и определени да извършат особено дело, както проповедта на Ной преди потопа. Както тя предупреждаваше и изпитваше жителите на света, докато водите ги премахната от земята, така и през тези последни дни Божията истина извършва подобно дело на предупреждение и изпитване за света. Книгите, които биват отпечатани от издателството, носят печата на Вечния! Те трябва да бъдат продавани из цялата страна и да определят участта на душите. Сега ние се нуждаем от хора,

които да могат да преведат и да предават нашите книги на други езици. Така предупредителната вест ще може да стигне до всички народи и да ги изпита чрез светлината на истината, при което мъже и жени, виждайки светлината, да могат да се обърнат от престъпване на Божия закон към спазване на същия.

Трябва да се използва всяка възможност, за да може истината да се известява и на други народи! Това ще бъде свързано със значителни средства. Средствата имат стойност само тогава, когато се употребяват за напредването на царството Божие. Бог е поверил на хората средства за тази цел, за да може истината да стане известна и на техните съчовеци! Много излишни средства се намират сред адвентистите от седмия ден. Но те себелюбиво не ги дават за Божието дело, което положение заслепява очите им за разбирането на неговата важност и не им позволява да познаят сериозността на времето, в което живеят, както и стойността на вечните блага. Те виждат Голгота не в истинска светлина, поради което не могат да ценят стойността на душите, за които Христос заплати такава висока цена.

Хората ще вложат средствата си в това, което ценят най-високо и с което се надяват да постигнат най-голяма полза. Ако рискуват много и вложат средствата си в светски предприятия, а не се решават да ги дадат за Божието дело, за да може истината да стигне и до техните съчовеци, с това те доказват, че ценят своите земни богатства много повече от небесните.

Ако хората биха поставили земните си съкровища на Божия олтар и биха били ревностни да си осигуряват небесни блага, както се стремят към земното, сърдечно и радостно биха вложили средствата си, където им се представи случай, за да се помогне на делото на техния Учител. Христос им е дал неоспорими доказателства за Своята любов и вяност, за да изпита и установи тяхната вяност към Него! Той остави небето, Своята слава и почест и заради тях стана беден, за да могат чрез Неговата бедност да станат богати! След това велико унижение за спасението на грешника Христос изисква от него и той да се отрече от себе си и да използва дадените му средства за спасението на своите съчовеци, като в това даде доказателство за любовта си към своя Спасител. Да покаже, че цени спасението, което му е предложено с такава велика жертва.

Сега е времето да се дават средства за Бога, да се обогатяват в добри дела, да се събират съкровища и да положим добрата основа за бъдещето, за да получим истинския живот! Спасената за царството Божие душа има стойност по-голяма от всички земни богатства! Ние сме отговорни пред Бога за хората, с които идваме в съприкосновение, като колкото по-

тясна е връзката ни с нашите съчовеци, толкова по-голяма е нашата отговорност. Ние сме голямо братство и трябва да се посветим напълно, работейки за благо на нашите съчовеци! Нямаме нито миг за губене! Ако сме били нехайни в това отношение, сега е последното време да изкупваме сериозно това време; в противен случай по нашите дрехи ще се намери кръвта на унищожените грешници. Като Божии деца всички трябва да вземаме участие във великото Христово дело за спасяване на нашите съчовеци.

Трудно ще бъде да се победят предразсъдъците и невярващите да се убеждават, че нашите старания да им помагаме са некористолобиви! Но това не трябва да пречи на нашата работа! В Словото Божие няма указание, според което ние трябва да правим добро само на тези, които ценят старанията ни и им се отзовават, и да облагодетелстваме само онези, които ни благодарят. Бог ни е изпратил да работим в лозето Му и нашата задача е да правим каквото можем! "Рано сей твоето семе и не отпущай ръката си; защото не знаеш дали това или онова ще успее!"

Ние имаме твърде малко вяра; ние ограничаваме Светия Израилев. Ние трябва да бъдем благодарни, че Бог е бил толкова снизходителен да ни използва като Свои оръдия. Всяка сериозна молитва, която е отправена с вяра за каквото и да е, ще бъде послушана! Отговорът може да не дойде точно такъв, както го очакваме, но ще дойде – може би не в определеното от нас време, но затова тъкмо тогава, когато най-много се нуждаем от него! О, колко греховно е нашето неверие! "Ако пребъдвате в Мене и Моите думи пребъдват във вас, вие ще се молите, за каквото желаете, и ще ви бъде."

Младежите, които работят в това дело, не трябва да се доверяват твърде много на собствените си способности. Те са неопитни и трябва да търсят мъдрост от тези, които имат дългогодишна опитност в делото и са имали възможност да получат познания за човека.

Вместо нашите проповедници да работят в църквите, Бог желае да се разпростираме надалеч и да разширяваме мисионерската си работа върху голяма област, каквато можем да имаме привилегията да обработваме, като отиваме навсякъде и образуваме нови групи. Ние трябва да внушаваме в сърцата на новите ученици важността на нашата мисия. Когато способни мъже са обърнати в истината, те не трябва да изискват работници, за да поддържат тяхната слаба вяра, а да бъдат убедени в необходимостта сами да работят в делото. Докато църквите се оставят на други работници, за да усилят вярата им и да ги насърчават, те не ще станат силни вътрешно. Те трябва да бъдат поучавани, че тяхната сила ще расте съразмерно с техните лични старания! Колкото по-точно се

изпълнява новозаветният план за мисионерската работа, толкова по-успешни ще бъдат положените старания.

Ние трябва да работим по същия начин, както това правеше нашият божествен Учител, и да сеем семето на истината със загриженост, страх и себеотрицание! Ние трябва да имаме Христовия дух, за да не се уморяваме в правенето на добро. Неговият живот беше постоянна жертва за доброто на другите! Ние трябва да следваме Неговия пример, да сеем семето на истината и да се доверяваме на Бога да го пробуди за живот. Скъпоценното семе може да остане известно време спящо; но когато Божията милост раздвижи сърцето, тогава семето ще се пробуди за живот, ще израсне и ще принесе плод за слава Божия. За това голямо дело са нужни мисионери, които като съработници на Христос и на небесните ангели да работят сериозно и издръжливо за спасяването на своите съчовеци.

Нашите проповедници трябва да се пазят особено от леност и гордост, които лесно могат да се появят поради съзнанието, че имат истината, както и поради силните доказателства, на които нашите противници не могат да се противопоставят. Докато истините, с които проповедниците разполагат, са достатъчно силни да унищожат и най-силните доказателства на силите на тъмнината, има опасност да изоставят личното благочестие, чистота на сърцето и пълното посвещаване на Бога. Те са в опасност да се чувстват богати и сити, докато в същото време им липсват най-съществените качества на християнина! Те могат да бъдат бедни, окаяни, сиромаси, слепи и голи и да не чувстват необходимостта всекидневно и ежечасно да живеят в послушание към Христос. Духовното лицемерие унищожават жизнените сили на религията! За да запазим смирението си, ще бъде добре да мислим за това какви сме в очите на светия Бог, Който познава най-тайното в душата ни, и как бихме се явили пред нашите съчовеци, ако те ни познаваха така, както ни познава Бог! За да останем смирени, ние сме съветвани да изповядваме грешките си и да използваме всички случаи, за да потъпкваме гордостта си.

Проповедниците не трябва да избягват физическата работа! Те трябва да се опитват да бъдат полезни и да бъдат в помощ там, където са зависими от гостоприемството на други. Те не трябва да допускат да им се слугува, а да облекчават трудностите на тези, които проявяват такъв голям интерес към евангелската служба, че с радост се подлагат на големи неудобства, за да могат да вършат за проповедниците това, което те сами би трябвало да правят за себе си. Някои от нашите проповедници имат увредено здраве, защото не укрепват тялото си с полезна работа.

Призив към проповедниците

(Свидетелства, т. IV, с. 260-270)

Ние живеем в много тържествено време! Всички имаме да вършим дело, което изисква грижливост. Това се отнася преди всичко за проповедника, който трябва да се грижи за Божието стадо и да го пасе. Който има особената задача да води народа по пътя на истината, трябва да бъде способен тълкувател на Словото и да умее да прилага неговите учения според нуждите на народа! Той трябва да бъде свързан с небето така, че да бъде жив светлинен път, Божия уста! Проповедниците трябва да имат правилно разбиране не само на Словото, но и на човешкия характер. Нашата вяра не е общонародна; хората не се оставят да бъдат убеждавани, че са затънали толкова дълбоко в заблудата; трябва да се извърши голямо дело, а досега само малцина са готови за него. Обикновено един човек върши работата, която трябва да се осъществи от двама, защото делото на евангелиста е по необходимост свързано с това на пастира на души; и поради това поставя върху плещите на работника в полето двойна тежест.

Служителят Христов трябва да изследва Библията, за да стане съвестта му богата съкровищница, пълна с библейски доказателства. Защото проповедникът е силен само тогава, когато е въоръжен с истината според Словото! По-дългото доказване е добро, когато е на място, но чрез разбираемо обяснение на Словото Божие може да се постигне много повече. Христос представяше Своите учения толкова ясно, че най-ограничените и простодушните можеха лесно да ги разбират! В Своите поучения Той не употребяваше никакви дълги и трудни думи, а използваше просто лесен за разбиране и от обикновените хора език. Той никога не се задълбочаваше в предмета, който обясняваше, повече, отколкото хората бяха в състояние да го следват.

Има много мъже с добър ум и опитни в Словото, чиято полезност обаче е много ограничена поради лошия метод на тяхната работа. Някои проповедници, които работят за спасяването на души, не постигат големи успехи, защото не извършват основно делото, което са започнали с такова голямо въодушевление. Някои не постигат много, защото продължават да се придържат упорито към предубеждения, които се мъчат да наложат; при това небрежат да представят ученията си според действителните нужди на народа. Мнозина нямат никакво понятие за необходимостта да се съобразяват с обстоятелствата и да посрещат хората от там, където са. Не се поставят наравно с тези, на които желаят да помагат и които искат да издигнат до истинското християнство.

За да бъде проповедникът добър, той трябва да се посвети изцяло на делото за спасение на души, да бъде тясно свързан с Христос, постоянно да търси съвета Му и да разчита на Неговата помощ! Някои проповедници нямат успех, защото се уповават само на силата на доказателствата и не молят сериозно Бога Неговата мъдрост да ги ръководи и Неговата милост да благослови старанията им. Дългите слова и уморителните молитви са извънредно вредни за религиозния интерес и не ще убедят съвестта на хората. Наклонността да се държат слова често затъпява религиозния интерес, който би могъл да постигне големи успехи.

Истинският Христов вестител трябва да бъде в съвършено съгласие с Онзи, Когото представлява, и неговата главна цел е спасяването на души! Съкровищата на земята се превръщат в нищо в сравнение със стойността на една единствена спасена душа, за която нашият Господ и Учител умря! За Онзи, Който тегли планините с едно тегло и хълмовете с едни везни, човешката душа има безкрайна стойност!

В проповедническата служба трябва да се водят битки и да се печелят победи! "Да не мислите, че съм дошъл да донеса мир на земята", казваше Христос, "Не съм дошъл да донеса мир, а нож!"

Дейността на първата християнска църква беше свързана с трудности и големи мъки, като и последователите на първите апостоли намират, че и те са изложени на подобни изпитания. Лишения, клевети и съпротивления от всякакъв вид им се противопоставят в тяхната работа, поради което трябва да бъдат твърди мъже с морална устойчивост и духовна сила! Съществува голяма нравствена тъмнина и само мощта на истината може да пропъди сенките от искрената душа. Ние трябва да се борим с големи заблуди и предразсъдъци, като без Божията помощ не ще можем нито да обръщаме души, нито да облагородим нашето собствено морално естество. Човешката умелост и най-добрите природни способности и постижения не са в състояние да събудят хората, за да разпознават ужаса на греха и да го отстранят от техните сърца.

Проповедниците трябва да бъдат предпазливи и да не очакват твърде много от хора, които още са пленени от тъмнината на заблудението! След извършване на техните задължения по най-добрия начин, трябва да оставят на Бога да даде на изпитващите души тайнствено оживяващото влияние на Светия Дух, като не забравят, че без това тяхната работа не може да има успех. Проповедниците трябва да бъдат търпеливи и мъдри в обноските си с другите и да не забравят колко разнообразни са обстоятелствата, които са развили характеровите черти на отделните личности. Трябва добре да

пазят и себе си, да не би собственото "Аз" да вземе надмощие, а Исус да остане пренебрегнат!

Някои проповедници нямат успех, защото не са се посветили изцяло на делото, когато толкова много зависи от издръжлива и добре обмислена работа! Мнозина не са добри работници; извън амвона те не живеят според призванието си. Избягват да посещават дом след дом и по мъдър начин да работят в семейните кръгове. Тези проповедници имат нужда от онази рядка християнска учтивост, която би ги правила любезни и внимателни към поверените им души, за да работят за тях сериозно и с вяра и да ги поучават за пътя на живота.

Проповедниците могат да допринесат много за облагородяването и усъвършенстването на характера на хората, с които са във връзка. Ако обаче са остри, критични и претенциозни, сигурно ще срещнат същите качества при хората, при които тяхното влияние е най-силно. И ако последниците не отговарят на тяхното желание, все пак са резултат на техния личен пример.

Не може да се очаква, че хората ще се радват на мир и единодушие, когато техните религиозни учители, чиито стъпки следват, не притежават и не проявяват такива в живота си. Върху Христовия проповедник лежи голяма отговорност, ако иска да бъде за народа образец и точен тълкувател на ученията на своя Учител. Чистотата и достойнството на нашия Спасител изпълваха хората със страхопочитание, а в същото време Неговата себеотрицателна любов и снизходителност спечелваха сърцата им! Исус беше въплътено съвършенство! Ако Неговите последователи искат плодовете от работата им да бъдат подобни на плодовете, които увенчаха Христовата служба, трябва сериозно да се стремят да си усвояват Неговите добродетели и да развиват такива характерови черти, които да ги правят подобни на Исус!

Необходими са много съобразителност и мъдрост, за да се работи успешно за спасението на грешника! Когато работникът е изпълнен с Христовата благодат, неговите учения не ще дразнят слушателите, но ще намират пътя към техните сърца и ще ги разтварят, за да приемат истината.

Работниците в полето не трябва да се оставят да бъдат обезсърчавани, но винаги да запазват надежда и вяра! Делото на проповедника започва с известяването на истината от амвона. След това трябва да се запознае със своите слушатели. Мнозина грешат, когато не проявяват никакво съчувствие към хората, които така много се нуждаят от тяхната помощ. С Библия в ръка проповедниците трябва да се опитват по любезен начин да се запознават с подбудите на тях, които започват да питат: "Какво е истина?"

Такива души трябва да бъдат предпазливо и грижливо водени и възпитавани, както учениците в училището. Мнозина трябва да забравят заблудите, втъпявани през живота им. Когато се убедят, че са били в заблуда по отношение на библейски истини, изпадат в объркване и съмнение и точно тогава се нуждаят от най-нежно съучастие и най-разумна помощ! Трябва да бъдат грижливо поучавани; трябва да се молим за тях и с тях и да бдим над тях с най-мила загриженост. Също и хората, които изпадат в изкушение и са се отклонили от Бога, се нуждаят от помощ! Тези хора са представени в Христовите учения като изгубената овца. Пастирът остави 99-те в кошарата и започна да търси едната изгубена, докато я намери; тогава, носейки я на рамото си, той се върна радостен. Това е представено и чрез жената, която търсеше изгубената монета, докато я намери, и тогава извика съседките си, за да се радват с нея, че изгубеното беше намерено. Показва ни се ясно как небесните ангели работят заедно с Христос! Ангелите изпитват повече радост за един грешник, който се кае, отколкото за 99 праведни, които не се нуждаят от покаяние; радост владее при Отца и Христос. Цялото небе взема участие в спасението на грешниците! Който служи като средство за спасяването дори на една душа, може да се радва, защото ангелите следят с голям интерес неговите старания и се радват с него на успеха му.

Поради това колко основна трябва да бъде работата и колко дълбоко съчувствието на християнина към техните съчовеци! Голяма привилегия е някой да бъде съработник на Исус Христос в спасяването на души! Чрез търпеливи, себеотрицателни старания Спасителят се опитваше да се доближи до човека в неговото паднало състояние и да го спаси от последиците на греха; затова и Исусовите ученици, които са учители на Неговото слово, трябва да се стремят да станат подобни на техния велик Образец. За да могат обаче да изпълняват тази голяма и трудна задача, Христовите проповедници трябва да притежават физическо здраве, а за да имат такова, те трябва да бъдат редовни в привичките си и да водят здравословен начин на живот. Мнозина се оплакват постоянно от различни разстройства. Това почти винаги е резултат от факта, че нито постъпват разумно, нито уважават здравните закони. Престояват твърде много в домовете си и живеят в презатоплени стаи с нечист въздух. Посвещават се ревностно на учене или на писмена работа, извършват съвсем малко движение и имат малко разнообразие в заниманията си. Вследствие на това кръвта става ленива и силите на разума отслабват.

Човек се нуждае от оживителното действие на движенията на чист въздух. Няколко часа физическа работа всеки ден ще

допринесат за подновяване на тялото, както и за освежаване и съживяване на духа. Така се подкрепя здравето и би могло да се върши повече пастирска работа. Непрестанното четене и писане, както постъпват много проповедници, ги прави малко активни в работата им за спасяването на души. Скъпото време, през което биха могли да помагат на нуждаещите се когато трябва, те използват за мислене и изследване. Някои проповедници тъкмо във времето, когато е пробуден особен интерес към истината, се занимаваха с писмена работа, като често се случваше, че техните писания съвсем не бяха във връзка с делото, което стоеше пред тях. Това е голяма грешка, защото в такива времена дългът на проповедника е да използва силата си за напредването на царството Божие! Неговият разум трябва да бъде ясен и насочен за спасяване на души. Ако обаче мислите му са заети с други неща, могат да се изгубят много души, които биха могли да бъдат спасени чрез навременно поучение. Някои проповедници лесно допускат да бъдат отклонени от работата им; те или се обезсърчават, или се посвещават твърде много на своя дом и растящият интерес замира поради липса на внимание. Вредата, която се нанася с това на делото, трудно може да се прецени. Когато се полагат старания да се проповядва открито истината, този проповедник трябва да чувства отговорността за успешното завършване на делото. Ако неговата работа изглежда безуспешна, със сериозна молитва трябва да се опита да узнае дали тя е такава, каквато би трябвало да бъде. Проповедникът трябва да смири душата си в себеизпитване пред Бога, да приеме с вяра Божиите обещания и смирено да продължава усилията си, докато получи уверението, че е изпълнил вярно дълга си, според силата си, за да постигне желания успех.

Често проповедници споделят, че напускат даденото поле въпреки големия интерес, който съществува в него, и започват да работят в ново поле. Това не е хубаво; те би трябвало да завършат започнатото дело, защото, ако го оставят незавършено, увреждат полето за следващия работник и всъщност принасят повече вреда, отколкото полза. Никое поле не обещава така малко, както онова, което е било работено толкова, колкото да позволи на плевелите да израстват масово.

Новите полета се нуждаят от много молитви и грижлива работа. Необходими са Божии мъже; не само мъже, които могат да говорят, но и такива, които познават благочестието от опит и могат да помагат на нуждите на народа; мъже, които съзнават важността на положението си като Исусови служители и радостно носят кръста, който Той им възлага.

Когато бъдат изкушавани да се уединят и да се занимават с четене и писане, а в същото време други длъжности изискват цялото внимание, тогава Христовите служители трябва да бъдат

достатъчно силни, за да се отрекат от себе си и да се отдадат на делото, което е пред тях. Това е едно от най-силните изпитания, на които може да бъде подложен всеки стремящ се дух! Пастирските задължения на проповедника често са пренебрегвани, защото у него липсва силата да надвие своята склонност към усамотяване и учене. Проповедникът трябва да прави посещения от дом в дом, да поучава всяко семейство, да разговаря с него, да се моли с него и да се грижи за доброто на душите. Хората, които изявяват желание да се запознаят с принципите на нашата вяра, не трябва да бъдат пренебрегвани, а поучавани в истината. Нито един случай за правене на добро не трябва да бъде пренебрегван от будния и ревностен Божий служител! Някои проповедници, канени да посетят семейства, наистина са се отзовавали на молбата, но в повечето от времето на посещенията си са прекарвали в усамотяване в стая, в която са се отдавали на четене и писане, а в същото време, семейството, в което са били на гости, не е имало никаква полза от посещенията. Проповедниците са приемали гостоприемството, без обаче да се отплатят за него с поучение, което е било толкова необходимо.

Хората се спечелват лесно в другарски кръг и разговор, но много проповедници рядко ги посещават; у тях липсва дружелюбни способности и радостен дух, който намира пътя към сърцата на хората. Извънредно важно е пастирът на души да общува с хората, за да се запознава с различните човешки характери, да разбира лесно хода на мисълта, да говори според възможностите за възприемане на своите слушатели и да има онази истинска любов, която притежават само тези, които наблюдават точно естеството и нуждите на хората. Който страни от човеците, той не е в състояние да им помага! Способният лекар трябва да познава естеството на различните болести и да има познание за строежа на човешкото тяло. Трябва да посещава болните си точно на време, защото знае, че закъснението е опасно. Когато с опипване определя пулсовата честота на болния и грижливо наблюдава признаците на болестта, неговите (на лекаря) познания го правят способен да поставя диагнозата и да определя лечението, за да попречи на развитието на болестта. Както лекарят постъпва с телесно болния, така и духовният пастир трябва да постъпва с болната от грях душа, като неговото дело е толкова по-важно от това на лекаря, колкото вечният живот е по-скъп от временното земно съществуване! Грижещият се за душите се среща с безкрайно различни темпераменти; негов дълг е да се запознава със семействата, които слушат ученията му, за да знае как най-добре могат да бъдат повлияни в положителна насока.

Предвид на сериозната отговорност може да се зададе въпросът: "Кой работи по описания начин?" Сърцето на

работника почти се обезсърчава, виждайки тежките си задължения, но Христовите думи подкрепят душата с утешителното обещание: "Ето, аз съм с вас през всичките дни до края на света!" Трудностите и опасностите, заплашващи сигурността на хората, които работникът обича, трябва да го правят предпазлив и внимателен в начина на действията си с тях; и да бди над тях като човек, който трябва да дава сметка. Трябва по мъдър начин да упражнява влиянието си, за да печели души за Христос и да възвестява истината на изпитващите духове. Трябва да прави така, че светът да не ги отдалечи от Бога със своята измама и привлекателност и да ги направи невъзприемчиви за влиянието на Неговата милост.

Проповедникът не трябва да се отнася заповеднически с повереното му стадо, а да бъде негов образец и да му посочва пътя към небето! Следвайки примера на Христос, трябва да отправя към Бога молитви за тях, докато се убеди, че са чути. Исус проявяваше към хората човешко и божествено съучастие; Той ни е образец за всичко! Бог е наш Баща и Владетел, а християнският проповедник е съработник на Неговия Син на земята. Принципите, които владеят в небето, трябва да се прилагат и на земята; същата любов, която изпълва ангелите, същата чистота и святост, които владеят на небето, трябва да бъдат проявявани и на земята колкото се може повече! Бог държи проповедника отговорен за изразходваната от него сила и не го оправдава, когато използва тази сила, за да владее и командва повереното му стадо. Бог е дал на Своите служители отлично познание на Неговата истина и желае те да се свързват тясно с Исус, да се приближават с разбиране към своите братя и да им правят добро колкото могат. Спасителят на света не мислеше за Себе Си, но вършеше добро! Той беше в непрестанна връзка с Отца, за да може съединената сила да действа на душите на хората и да ги спасява от вечна погибел. По същия начин и Неговите служители трябва да държат духовния си живот на висота, ако искат работата им да бъде успешна.

Исус състрадаваше на грешниците толкова много, че напусна небето, остави царското Си облекло и се смири като човек, за да може да опознае нуждите на хората и да им помага да се издигнат над погибелта от падението. Когато е дал на хората такива неоспорими доказателства за своята любов и най-нежно съчувствие, много е важно Исусовите последователи да следват Неговия пример, да влизат в близка връзка с техните съчовеци и да им помагат да развият истински Христоподобен характер! Обаче някои са били твърде доволни от това да оправят църковни трудности и да дават остри и несъстрадателни свидетелства към заблудените. По такъв начин те са отстъпвали пред естествената им наклонност, която би трябвало да бъде потисната със здрава ръка! Това не е спокойно проявление на

християнска справедливост, а остро критикуване от страна на бърз темперамент.

Църквите се нуждаят повече от възпитание, отколкото от укор! Вместо да ги укорява за техния недостатъчен духовен живот и за пренебрегване на техните задължения, проповедникът трябва да ги поучава с наставления и пример как да растат в благодатта и познанието на истината. "На която аз станах служител, по Божията наредба, която ми бе възложена заради вас, да проповядвам напълно Словото на Бога, сиреч, тайната, която е била скрита за векове и поколения, а сега се откри на Неговите светии, на които Божията воля беше да яви какво е между езичниците богатството на славата на тая тайна, сиреч, Христос между вас, надеждата на славата. Него ние проповядваме, като съветваме всеки човек, и поучаваме всекиго с пълна мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христос. Затова се и трудя, като се подвизавам според Неговата сила, която действа в мене мощно."

Когато са достигнали 40 или 50-годишна възраст проповедниците не трябва да мислят, че сега могат да работят по-малко; напротив, тези опитни мъже могат да бъдат много полезни! Те са необходими тъкмо за това време; църквите не бива да се лишават от тяхната работа. Затова те не трябва да говорят за физическа или духовна слабост, или пък да мислят, че са се свършили дните на тяхната годност.

Много от проповедниците са страдали от тежко духовно напрежение, без да го облекчават с физическа работа. Това се отнася не само за онези, чиито глави са побелели от снега на времето, но и за мъже, още млади на години, но вече изпаднали в такова състояние и с намалени умствени сили. Те изнасят редица проповеди; но щом като надминат границата, изгубват компаса си. Някогашният пастир, който яздеше на кон и трябваше да отделя много време за посещаване на стадото си, се радваше на много по-добро здраве, въпреки затрудненията и временните влияния, на които беше изложен, в сравнение с днешните проповедници, които избягват колкото е възможно физическите дейности и се ограничават със своите книги.

Възрастни и опитни проповедници, като Божии служители трябва да смятат за свой дълг да вървят напред, всеки ден да напредват, да стават все по-дейни в работата си! Всяко старание за проповядване на евангелието трябва да бъде по-добро от предшестващото го. Всяка година трябва да придобиват по-дълбока набожност, по-кротък дух, по-богат духовен живот и по-основно познание на библейските истини. Колкото по-голяма е тяхната възраст, колкото по-богата е опитността им, толкова повече трябва да бъдат в състояние да се приближават до сърцата на хората, защото ги познават по-добре.

Днес са нужни мъже, които да не се страхуват да издигнат гласа си за правото! Трябва да притежават голяма справедливост и да имат кураж. Църквата се нуждае от тях и Бог ще бъде с тях, за да се поддържат всички клонове на делото!

Пестеливост в мисионерското дело

(Работници на Светия Дух, с. 355-358)

Ние сме работници за Бога и трябва да работим с мъдрост, умереност и смирение! Мнозина започват твърде много, но правят твърде малко! Нашите старания трябва да бъдат насочени повече в една точка. Всеки удар трябва да има едно действие. Делото в Европа трябваше да започне малко, подобно на това в Америка, но дори и там то може да се направи така, че да се издържа само. Успешно средство за тази цел ще бъдат добре обмислените старания на вярващите да водят други, които могат да бъдат сила и помощ за делото. Някои души, които са изведени от света и утвърдени в истината, ще бъдат подобно на първите ученици, работници за други.

Нашите работници трябва да се борят с и да се откажат от пусналите дълбоки корени в съзнанието им човешки обичаи и навици, щом това е нужно за напредъка на Божието дело! Делото в Европа можеше да бъде много по-успешно, ако някои от тези, които са приели истината, не се придържат така силно към национални традиции и обичаи. Последниците са, че проповедниците трябва да се съобразят в работата си с тези обичаи и предразсъдъци, защото иначе не може да се постигне нищо. Това е упражнявало още отначало вредно влияние върху делото.

Никои работник не трябва да започва нещо ново по собствено желание и да работи според собствените си виждания, без да се съобразява със съвета на останалите работници. Смятаме ли се за достатъчно способни да водим Божието дело и разчитаме ли при съставянето на планове и при изпълняването им само на нашата собствена мъдрост, тогава можем да очакваме поражения и загуби; защото те не ще се забавят! Бе ми показано, че съставянето на планове за делото не трябва да се поверява на неопитни мъже. Който няма опит, не може да поема и големи отговорности, макар да се смята за способен за това. Неговите братя ще забелязват недостатъци там, където той вижда само съвършенство! Сега има твърде голям риск средства от Божията съкровищница да се изложат на голяма опасност. Когато някой иска да прави опити, които неговите братя не

одобряват, той трябва да прави това със собствени средства, за да бъде ощетен само той, когато настъпят загуби. Работниците не са много, средствата не са достатъчни и делото трябва да се съобразява с това. Не е Божий план да се предявяват големи изисквания към касата, за да се подкрепят работници, които работят така, че да не са налице никакви особени резултати.

Разумът трябва да бъде буден, за да разпознава най-добрите пътища и средства за спечелване на хората около нас. Често ние отминаваме случай близо до нас, за да вършим намиращото се по-далеч от нас и по-малко надеждно дело. По такъв начин нашето време и средства могат да бъдат пропилены и на двете места. Нашите старания могат да обхващат много голямо поле, нашето време и средства да бъдат изразходвани, но въпреки това да носят съвсем малко плод – само малко души, които желаят да подкрепят делото с дейността и средствата си.

Нашите мисионерски работници трябва да се научат да пестят! Най-големият воден басейн, макар и да се пълни от много изобилни източници, не ще покрива нуждите, ако има незатулени места, от които водата да изтича! Решението дали едно поле ще оправдае по-големите старания, не трябва да се взема от един единствен мъж. Когато работниците в едно поле водят делото така, че то поглъща много средства, с това те затварят пътя, а други важни полета, които може би биха по-добре възнаградили разходите, остават необработени. Нашите по-млади работници трябва да бъдат доволни, когато следват пътя си между хората бавно и сигурно и под ръководството на такива, които имат повече опит. Мнозина държат твърде много на себе си, но по-смиреното работене би постигнало добри резултати. Насърчително е да се вижда младежта да започва работа в мисионерското поле с голяма ревност; но младежите не трябва да се остават сами на себе си и да обременяват Божието дело с дългове. Всички трябва да се стремят чрез мъдро управление и сериозна работа да постигнат достатъчно, за да покриват своите лични разходи. Те трябва да действат така, че делото да се издържа само, и да учат хората да разчитат на своите собствени средства.

Нашите проповедници не трябва да си позволяват свободата да плащат големи суми за салони, в които да се провеждат събрания, когато не смятат за необходимо да поддържат интереса по-нататък чрез лична работа. Резултатите са твърде несигурни за да оправдаят бързото изразходване на средства. Когато на проповедници се предлагат къщи и салони за събрания и има желание за слушане, те трябва да използват случая и да извършат най-доброто, което могат; но не се препоръчва на онзи единствен мъж да действа така, като че ли той е голям талант, Муди или Санкей, и да прарасва средствата.

Когато изпращаме мисионери в чужбина, трябва да се избират такива, които умеят да пестят, които нямат големи семейства и които, имайки предвид краткостта на времето и голямото дело, което трябва да бъде извършено, да се въздържат по възможност от всичко, което би могло да отклони мислите им от това дело. Жената, ако тя е предана на Бога и има време, нека да работи заедно с мъжа си и да върши толкова, колкото и той. Ние се нуждаем от мисионери, които са такива в пълния смисъл на думата; които оставят настрана всички себелюбиви интереси и поставят Божието дело на първо място и които, мислейки само за Неговата слава, са готови всеки момент да отидат там, където Той ги праща, и да разпространяват знанието за истината с всички стоящи на разположение начини. В мисионерското поле ние се нуждаем от мъже, чиито жени са богобоязливи, любят Бога и могат да им помагат в работата.

Нашите проповедници трябва да се учат на пестеливост не само в старанията си да разпространяват истината, но и в техните домашни разходи. Техните семейства трябва да живеят там, където издръжката им ще бъде колкото се може по-малка. Адвентистите от седмия ден не правят много дарове и завещания, както е сред членовете на другите общества; така тези, които не са свикнали да живеят според средствата си, трябва или сега да се учат на това, или да си търсят друга работа. Себелюбиви привички или липса на честолюбие и способност от страна на жената и майката могат да предявяват към касата постоянни изисквания; и при това майката да мисли, че тя върши най-доброто от нейна страна, защото никога не се е учила да ограничава нуждите си или тези на децата си и никога не са били изисквани от нея способност и такт в домакинството. Така едно семейство може да изразходва за издръжката си двойно повече средства в сравнение с друго семейство със същия брой членове.

Който още не се е научил на пестеливост, трябва веднага да се научи! Всички трябва да се научат на счетоводство! Някои пренебрегват това като несъществено; но не са прави! Всички разходи трябва да бъдат точно отбелязвани; на това трябва да се учат много от нашите работници. Ние не трябва да ставаме небрежни и лениви в привичките си, когато работим за Божието дело; всички да бъдат надеждни и способни работници. На Господ не се харесва липсата на ред и точност сред онези, които се грижат за работи във връзка с Неговото дело. Дори и по време на деловите заседания на Конференцията, при малко повече обмисляне и точност, би могло да се спести много време и много грешки биха били избегнати. Всичко, което е в някаква връзка с Божието дело, трябва да бъде съвършено толкова, колкото човешкият разум и човешките ръце могат да направят!

Обноските в Божия дом

(Свидетелства, т. V, с. 491-500)

За смирената, вярваща душа Божият дом на земята е врата за небето! Хвалебната песен, молитвата, словата, изговорени от Христовия съработник, са определени от Бога средства, за да подготвят народ за църквата горе; за онова величествено Богослужение, в което не може да присъства нищо нечисто.

От светостта, която беше свързана със земното светилище, християните могат да научат как да гледат на мястото, където Господ се съединява със Своя народ. По отношение на богослужението в обичаите и наредбите на народа има голяма промяна, и то не към по-добро, а към по-лошо. Скъпоценните свети неща, които ни свързват с Бога, изгубват бързо влиянието си върху нашия дух и сърце и на тях се гледа като на обикновени неща. Страхопочитанието, което народът в древността питаеше към светилището, където в свята служба се приближаваше към Бога, е почти изчезнало! Обаче сам Бог даде нареждането за Неговата служба и я възвиши над всичко преходно.

Домът е светилището на семейството, а стаичката или гората е мястото за личната молитва! Салонът за събрания е светилището на църквата! Трябва да има правила за времето, мястото и начина на богослужението. На нищо, което е свято, на нищо, което спада към богослужението, не трябва да се гледа небрежно и равнодушно! За да могат да проповядват Господнята слава най-добре, човешките мисли трябва да бъдат такива, че да различават свящото от всекидневното. Души, чиито мисли се занимават с божествени неща, имат възвишени възгледи, благородни представи и стремежи. Щастливи могат да се нарекат тези, които имат светилище, великолепно или простичко, в града или в планинските пещери, в колибата или в пущинаците; щом е най-доброто място, което могат да имат за своя Учител, Той ще го освещава със Своето присъствие и то ще бъде свято за Господа на господарите.

Влезат ли вярващите в молитвения салон или дом, те трябва да правят това прилично и да седат тихо на местата. Ако в стаята има печка, не е прилично да се събират по отпуснат и небрежен начин около нея. Обикновени разговори, шепнения и смях никога не бива да се допускат в Божия дом, нито преди, нито след богослужението! Присъстващите трябва да се отличават със сърдечна, истинска богобоязливост. Ако някои трябва да чакат до започването на богослужението, да пазят молитвения си дух чрез тихо вглъбяване и да въздигат сърцата си в молитва към Бога, за да може богослужението да бъде особено благословение за техните сърца и да допринесе за

уверението и обръщането и на други души. Присъстващите трябва да помнят, че около тях има небесни пратеници! Ние губим много от чудесното общение с Бога чрез нашето немирство и защото не изкупваме моментите на разучване и молитва. Духовното ни състояние често трябва да бъде изпитвано и сърцето и духът да се разтварят за Слънцето на правдата. Ако хората идват в Божия дом с истинско страхопочитание пред Господа и помнят, че се намират в Неговото присъствие, тишината ще свидетелства за сладко красноречие. Шепнене, смях и говорене, дори когато не са греховни и за друго място не са лоши, никога не трябва да се позволяват в дома, където става поклонение пред Господа! Духът трябва да бъде подготвен да слуша Божието слово, за да може то да му направи впечатление и действително да повлияе на сърцето.

Проповедникът трябва да влиза в Божия дом със сериозен, тържествен вид. Щом като застане на амвона, трябва да се преклони пред Бога в тиха молитва и сериозно да моли за помощ. Това му поведение ще прави голямо впечатление! Тържествено страхопочитание ще изпълни присъстващите. Техният проповедник говори с Бога; той се предава на Бога преди да посмее да започне проповядването. Тържествена сериозност се излъчва от всички и ангелите Божии се приближават повече. Всеки присъстващ, който се бои от Бога, трябва с преклонена глава да се присъедини към тихата молитва пред Него, за да може Господ да почете с присъствието Си събранието и да даде сила на изговорената от човешки устни истина. Открие ли се събранието с молитва, всяко коляно трябва да се преклони в присъствието на Светия и всяко сърце да се въздигне в тихо страхопочитание пред Бога. Молитвите на верните поклонници биват чути и проповедта ще бъде благословена! Равнодушното държание на присъстващите в Божия дом е една от най-главните причини проповедта да не им принася плод. Излизащата от много сърца с ясни, разбрани думи песен е едно от Божиите средства в душеспасителното дело. Цялото богослужение трябва да бъде водено с тържественост и страхопочитание поради личното присъствие на Всевишния!

По време на проповедта, мили братя и сестри, вие трябва да съзнавате, че слушате Божия глас чрез Неговия призван служител! Слушайте внимателно! Недейте заспива нито за момент; тогава бихте могли да пропуснете думите, от които се нуждаете най-много – думи, които, ако внимавахте на тях, биха предпазвали нозете ви от криви пътища. Сатана и ангелите му се стремят да парализират чувствата ви, за да не бъдат чути напомнянията и предпазванията; а ако бъдат чути, да не правят никакво впечатление на сърцето и да не водят до промяна в живота. Понякога малко дете задържа вниманието на слушателите така, че скъпоценното семе не пада на добра почва, за да

принесе плод. Понякога младежи имат толкова малко страхопочитание в Божия дом, че по време на проповедта непрекъснато разговарят. Ако можеха да забележат Божиите ангели, които ги наблюдават и отбелязват делата им, биха се изпълнили със срам и ужас от себе си. Бог иска внимателни слушатели! Докато хората спяха, Сатана дойде и пося плевели.

Когато благословиението бъде изпросено, всички трябва да останат съвсем тихи, като че ли се страхуват да не изгубят Христовия мир. Всички трябва да излизат от салона без бързване и притискане и без разговор, а със съзнанието, че се намират в Божието присъствие и че погледът Му е отправен към тях. При изходите не трябва да се събират на групи, за да се поздравяват или да разговарят, и по такъв начин да пречат и на другите да не могат да излязат. Божият дом трябва да бъде изпълнен със свята тържественост; присъстващите не трябва да се срещат, за да разменят всекидневни новини или да се занимават със светски търговски работи. Това не подобава за Божия дом! На някои места Бог и ангелите му са били безчестени чрез високо говорене и вдигане на шум с краката.

Родители, помогнете християнството да проникне в съзнанието на вашите деца като нещо възвишено; помагайте им да вплитат Исус в техните всекидневни опитности; поучавайте ги да имат най-високо страхопочитание от Божия дом, за да може при влизането в него сърцата им да се вълнуват и да се занимават с мисли, като тези: Тук е Бог, това е Негов дом. Трябва да имам чисти мисли и най-свети чувства. Не трябва да подхранвам гордост, завист, зли мисли, омраза или измама в сърцето си, защото съм в присъствието на святия Бог. Това е мястото, където Бог се присъединява към Своя народ и го благославя. Висшият и Великият, Който живее вечно, гледа на мене, вижда сърцето ми и познава моите най-тайни мисли и постъпки.

Мили братя и сестри, не искате ли поне малко да се позамислите върху това и да се изпитате как се държите в Божия дом; какви старания полагате, за да възпитавате децата си чрез поучение и пример в страхопочитание? Вие изисквате големи способности от проповедника и го правите отговорен за душите на вашите деца, но съзнавате ли вашата голяма отговорност като родители и възпитатели подобно на Авраам да заповядате на семейството си да пази правдата и заповедите Господни? Вашите синове и дъщери се покваряват от вашия лош личен пример и от вашите неточни наредби; все пак вие очаквате, въпреки липсата на домашно възпитание, проповедникът да поправи вашата всекидневна немарливост и да извърши чудеса, да преобърне сърцата и живота им в благодетел и страхопочитание. Когато проповедникът посредством верни, любезни предупреждения, чрез търпеливо възпитание и сърдечни

молитви за църквата върши всичко, каквото може, за да облагородява и спасява души, но въпреки това няма никакъв успех, често родителите го укоряват, че децата им не са покаяни, докато това е може би последица от тяхната собствена немарливост. Товарът трябва да се носи от родителите; желаят ли те да поемат повереното им от Бога дело и да го вършат вярно? Желаят ли да вървят напред и с голямо търпение, смирение и издръжливост да действат така, че да постигнат сами високата цел и да водят децата си със себе си? Не е чудно, че нашите църкви са слаби и в тях не владее дълбокото, сериозно страхопочитание, както би трябвало да бъде. Нашите сегашни привички, които обезславят Бога и приравняват святото и небесното със земното, свидетелстват против нас. Ние имаме сериозна, изпитваща осветяваща истина, и когато нашите привички и постъпки не се съгласуват с нея, грешим спрямо голямата светлина и поради това сме виновни. Във великия ден на Бога на езичниците ще бъде по-добре, отколкото на нас!

Би могло да бъде направено много повече, отколкото сега, за разпространението на светлината на истината! Бог очаква от нас да принасяме много плод! Той изисква от членовете на църквата по-голяма вяност, повече ревност, по-любезни и сериозни старания за техните съседи и за всички, които са без Христос в света. Родителите трябва да започнат делото си според по-висш план! Всички, които носят Христовото име, трябва да се снабдят с цялото въоръжение и да молят душите, да ги предупреждават и да се опитват да ги освобождават от греха. Довеждайте в Божия дом колкото е възможно повече, за да слушат истината. Ние трябва да бъдем много по-ревностни, за да отклоняваме души от погибел.

Наистина е вярно, че страхопочитанието пред Божия дом е почти изчезнало! Свети неща и места не се различават, святото и възвишеното не се ценят. Има ли причина за липсата на сериозна богобоязливост в нашите семейства? Това не е ли така, защото високото понятие за религия се тъпче в праха? В старите времена Бог беше дал на Своя народ съвършени и точни правила за реда. Изменил ли се е Неговият характер? Не е ли и сега Той великият, всемогъщ Бог, Който владее всичките небеса? Не би ли било добре за нас да четем често заповедите, които сам Бог даде на израилтяните, за да можем ние, които имаме светлината на славната истина, да следваме примера им със страхопочитание пред Божия дом? Ние имаме много причини по време на богослужението да пазим сериозен, смирен дух! Да, ние имаме причина да бъдем по-предани на молитвата и по-почтителни в нашите богослужения, отколкото бяха юдеите. Но неприятелят добре е работил, за да унищожава нашата вяра в светостта на християнското богослужение.

Мястото, където се освещава Бог, не бива да бъде място за водене на светски разговори! Когато децата се събират за богослужение в стая, която пред седмицата е била използвана за училище или за магазин, естествено е, че по време на тяхната молитва ще се примесват и мисли за задачите им или други неща, които са се случили през седмицата. Възпитанието и образованието на младежта трябва да бъде такова, че светите неща да се почитат свято и да се дава насърчение към истинско отдаване на Бога в Неговия дом. Мнозина, които изповядват, че са деца на небесния Цар, не ценят достатъчно светостта на вечните неща! Почти всички имат нужда да бъдат поучавани какво да бъде държанието им в Божия дом! Родителите трябва не само да поучават децата си, но и да им заповядват да влизат в светилището тихо и със страхопочитание.

Моралното чувство на работника в Божия свят храм трябва да бъде облагородено, пречистено и осветено. За съжаление това е много пренебрегнато! Не се обръща внимание на неговата важност, поради което владеят безредие и непочтителност и Бог се обезславя. Когато църковни водители, проповедници и народ, бащи и майки нямат възвишен възглед за това нещо, какво може да се очаква от неопитните деца? Често ги намираме събрани на групи, отделени от родителите, които би трябвало да ги наглеждат. Не обръщат внимание на това, че се намират в Божието присъствие и Неговото око гледа над тях, докато те шушукат и се смеят, повърхностни, лекомислени, равнодушни, непочтителни и невнимателни. Рядко биват поучавани, че проповедникът е Божий пратеник, че вестта, която проповядва, е дадено от Бога средство за спасение на души и че за всички, които имат привилегията да я чуят, е уханье от живот за живот, или от смърт за смърт.

Нежните и възприемчиви души на младежите ценят работата на Божия служител точно така, както техните родители гледат на нея! Много глави на семейства критикуват в домовете си проповедта, като едни неща от нея приемат, а други отхвърлят. По този начин Божията вест за хората се критикува, поставя се на разисквания и се разглежда лекомислено. Какво влияние упражняват тези равнодушни, непочтителни забележки върху младежта, ще открият само небесните книги! Децата забелязват и схващат такива неща много по-бързо, отколкото техните родители си мислят. Тяхното нравствено чувство поема направление, което никога вече не може да се промени! Родителите често се оплакват от коравосърдечността на децата им и от трудността да разбудят тяхната съвест, за да следват Божиите изисквания; но небесните книги докладват истинската причина. Родителите са били непокаяни. Те не са били в хармония с небето и делото. Техните ограничени понятия за светостта на проповедническата длъжност и за Божието

светилище са били основата на възпитанието на децата им. Съмнително е дали някой, който с години е бил под такова гибелно влияние на домашното възпитание, ще има истинско страхопочитание и уважение към Божията проповедническа служба и към отредените от Бога средства за спасение на души. За тези неща трябва да се говори със страхопочитание, на разбираем език и с нежни чувства, за да могат всички, с които идваме в съприкосновение, да познаят, че ние приемаме вестта на Божиите служители като вест от Бога!

Родители, внимавайте какъв пример и какви представи давате на децата си! Техните души са нежни и силно впечатлителни. Ако проповедникът е направил грешка в богослужението, недейте да напомняте за нея. Говорете само за доброто, което той върши, за хубавите мисли, които той изнася и които вие желаете да приемете като идващи от Божий инструмент. Лесно е да се разбере, защо проповядването на Словото прави толкова малко впечатление на децата и защо те имат толкова малко страхопочитание пред Божия дом. Причината е, че домашното им възпитание в това отношение е било недостатъчно! Техните родители се нуждаят от всекидневно общуване с Бога. Мислите им трябва да бъдат пречистени и облагородени, устните трябва да бъдат докоснати с горящ въглен от олтаря; едва тогава техните навици и действия ще правят добро впечатление на семейството, ще влияят върху душите и характерите на техните деца и религиозното становище ще стане по-високо. Такива родители ще вършат голямо дело за Бога! Земното и плътското все повече ще изчезват от дома, а чистотата и верността ще се увеличават. Техният живот ще се облече в тържественост, за каквато едва ли са помислили.

Често ме боли, когато, влизайки в Божия дом, виждам облеклото на мъжете и жените. Ако сърцето и характерът на тези присъстващи са изразявани чрез външното, сигурно в тях не може да има нищо небесно! Тези хора нямат истинско понятие за реда, простотата и вежливите обноски, които Бог изисква от всички, които са в Неговото присъствие, за да Му се поклонят. Какво ли впечатление правят тези неща на невярващите и на младежите, които имат остър поглед, за да различават, и са готови да направят заключенията си?

За Божия дом мнозина нямат по-свети мисли, отколкото за най-обикновеното място. Някои влизат в него с шапки на глава, облечени в нечисто и неспретнато облекло. Тези хора не мислят, че ще се срещнат с Бога и със светите ангели. Време е в нашите църкви да настане основна промяна в това отношение! Проповедниците трябва да имат по-високи представи и по-висши схващания за това, защото е част от делото, което обаче е твърде занемарено! Вследствие на непочтителността в обноските, в облеклото и държанието и поради липсата на

молитвено настроение Бог често се е отдръпвал от хората, които са се събирали, за да Му се покланят.

Всички трябва да се поучават да бъдат приятни, чисти и спретнати в облеклото си, без да носят украшения, които са неподходящи за светилището! Облеклото не трябва да се носи, за да привлича погледите, защото това усилва непочтителността. Често вниманието на брата се отклонява от тази или онази дреха, като по този начин възникват мисли, които не би трябвало да намират място в сърцата на присъстващите. Само Бог трябва да е предмет на мислите ни, които би трябвало да ни изпълват в Божия дом; всичко, което отклонява мислите от тържествената и сериозна служба, е оскръбление за Него! Носенето на връзки, кордели и пера, на злато и сребро е идолопоклонство и съвсем не подхожда за святото богослужение, когато погледът на всеки присъстващ трябва да бъде насочен единствено за прославянето на Бога! Облеклото трябва да отговаря на библейските изисквания; модата е богиня, която владее света и твърде често се промъква и в църквата. Божието слово трябва да бъде еталон и образец! Ако родителите забележат, че децата им се привличат от светски моди, трябва, подобно на Авраам, да заповядват решително в дома си. Вместо да насочват децата към връзки със света, трябва да правят всичко, за да ги водят при Бога! Никой не трябва да осквернява светилището чрез неподходящо облекло, защото Бог и ангелите присъстват там. Светият Израилев е казал чрез Своя апостол: "Тяхното украшение не трябва да бъде външно, сиреч плетене на коси и кичене със злато и украшения или обличане на дрехи, но скритият в сърцето живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога" (1 Петрово 3:3, 4).

Ако църквата не поучава миряните върху казаното, проповедникът е пренебрегнал дълга си и ще дава сметка на Бога за влиянията, които е допуснал! Ако на невярващите не се дават правилни представи за християнското богослужение и истинското страхопочитание, тогава наклонността да се приравнява святото и вечното с обикновеното ще се увеличава и изповядващите истината ще бъдат оскръбление за Бога и срам за религията. С техните фалшиви представи никога не ще могат да ценят чистото и свято небе, или да бъдат подготвени да се съединят със спасените в небесните дворове, където всичко е чисто и съвършено, където всяко същество има пълно страхопочитание пред Бога и Неговата святост.

Павел описва делото на Божиите вестители като такова, в което всеки се представя съвършен в Христос. Който приема небесната истина, трябва да бъде пречистен, облагороден и осветен чрез нея! Необходими са обаче много усилия, за да се достигне Божието изискване за истинска човещина!

Неправилните, откъснати от канарата камъни трябва да бъдат очукани, грапавите им стени да бъдат изгладени.

Нашият век се слави с повърхностна работа, с леки методи и заспала съвест и е много далеч от онзи характер, който Бог очаква! Всяко определяне на пътища, всички съкратени пътеки, всички учения, които не приемат Божия закон като мярка за християнски характер, са фалшиви! Облагородяването на характера изисква доживотна работа, непостижима за онези, които нямат желание да се стремят към това по определения от Бога начин. Не трябва да си позволяваме погрешни стъпки в това отношение, а ден след ден да растем в Христос, Който е нашата жива Глава!

Кръщение

(Свидетелства, т. VI, с. 91-99)

Значение на наредбата

Наредбите на кръщението и Господнята вечеря са двата възпоменателни стълба, единият извън, а другият в църквата! Над тези наредби Христос е написал името на истинния Бог. Той е направил от кръщението знак на входа в Неговото царство. Направил го е необходимо условие, което трябва да изпълняват всички, които желаят да бъдат признати като стоящи под владицеството на Отца и Сина и Светия Дух. Преди даден човек да бъде приет в църквата, преди да премине моста за царството Божие трябва да получи печата с Божието име: "Господ е наша правда" (Еремия 23:6).

Кръщението е най-тържествено отричане от света! Тези, които са кръстени в името на Отца и Сина и Светия Дух, обявяват открито, че са напуснали служенето на Сатана и са станали членове на царското семейство, деца на небесния Цар. Те са последвали заповедта: "Аз ще ви приема и ще ви бъда ваш Баща, и вие ще бъдете мои синове и дъщери, казва всемогъщият Господ" (2 Кор. 6:17, 18).

Подготовка за кръщението

Необходимо е подготвяне на предстоящите да бъдат кръстени! Те се нуждаят от много по-грижливо наставление, отколкото обикновено им се дава. Принципите на християнския живот трябва да се направят ясни за тези, които идат в истината. Тяхното вероизповедание не е доказателство, че имат блажена връзка с Христос. Трябва не само да казваме: "Аз

вярвам", но и да преживяваме истината! Чрез съгласуване на думите, делата и характера си с Божията воля ние засвидетелстваме нашата връзка с Него. Когато някой се отрича от греха, който е престъпване на закона, неговият живот ще бъде в хармония с този закон и пълно послушание! Това е дело на светия Дух! Светлината на грижливо изпитваното Слово, гласът на съвестта и действието на Духа събуждат в сърцето искрена любов към Христос, Който стана жертва, за да спаси падналия човек - тяло, душа и дух. Любовта се проявява в послушанието! Разделната линия между тези, които обичат Бога и пазят Неговите заповеди, и хората, които не Го любят и не уважават наредбите Му, ще бъде ясна и категорична.

Истинските християни, мъже и жени, ще трябва да водят покаяните хора до правилното разбиране на правдата в Христос. Ако у някои преобладава желанието за себелюбив светски удоволствия, истински вярващите трябва да бдят над тях, защото ще дават сметка за това. Не трябва да пренебрегват верните, нежни и любезни наставления, за да не бъде делото свършено наполовина. Най-първата опитност трябва да бъде правилна!

Сатана не иска хората да разбират необходимостта от пълно отдаване на Бога! Но ако човек не направи това отдаване, грехът не е отхвърлен! Желания и страсти се борят за надмощие, изкушения смушават съвестта и няма истинско покаяние. Ако вярващите биха могли да осъзнаят значението на борбата, която всяка душа трябва да води със сатанинските сили, които се опитват да подведат, да подмамват и да заблуждават, би се вършила много по-грижлива работа за тези, които са млади във вярата.

Ако хората са оставяни сами на себе си, често биват изкушавани и не могат да осъзнаят злото в изкушението! Оставете ги да чувстват, че имат привилегията да търсят съвети; довеждайте ги в общение с такива, които могат да им помагат. Чрез общуване с църковни членове, които обичат Бога и Му се боят, те ще получават сила. Нашите разговори с такива хора трябва да бъдат духовни и насърчителни. Господ познава трудностите на всяка слаба, съмняваща се и бореца се душа и Той желае да помага на всички, които Го признават. Ще видят небето отворено и ангели Божии да се качват и да слизат по блестящата стълба, по която и те имат да се качват.

Задължения на родителите

Родителите, чиито деца желаят да бъдат кръстени, имат да вършат дело, като изпитват себе си и поучават децата си според истината. Кръщението е много свята и важна постъпка, която изисква правилно разбиране на нейното значение.

Означава разкайване за греховете и започване на нов живот в Христос! Кръщението не трябва да става прибързано; родители и деца трябва добре да се изпитват. Давайки съгласието си за кръщаването на техните деца, родителите се задължават тържествено, че ще им бъдат верни пазители и ще им помагат при усъвършенстването и облагородяването на характера им. Задължават се с особена грижа да пасат тези агнета от стадото, за да не безчестят вярата, която изповядват.

Децата трябва да бъдат още от най-ранната възраст поучавани в приятелски, радостен дух. Майките трябва да бъдат постоянно нащрек, да не би децата им да изпаднат в изкушения, които не могат да разпознават. Родителите трябва да поучават децата си с мъдри и добри съвети. Като най-добри техни приятели трябва да им помагат да побеждават, защото да бъдат победители за тях означава всичко! Трябва да помнят, че техните мили деца, които се опитват да вършат добро, са помлади членове на Господното семейство, поради което трябва да им помагат да крачат със сигурни стъпки по пътя на послушанието. С пълна с любов загриженост да ги поучават всекидневно какво означава да бъдат Божии чада и да подчиняват волята си на Бога! Учете ги, че послушанието спрямо Бога включва и послушание към родителите! Родители, бдете, бдете и се молете и направете децата си свои съпътници!

Ако най-щастливото време от живота на децата ви е настъпило, ако те от сърце любят Исус и желаят да бъдат кръстени, отнасяйте се внимателно с тях. Преди кръщението им питайте дали най-благородното им намерение е да работят за Бога! Тогава им кажете как трябва да започнат: първото поучение е от много голямо значение! Поучавайте децата си по прост начин как могат да извършат първата си служба за Бога. Правете им делото колкото се може по-леко и разбираемо. Обяснявайте им какво означава да се предадат на Господа и, съветвани от своите вярващи родители, да вършат това, което изисква Неговото слово.

След като сте направили това и сте сигурни, че децата ви са разбрали значението на покаянието и кръщението и наистина са се покаяли, остава да бъдат кръстени. Но отново повтарям: преди всичко се пригответе да работите като верни пастири и да водите неопитните им нозе по тясната пътека на послушанието! Бог трябва да действа в родителите, за да могат да бъдат за децата си истински образец на любов, любезност, християнско смирение и пълно отричане на собственото "Аз" в Христос. Дадете ли съгласие вашите деца да бъдат кръстени, а после ги оставите да правят каквото им се харесва, без да смятате за особен ваш дълг да водите нозете им по правия път,

вие ще бъдете отговорни, ако те изгубят вярата си, както и куража и интереса за истината.

Задачата на проповедника

По-възрастните и предстоящи да бъдат кръстени души трябва да разбират длъжностите си по-добре от младите; проповедникът на църквата има голям дълг към тези хора. Може би имат лоши привички, навици и обичаи, поради което дълг на проповедника е да води с тях откровени разговори. Давайте им библейски четива, говорете и молете се с тях и посочвайте им ясно изискванията, които Господ им поставя. Запознайте ги с библейското учение за покаянието. Посочете им какъв е плодът на покаянието, доказателството, че любят Бога. Обяснете им, че истинското покаяние означава промяна на сърцето, мислите и делата, че лошите привички трябва да бъдат отстранени, че подигравките, ревността и непослушанието трябва да бъдат отхвърлени. Необходима е борба с всяка лоша характерова черта; тогава вярващият може да получи обещанието: "Искайте, и ще ви се даде" (Мат. 7:7).

Изпитване на кръщаваните

Желаещите да бъдат кръстени души по време на ученичеството си не са били изпитвани така грижливо, както трябва да бъде сега! Трябва да може да се разбере дали само приемат името "адвентисти от седмия ден" или действително застават на страната на Господа, излизат от света, отделят се от него и не желаят да се докосват до нищо нечисто! Преди кръщението трябва да бъдат питани подробно за техните опитности, но не студено и въздържано, а кротко и любезно, като на покаяните се посочва Божият Агнец, Който носи греховете на света. С предстоящите да бъдат кръстени трябва да се говори главно за изискванията на Евангелието.

Особени поучения предстоящите да бъдат кръстени трябва да получат за облеклото им. Суетни ли са в облеклото? Високомерни ли са? Знаят ли, че разкошът в облеклото е морална болест, която не трябва да бъде внесена в новия живот. Подчиняването на изискванията на Евангелието влага коренна промяна в облеклото.

Заради Христос, чиито свидетели сме, трябва да се стараем да изглеждаме колкото се може по-приятно на вид. Бог беше дал точни подробности за облеклото на тези, които Му служеха в земната скиния. От това научаваме, че Бог има особено предпочитание за облеклото на хората, които Му служат. За Аароновото облекло бяха дадени точни нареждания, защото беше символично. Също и дрехите на Христовите

последователи трябва да бъдат символични, защото те трябва да Го представят във всичко! Нашето появяване трябва да се отличава във всяко отношение с чистота, простота и скромност! Словото Божие не одобрява да се правят промени в облеклото според модата, за да се изравняваме със света. Християните не трябва да украсяват тялото си със скъпи накити или скъпоценни украшения.

Наставленията на Свещеното писание за облеклото трябва да се изпълняват точно! Трябва да разбираме какво е приятно на Господаря на небесата, дори и в облеклото. Всички, които сериозно търсят Христовата милост, ще уважават скъпоценните поучителни слова. Видът на облеклото ще изразява истината на Евангелието.

Всички, които искат да живеят според Христовото учение, ще трябва да станат подобни на Него! Тяхното влияние трябва да бъде подобно на Неговото! Трябва да проявяват твърдост на характера. Като вървят по тесния път на послушанието и вършат Божията воля, упражняват влияние, което ще свидетелства за напредъка на Божието дело. Покаяните хора са за света доказателство за осветяващата човешкия характер сила на истината.

Познанието за Бога и Исус Христос, което се открива в характера, заслужава по-голямо внимание от всичко, което е на небето и на земята! То е най-висшето образование! То е ключът, който отваря портите на небесния град. Божия воля е всички, които приемат Христос чрез кръщението, да притежават това познание. Дълг е на Божиите служители да показват на тези хора преимуществата на тяхното високо призвание в Христос.

Извършване на кръщението

Ако е възможно, нека кръщението да става по възможност в бистро езеро или в течаща вода, като му се придава колкото се може повече тържественост. В такъв случай винаги присъстват и Божии ангели.

Кръщаващият трябва да се старае да извършва кръщението така, че то да има тържествено, свято влияние върху всички присъстващи. Всяка църковна наредба трябва да се извършва по този начин! Нищо не трябва да се смята за обикновено или нищожно, или да се поставя наравно с обикновените неща. Нашите църкви трябва да бъдат възпитавани в по-голямо уважение и страхопочитание пред святата Божия служба. Както проповедниците се държат при богослужението, което е свързано със славене на Бога, така те трябва да възпитават и да привикват и хората. Малки дела, които възпитават и поучават

хората за вечността, имат важни последици за напредъка и освещението на църквата.

Всяка църква трябва да разполага с дрехи за кръщаващите се, като това не трябва да бъде разглеждано като нещо маловажно. То спада към изпълнението на заповедта: "Всичко да бъде благоприлично и порядъчно" (1 Кор. 14:40). Не е правилно дадена църква да взема дрехи от друга. Често дрехите, които трябва да бъдат използвани, липсват, защото някой, който ги е заел, е забравил да ги върне. Затова всяка църква трябва да се грижи за своите собствени нужди. Може да основе фонд; и ако цялата църква вземе участие в него, това не ще бъде тежък товар.

Дрехите трябва да бъдат от здрав плат в тъмен цвят, който да не се уврежда от водата, и с тежест на долния край. Трябва да бъдат хубави, добре стоящи, скроени според дадения модел - дрехи, без каквито и да са украшения, набор или ресни. Всяка гарнитура от къдри или украшения е излишна. Ако кръщаващите се имат правилно разбиране за значението на това, което правят, не ще желаят да се украсяват. Нищо обаче не трябва да бъде раздърпано или неприлично, защото е оскърбление за Бога. Всичко, което е във връзка с тази свята наредба, трябва да се прави по възможност със съвършена подготовка.

След кръщението

Обещанието, което се дава при кръщението, означава много! В името на Отца и Сина и Светия Дух се погребваме в смъртта Христова и подобно на Неговото възкресение и ние възкръсваме, като сега трябва да живеем нов живот! Нашият живот е свързан с Христовия живот и вярващите трябва постоянно да помнят, че той е посветен на Бога, Христос и Светия Дух! Всички светски работи трябва да останат на второ място. Кръстеният е заявил публично, че не желае да живее повече в гордост и самозадоволство. Той не трябва повече да води безгрижен, лекомислен живот; той е направил завет с Бога. Умрял е за света! Сега трябва да живее за Господа и за Него да използва всички поверени му способности! Никога не трябва да забравя, че носи Божия знак на себе си, че е поданик на Христовото царство и участник в Божието естество. Трябва да предаде на Бога всичко, каквото е и каквото има, и да използва всички свои дарби за Негова слава.

Задълженията на духовния завет, в който встъпваме чрез кръщението, са взаимни. Когато хората извършват своята част от послушанието с цялото си сърце, тогава имат право да се молят: "Направи ни да познаем, Господи, че ти си Бог на Израил." Фактът, че си кръстен в името на Отца и Сина и

Светия Дух, е гаранция, че те ще ти помагат във всяка твоя нужда, когато молиш за помощ. Господ откликва на молитвите на своите верни последователи, които носят игото Христово и се учат в Неговото училище на скромност и смирение.

"И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христос, търсете това, което е горе, дето седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното; защото умряхте, и животът ви е скрит с Христос в Бога" (Кол. 3:1-3).

"И тъй, като Божии избрани, свети и възлюблени, облечете се в милосърдие, благодост, смирение, кротост, дълготърпение. Претърпявайте си един на друг и един на друг си прощавайте, ако някой има оплакване против някого; както и Господ е простил на вас, така прощавайте и вие. А над всичко това облечете се в любовта, която свързва всичко в съвършенство. И нека царува в сърцата ви Христовият мир, на който бяхте и призвани в едно тяло; и бъдете благодарни... И каквото и да вършите, словом или делом, вършете всичко в името на Господа Исус, благодарещи чрез Него на Бога Отца" (Кол. 3:12-17).

Почитане на съботата

(Свидетелства, т. VI, с. 349-368)

Почитането на съботата има големи благословения и Бог желае тя да е ден на радост! При учредяването ѝ владееше радост; Бог погледна със задоволство на делото на ръцете Си. Всичко, което беше направил, Той нарече "твърде добро" (Бит. 1:31). Небе и земя бяха изпълнени с ликуване. "Тогавга звездите на зората Ме славеха и всички Божии деца ликуваха" (Йов 38:7). И макар че грехът дойде на света и съвършенството му бе накърнено, Бог още ни дава съботата като свидетелство, че Всеомогъщият, чиято доброта и милост са неизмерими, е сътворил всичко! Нашият небесен Баща желае чрез почитането на съботата да запази сред хората познанието за Него. Той желае съботата да насочва нашите мисли и чувства към Него, истинския и живия Бог, и чрез Неговото познание да имаме живот и мир.

Когато Господ изведе Своя народ (израилтяните) от Египет и им даде закона Си, Той ги научи, че трябва да се различават от идолопоклонниците по почитането на съботата! Съботата бе разликата между тези, които признаваха Божието владичество, и тези, които се отказваха да го приемат като техен Създател и цар. "Тя е знак между Мене и чадата израилеви завинаги", каза Господ. "И да пазят израилевите синове съботата, като я празнуват във всичките си поколения по вечен завет" (Изход 31:16, 17).

Както някога излизаният от Египет Израил влизаше в земния Ханаан съботата беше разделителният знак, така и днес тя отличава Божиите деца, когато излизат от света, за да влязат в небесната почивка! Съботата е знак на сродство между Бога и Неговия народ, знак, че той почита закона Му! Тя отличава Божиите верни последователи от тези, които не спазват закона.

Христос обяви от облачния стълп: "Съботите Ми непременно да пазите, защото това е знак между Мене и вас и поколенията ви, за да знаете, че Аз съм Господ, Който ви освещавам" (Изход 31:13). Съботата, дадена на света като знак, че Бог е създателят, е също и знак, че Той ги освещава. Силата, Която сътвори всички неща, е същата сила, Която помага за изграждането на душата по Божи образ. За тези, които освещават съботата, тя е знак на освещението. Истинско освещение е единомислие с Бога, единство с Него в характера, което се постига чрез послушание на принципите, които са копие от Неговия характер. Съботата е знак на послушанието! Който е послушен от сърце на четвъртата заповед, той ще бъде послушен и на целия закон; чрез послушанието си той бива осветен!

И на нас, както и на Израил, съботата е дадена "по вечен завет"! За тези, които почитат Неговия свят ден, съботата е знакът, че Господ ги признава за Свой избран народ! Тя е гаранция, че Бог ще изпълни завета Си с тях. Всеки човек, който приема знака на Божието управление, се поставя под Божия вечен завет; свързва се със златната верига на послушанието, от която всяка част е обещание.

Четвъртата заповед съдържа печата на великия Законодател, на Създателя на небето и на земята! Който е послушен на тази заповед, приема Неговото име, като и всички дадени от Бога обещания са за него.

"И говори Господ на Мойсея и рече: Говори на Аарона и на синовете му, казвайки: Така да благославяте израилевите синове, като им говорите: Господ да те благослови и да те опази! Господ да направи лика Му да те просветли и да те помилва! Господ да възвиси лицето Си над тебе и да ти даде мир! Така да възлагат името Ми върху израилевите синове и Аз ще ги благословя" (Числа 6:22-27).

Чрез Мойсея беше дадено и обещанието: "Господ ще те утвърди като свят народ за Себе Си, според както ти се е клел, ако пазиш заповедите на Господа твоя Бог и ходиш в Неговите пътища. И всичките племена на света ще видят, че ти се наричаш с Господното име... Господ ще те постави глава, а не опашка, та ще бъдеш само отгоре и няма да бъдеш отдолу, ако слушаш заповедите на Господа, твоя Бог, които днес ти заповядвам, да ги пазиш и вършиш" (Второз. 28:9-13).

Подбуден от Светия Дух, псалмистът казва: "Дойдете да запеем на Господа, да възкликнем към спасителната ни Канара. Да застанем пред Него със славословие, с псалми да възкликнем на Него. Защото Господ е велик Бог и велик Цар над всички богове. В Неговата ръка са земните дълбочини; и височините на планините са Негови. Негово е морето, Той го е направил; и ръцете Му създадоха сушата. Дойдете да се поклоним и да припаднем, да коленичим пред Господа нашия Създател; защото Той е наш Бог." "Познайте, че Господ е Бог! Той ни е направил и ние сме Негови. Негови люде сме и овци на пасбището Му" (Пс. 95:1-7; 100:3).

Тези дадени на израилевия народ обещания важат и за днешния Божи народ! Това са известията, които съботата ни дава.

Реформа в празнуването на съботата

Съботата е златната халка, която съединява Бог с Неговия народ! Но съботната заповед е нарушена. Божият свят ден е пренебрегнат! Съботата е отмахната от човека на греха и обикновен работен ден е поставен на нейно място! В закона се е появила развалина и тя трябва да бъде отново иззидана. Истинската събота трябва да бъде отново поставена на нейното място като Божи ден за почивка!

В Исая 58 глава е описано това, което Божият народ трябва да върши. Той трябва да направи закона свят и велик, да съгради онова, което дълго е било запустено, и да постави основа, която да пребъде завинаги. На всички, които вършат това, Господ казва: "И ще те нарекат Поправител на развалини, възобновител на места за население. Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята воля в святия ми ден, и наречеш съботата наслада, свята на Господа, почитаема; и го почиташ, като не следваш в него своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си думи. Тогава ще се наслаждаваш в Господа; и аз ще те направя да ездеш по високите места на земята, и ще те храня с наследството на баща ти Якова; защото устата Господни изговориха това" (Исая 58:12-14).

Съботата ще бъде центъра на последната велика битка, в която ще вземе участие цялото човечество. Хората уважават сатанинските принципи по-високо от тези, които владеят в небето! Те са приели фалшивата събота, която Сатана е въздигнал като белег на неговата мощ. Но Бог е наложил Своя печат на Своето свято нареждане! И двете съботи носят имената на тези, които са ги създали, несъмнен знак, който доказва силата на всеки един от тях. Нашата задача е да обясняваме това на хората! Трябва да им покажем, че от съществено

значение е дали носят белега на Божието царство или белега на царството на съпротивлението; защото се признават за поданици на царството, чийто белег носят! Бог ни е призвал да издигнем знамето на Неговата потъпкана събота! Затова е много важно да дадем добър пример в почитането на съботата!

При основаването на нови църкви проповедникът трябва да дава наставления за правилното празнуване на съботата! Трябва да бъдем предпазливи, иначе разпуснатите нрави и обичаи, които владеят при неделния празник, ще се вършат и от хората, които желаят да съблюдават Божия свят ден на почивка. Ясно и разбрано трябва да бъде поставена гранична линия между тези, които носят Божия отличителен знак, и хората, които имат белега на царството на съпротивлението. Съботата трябва да се пази много по-свято, отколкото това се прави от много изповядващи съботния празник! Господ е безчестен от хората, които не пазят съботата според закона нито по буква, нито по дух. Той ни кани за реформация в празнуването на съботата.

Подготовка за съботата

Още в началото на четвъртата заповед Господ казва: "Помни!" Той знаеше, че, въпреки грижите и старанията, хората ще бъдат изкушавани да се извиняват, че не могат да изпълняват всички изисквания на закона, или че са забравили Неговото свято значение. Затова и казва: "Помни съботния ден, за да го освещаваш" (Изход 20:8). През цялата седмица трябва да помним съботата и да правим приготовления, за да я пазим според закона. Не трябва да пазим съботата само като законно нареждане, но да разбираме нейните духовни отношения към всичко от нашия живот. Всички, които смятат съботата за знак между тях и Бога, като показват, че Бог е, Който ги освещава, ще представят принципите на Неговото управление. Ще изпълняват законите на Неговото царство във всекидневния си живот. Всекидневно ще се молят светостта на съботата да почива на тях! Всеки ден ще поддържат общение с Христос и ще отразяват съвършенството на Неговия характер. Тяхната светлина ще свети всекидневно в добри дела за другите.

Първите победи, които ще дадат успех на Божието дело, трябва да се спечелят в семейния кръг! Там трябва да започне подготовлението за съботата! През цялата седмица родителите трябва да помнят, че домът е училището, в което техните деца трябва да се подготвят за небесния двор. Техният говор трябва да бъде праведен, от техните уста не бива да излиза никаква лоша дума; те трябва да потискат раздражителния дух.

Родители, през цялата седмица живеете като пред очите на свят Бог, Който ви е дал деца, за да ги възпитавате за Него! Водете малката църква във вашия дом така, че в събота всички

да са готови да се поклонят на Господа в Неговото светилище. Поднасяйте на Бога всяка сутрин и всяка вечер вашите деца като Негово изкупено с кръв наследство. Учете ги, че тяхната най-висша длъжност и привилегия е да любят Бога и да Му служат.

Родителите трябва да внимават особено да правят поклонението на Бога нагледно обучение за техните деца! Често трябва да използват текстове от Писанието, особено такива, които предразполагат сърцето към благоговение. Скъпоценните думи: "Но ти, о душе моя, тихо уповавай само на Бога, защото от Него очаквам помощ" (Пс. 62:5), трябва да се повтарят често.

По описания начин мислете за съботата! Тогава временното не ще може да оскверни духовното. Никоя работа, която може да бъде извършена през шестте работни дни, не трябва да остава за съботата! Нашите сили не трябва да бъдат изразходвани през седмицата в светска работа до такава степен, че в деня, в който Господ си почива и се освежи, да сме много уморени, за да посещаваме богослужението.

Докато приготвленията за съботата трябва да се правят през цялата седмица, петъкът е особеният подготвителен ден! Чрез Мойсей Господ каза на израилевите чада: "Утре е събота, свята почивка на Господа; опечете, което искате да опечете, и сварете, което искате да сварите, и колкото остане, турете го настрана за вас за утре" (Изход 16:23). "И людете ходеха наоколо и събираха манната и мелеха я в мелници, или я чукаха в кутли и я вареха в гърнета и правеха пити от нея" (Числа 11:8). Трябваше да се направи нещо, за да се пригответи изпращаният от Бога на израилевите чада хляб. Господ им каза, че тази работа трябва да се прави в петък, деня за приготвление. Това беше изпит за тях; Бог желаше да види дали ще освещават съботата или не. Това наставление на Йеова ни служи за поучение. Библията е съвършен водач! Когато нейните страници се изследват със сърдечна молитва от тези, които имат желание да я разберат, никой не ще остане в незнание за това нещо.

Мнозина се нуждаят от съвети, как да се обличат в съботата за богослужението. Не трябва да застават пред Бога в обикновените си работни дрехи, които носят през седмицата, но да имат специално съботно облекло, което да носят на богослужението. Не трябва да се съобразяваме със светските моди, но не бива да бъдем и равнодушни към нашия външен вид! Трябва да се обличаме чисто и прилично, но без накити и украшения. Божиите деца трябва да бъдат чисти и отвътре, и отвън!

В петък трябва да бъдат завършени всички приготвления за съботата! Дрехите да бъдат готови, ястията приготвени,

обувките изчистени и хората изкъпани. Напълно е възможно всичко да бъде готово; когато това стане правило, може лесно да се изпълнява.

Съботата не бива да се използва, за да се поправят дрехи, да се приготвят ястия, да се взема участие в удоволствия и да се вършат различни светски неща. Преди залез слънце всички светски работи, всички светски вестници и книги трябва да бъдат оставени настрана.

Родители, обяснявайте на децата си това, което правите и неговата цел, и искайте и те да вземат участие във вашите приготовления. Така всички ще празнувате съботата в съгласие със закона!

Ревностно трябва да внимаваме за часовите граници на съботата! Помнете, че всеки момент е свято време! Господарите да оставят на своите работници, ако това е възможно, свободно времето от петък обяд до започването на съботата, за да имат време да се приготвят и да посрещнат Господния ден със спокоен дух. Който върви по този път, не ще търпи никаква загуба дори и в земни неща.

В подготвителния ден трябва да се обръща особено внимание на следното много важно нещо - да се премахнат всички недоразумения между братя и сестри или в семейството, или в църквата! Отдалечете се от всяко огорчение, гняв и яд. В смирен дух "изповядайте един на друг прегрешенията си и молете се, за да оздравеете" (Яков 5:16).

Преди да започне съботата, както духът така и тялото трябва да бъдат отклонени от всякакви светски занимания! Бог е поставил съботата Си за край на шестте работни дни, за да могат хората да осъзнаят колко далеч са отишли през седмицата в приготовленията им за святото царство, в което няма да влезе лош човек. Всяка събота трябва да правим равносметка, за да видим дали изтеклата седмица ни е донесла духовна печалба или загуба. Да се освещава съботата на Господа означава вечно спасение! Бог казва: "Който ме почита, и Аз ще го почета" (1 Царе 2:30).

Съботата в семейството

Преди залеза на слънцето членовете на семейството трябва да се събират да четат Божието слово, да пеят и да се молят! И тук има нужда от реформа, защото мнозина не го правят. Трябва да изповядаме това на Бога и един на други и отново да вземаме мерки, за да може всеки семеен член да бъде готов да чества деня, който Бог е благословил и осветил! Не пропилявайте скъпите съботни часове в леглото. В събота сутрин семейството трябва да стане рано; става ли се късно, това води до бързанае при приготвянето за закуската и

съботното училище. Бързанае, нетърпение и притеснение са последиците и в семейството се появяват несвети чувства. Осквернената по този начин събота става товар, като нейното приближаване по-скоро плаши, отколкото радва.

Не трябва да готвим за събота много ястия или на масата да поставяме по-голям избор от яденета, отколкото в другите дни. Храната да бъде много по-проста и да се храним много по-малко, за да бъде духът бистър и жив и да приема духовните неща. Преяждането обременява съзнанието. Най-чудесните думи могат да бъдат пропуснати и неуважени, защото духът е замъглен от много храна. С преяждане в събота някои са обезславявали Бога повече, отколкото си мислят.

Понеже в събота трябва да се избягва готвенето, не е необходимо да се консумират студени ястия. През студените сезони приготвените в петък ястия могат да бъдат стоплени. Ястията, макар и прости, да бъдат вкусни и апетитни. Да бъдат такива, каквито семейството не всеки ден консумира.

Нека и децата да вземат участие в семейната молитва! Всички могат да носят Библиите си и всеки да прочете по един или два стиха. След изпяването на позната песен следва молитвата. За такава Христос ни е дал образец. С това обаче не е искал да правим така, че "Татко наш" да се чете като образец, а да знаем каква трябва да бъде нашата молитва - проста, смислена и кратка! Изложи пред Господа в кратка молба нуждите си и Му изкажи благодарността си за Неговата милост; с това каниш Исус като скъп гост в сърцето и дома си. Дълги молитви, които засягат далечни неща, не са необходими. Те правят молитвения час уморителен, докато на него би трябвало да се гледа като на привилегия и благословение! Направете го време, пълно с интерес и радост.

Съботното училище и богослужението заемат само част от съботата; в семейството останалото време може да се превърне в най-светите и славни часове от цялата събота! По-голямата част от него родителите трябва да прекарват заедно с децата си! В много семейства обаче по-малките деца биват оставяни сами на себе си и да се занимават така, както те намерят за добре. Така децата стават немирни, започват да играят или да правят пакости. За тях съботата няма свято значение.

При хубаво време вие, родители, отивайте с децата си на разходка в полето или в гората, разказвайте им сред красивата природа защо е била дадена съботата. Описвайте им величественото дело на сътворението. Кажете им, че земята, когато е излязла от Божията ръка, е била свята и красива. Всяко цвете, всеки храст, всяко дърво е изпълнявало волята на Твореца. Всичко, на което окото би могло да се спре, било приятно за гледане и изпълвало сърцето с мисли за Божията любов. Всеки тон е бил музика и в хармония с Божия глас.

Обяснете на децата, че грехът е този, който е покварил съвършеното Божие дело, че тръне и бодили, грижи, болки и смърт са последиците от непослушанието към Бога! Обърнете им вниманието върху това, че земята, макар и покварена от проклятието на греха, и днес още показва Божията добрина. Зелените полета, високите дървета, усмихващото се слънце, облаците, росата, тържествената тишина на нощта, славата на обсипаното със звезди небе, луната в нейното величие – всички свидетелстват за техния Творец! Нито една капка дъжд, нито един слънчев лъч не пада на нашия неблагоприятен свят, без да свидетелства за дълготърпението и любовта Божи.

Разказвайте на децата за пътя на спасението. Кажете им, че Бог "толкова е възлюбил света, че е дал единородния си Син, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16). Повтаряйте им милия разказ за Витлеем. Разказвайте им за Исус, Който като дете бил послушен на родителите си, а като младеж с труда си е помагал за издръжката на семейството. По този начин можете да ги поучавате, че Спасителят познава всички изкушения, трудности и изпитания, всички надежди и радости на децата; и че им оказва съчувствие и помощ. Четете им интересните библейски истории, питайте ги какво са научили в Съботното училище и разглеждайте заедно следващия урок. Когато слънцето залезе, молитва и пеене да отбележат края на светите часове, като просите Божието присъствие за идващата работна седмица.

Така родителите могат да направят съботата такава, каквато тя трябва да бъде – най-хубавият и весел ден от седмицата! Могат да научат децата си да гледат на него като на наслаждение, като на ден на дните, свят на Господа, Комуто подобава слава.

Съветвам те, мой братко и моя сестро: "Помни съботния ден, за да го освещаваш!" Желаете ли децата ви да пазят съботата според закона, научете ги на това с наставления и пример! Дълбоко вкоренената в сърцата им истина никога не ще изчезне; тя може да бъде затъмнена, но никога унищожена! Получените в детската възраст впечатления се запазват през по-късните години. Могат да настъпят обстоятелства, които да разделят децата от родителите и дома им, но поученията, дадени им през детството и младостта, ще им бъдат за благословение през целия техен живот!

Пътуване в събота

Искаме ли да получим благословието, обещано на послушните, трябва да пазим съботата както трябва! Страхувам се, че в този ден ние пътуваме често, когато бихме могли да не го правим! В съгласие със светлината, която Бог е дал за

почитането на съботата, трябва да бъдем точни и за пътуването ни с параход или с влак в този ден. Трябва да даваме добър пример на нашите деца и младежи! Може да се наложи да пътуваме в събота, но само да посетим църкви, които се нуждаят от нашата помощ, за да им занесем вестта, която трябва да чуят според Божията воля. Но доколкото е възможно билетите и другите необходими за това неща трябва да купуваме в друг ден. Предприемаме ли по-дълго пътуване, трябва да се постараяме да наредим плана на пътуването си така, че да не пристигаме на определеното място в събота.

Принудени ли сме да пътуваме в събота, трябва да избягваме да го правим с хора, които привличат вниманието ни към светски неща! Трябва да насочваме молитвата си към Бога и с Него да разговаряме. Винаги, когато и където ни се отдаде случай, да възвестяваме на другите истината и винаги да помагаме на страдащите и нуждаещите се. В такива случаи Бог желае да използваме познанието и мъдростта, които Той ни е дал. Не трябва да говорим за делови неща или да се увличаме в леки, светски разговори. Бог изисква ние във всяко време и на всяко място да доказваме верността си към Него, като почитаме съботата!

Съботни събрания

Христос каза: "Където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз между тях" (Матей 18:20). Ако някъде живеят само двама или трима вярващи, трябва да се събират в събота и да приемат на себе си обещанието Господне. Макар само малко хора се съберат в събота за богослужение, имат право да просят богатото благословение на Йеова. Трябва да вярват, че Господ Исус почита тяхното събрание с присъствието Си. Всеки искрен вярващ, който освещава съботата, има право на обещанието: "Да знаете, че Аз съм Господ, Който ви освещавам" (Изход 31:13).

Проповедта, изнасяна на съботните събрания, трябва да бъде кратка! Трябва да се дава възможност на вярващите, които обичат Бога, да изразят благодарността и почитанието си към Него. Ако църквата няма проповедник, тогава някой трябва да бъде поставен за ръководител на събранието. Не е необходимо той да проповядва или да запълва голяма част от определеното за богослужение време; краткото четене на интересен библейски текст често има по-голяма полза, отколкото проповедта; след това може да има молитвено или за споделяне на опитности събрание.

Водителите на църквата не трябва да изтощават през седмицата своите телесни и духовни сили до такава степен, че в събота да не са в състояние да внесат в събранието

животворното влияние на Христовото евангелие. По-добре вършете по-малко всекидневна работа, но не крадете Бога, като Му принасяте в събота служба, която Той не може да приеме! Не трябва да бъдете като такива, които нямат духовен живот. В събота вярващите се нуждаят от вашата помощ; давайте им духовна храна от Словото! Поднесете на Бога в Неговия свят ден вашите най-хубави дарби. Дайте му скъпоценния живот на вашите думи в свято служене.

Никой не трябва да отива в Божия дом, за да си поспи; там не трябва да се спи! При изпълнението на вашите светски работи вие не сте сънливи, защото имате интерес. Трябва ли по-малко да почитаме богослужението, което включва в себе си интересите за вечността, а да внимаваме и уважаваме единствено временните неща в нашия живот?

Правим ли това, тогава не получаваме благословението, което Бог желае да ни даде! Съботата не трябва да бъде ден на безполезна леност; както в дома, така и в църквата трябва да се проявява добър дух! Бог, Който ни е дал шест дни за земна работа, е благословил, осветил и отделил за Себе Си седмия ден! В този ден Той желае да благослови тези, които Му се посвещават в служба.

Цялото небе празнува съботата, но не равнодушно и лениво! В този ден всяка наша способност трябва да бъде будна, защото нали искаме да посрещнем Бога и нашия Спасител Исус Христос? Можем да Го виждаме във вярата! Той желае да благославя и да освежава всеки човек.

Всеки трябва да чувства, че има част от привилегията да прави съботните събрания колкото се може по-привлекателни. Трябва да се събираме не само по дълг, но и с радост да разменяме мисли, да разказваме опитности, да изказваме благодарността си, да изразяваме искрения си стремеж към божествено просветление, за да познаят хората Бога и Този, Когато Той е изпратил, Исус Христос. Когато се разговаряме за Христос, душата получава сили за изпитите и борбите на живота. Не мислете, че можете да сте християни и да се затваряте в себе си! Всеки е част от голямото човечество и опитността на всеки един в голяма степен се определя от опитността на неговите ближни.

Ние не получаваме нито стотна част от благословението, което би трябвало да получаваме чрез богослужебните събрания! Нашата възприемчивост трябва да бъде изострена. Общението с братя и сестри трябва да ни доставя радост. Защо нашите сърца не горят с любов към Бога предвид на надеждата, която имаме?

Във всяко събрание трябва да лъха радостното съзнание, че Бог и ангелите му присъстват и действат с всички истински вярващи. При влизане в мястото за събранието молете Господ да отстрани от сърцето ви всичко лошо! Доносяйте в Неговия дом

само това, върху което Той може да положи Своето благословение. Преклонете коленете си пред Бога в Неговия храм и Му се посветете в Неговата собственост, изкупена с Христовата кръв! Молете се за проповедника или водителя на събранието. Молете се Бог да излее голямо благословение чрез този, който известява Словото. Стремете се сериозно към това, защото тогава ще получите благословение от Него. Бог ще благослови всички, които се приготвят за богослужение по такъв начин; ще разберат какво означава да притежават сигурността на Духа, защото са приели Христос чрез вяра.

Мястото за събрания може да бъде много неугледно, но въпреки това не е по-малко признато от Бога! За тези, които се покланят на Бога в дух, истина и свети чувства, това място ще бъде като небесна порта. Броят на вярващите може да бъде много малък, но в Божиите очи те са много скъпоценни! Чрез длетото на истината те са взети като груби камъни от кариерата на света и донесени в работилницата на Бога, за да бъдат оформени. Но дори и в грубо състояние те са скъпоценни за Бога! Бравата, чукът и длетото на скръбта са управлявани от ловка ръка, която не ги използва, за да разрушава, а да усъвършенства всяка душа! Бог желае да бъдем вложени в небесния храм като скъпоценни, полирани за палат камъни.

Божии нареждания и поръчителства за нашето благо са безгранични! Благодатният трон очарова най-много, защото той ще се заема от онзи, който ни позволява да Го наричаме Баща! Но Бог не смята за съвършен принципа на спасението, ако само Неговата любов го ръководеше. Той постави на Божия олтар Посредник, облечен с нашето естество. Като наш Ходатай, Исус ни представя на Бога като Негови синове и дъщери. Христос се застъпва за тия, които са Го приели. Чрез Своите заслуги им дава сила, за да станат членове на царското семейство, деца на Небесния цар. Отец доказва Своята безкрайна любов към Христос, Който е дал кръвта Си в откуп за нас, като приема Исусовите приятели за Свои приятели и ги приема радушно. Той е удовлетворен от направеното примирие. Той бива прославен чрез възплъщението, живота, смъртта и посредничеството на Своя Син!

Когато Божие чадо се доближава до благодатния трон, става протече на великия Ходатай! Още при първия израз на покаяние и молба за прошка Исус се заема с неговото дело, прави го Свое собствено и предлага молбата му на Отца като Своя собствена.

Когато Христос се моли за нас, Отец разтваря всички съкровища на Своята милост, за да си ги вземем, да им се радваме и да ги даваме на други! "В онзи ден ще искате в Моето име", казва Христос. "Не ви казвам, че Аз ще моля Отца за вас; защото сам Отец ви обича за това, че вие Ме любите."

Използвайте Моето име. Това ще прави молитвите ви дейни и Отец ще ви дава богатствата на Своята милост; затова "искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна" (Йоан 16:24).

Бог желае Неговите послушни деца да търсят Неговите благословения и да идват пред Него с благодарност и хвала. Бог е източникът на всеки живот и на всяка сила! За Своя народ, който пази Неговите заповеди, Той може да превърне пустинята в плодородно поле, ако това е необходимо за прослава на Неговото име. Той е направил за Своя избран народ толкова много, че всяко сърце би трябвало да бъде изпълнено с благодарност. Но Бог се чувства наскърбен, когато Му се поднася толкова малко хваление! Той желае Неговият народ да изразява и показва по-силно увереността, че има основания за радост и веселие.

Трябва често да се припомним това, което Бог върши със своя народ! Господ беше въздигнал много пътеводители с начина на действията си с древния Израил! За да не бъде историята забравена, Той заповяда на Мойсей да запише всички събития, за да могат родителите да възпитават децата си с тях. Те трябваше да събират спомени. Особена грижа се полагаше за запазването им, защото, ако децата им пожелаят да им се даде обяснения на тия неща, да можеше да им бъде разказана историята в нейната цялост. Така те запомняха провиденията, Божията доброта и милост в грижата за Неговия народ и в освобождението му. И на нас се напомня: "Но помнете още за първите дни, когато, откак се просветихте, претърпяхте голяма борба от страдания" (Евр. 10:32). Господ се е изявил в този род като вършещ чудеса Бог. Миналото на Божието дело трябва да се припомним често на хората, млади и стари! Трябва често да разказваме за Божията доброта и да Го славим за Неговите чудесни дела.

Напомним ни да не изоставяме събиранията си, които не са само за наше освежаване. Трябва да бъдем въодушевени от по-голяма ревност, за да разнасяме и на други утехата, която сме получили. Наш дълг е да бдим ревностно за Божията чест и да не допринасяме нищо лошо или с тъжно изражение, или с необмислени думи, като че ли Божиите изисквания са ограничаване на нашата свобода. Господ желае в този свят на грижи, разочарования и грях да бъдем радостни и силни в Неговата сила! Човекът трябва да дава решително свидетелство във всяко отношение. Неговият вид, духът, думите и характерът му трябва да свидетелстват, че е добро да се служи на Бога! По този начин възвестяваме: "Законът Господен е съвършен, освежава душата" (Пс. 19:7).

Всички, които всекидневно се посвещават на Бога, ще изявяват тази светла и радостна страна на нашата религия. Не трябва да обезславяме Бога чрез тъжни разкази за изпитанията,

които ни се виждат тежки. Всички изпитания, които се приемат като възпитателни средства, носят радост. Религиозният живот ще поправя, възвишава, облагородява и разпространява благоухания от добри думи и дела. Неприятелят се радва, когато думите ни са безсърдечни, потиснати и печални и се оплакваме; той желае нашата вяра да проявява такова действие. Но Божието намерение не е нашият дух да заема унижено становище! Той желае всеки вярващ да се радва в закрилящата сила на Спасителя. Псалмистът казва:

"Принесете на Господа вие, синове на силните, принесете на Господа слава и могъщество! Принесете на Господа прослава на името Му; поклонете се на Господа в свята премяна!" (Пс. 29:1, 2) "Ще те превъзнасям, Господи, защото ти Си ме издигнал и не Си оставил враговете ми да се радват над мене. Господи, Боже мой, извиках към Тебе и Ти Си ме изцелил... Пейте Господу свети Негови, и възхвалявайте светото Му име!" (Пс. 30:1-4).

Божията църква на земята е едно с църквата Божия в небето! Вярващите на земята и непадналите същества горе образуват една църква! Всяко небесно същество проявява интерес към събранията на светиите, които се събират, за да се поклонят на Бога. Във вътрешния небесен двор те слушат свидетелството на намиращите се във външния земен двор Христови свидетели; хвалебните и благодарствените песни на вярващите на земята биват подегани от небесния хор, като хвала и слава ечат по небето, защото Христос не е умрял напразно за падналите Адамови синове. Докато ангелите пият направо от Източника, светиите на земята черпят от изобилните потоци, които изтичат от трона, от потоците, които веселят града на нашия Бог. О, да бихме могли да осъзнаем колко е близо земята до небето! Без създадените от пръст Божии деца да знаят, ангели на светлината са техни придружители! Тих и невидим свидетел бди над всяка душа и се опитва да я привлече към Христос. Докато още има надежда, докато хората не се противопоставят на Божия Дух за тяхна вечна погибел, те са водени от небесни същества! Никога да не забравяме, че във всяко събрание на земята присъстват и ангели Божии, които слушат свидетелствата, песните и молитвите. Да не забравяме, че нашето славословие бива допълнено от хорвете на ангелските множества.

Когато се събирате от събота на събота пейте хвалебни и благодарствени песни на Онзи, Който ви е призвал от тъмнината в Своята чудна светлина! На Него, Който "ни е възлюбил и омил от греховете ни в Своята кръв", да бъде принесено поклонението на нашите сърца. Христовата любов да бъде главната тема на нашия разговор и предмет на всяко изразено с прости думи хваление. Предайте молитвите си чрез Божия Дух!

Когато се проповядва Словото на живота, нека вашият сърдечен отклик да свидетелства, че приемате вестта като идваща от небето. Аз зная това е старомодно, но то ще бъде благодарствена жертва на Бога за Хляба на живота, който се дава на гладните души. Тази реакция от даването на Светия Дух ще усилва душата ви и ще насърчава другите; тя доказва, че в Божия дом се намират живи камъни, които излъчват светлина.

Ако погледнем назад, но не на тъмните страни на нашите опитности, а на изявленията на Божията голяма милост и велика любов, ще славим много повече, отколкото ще се оплакваме! Ще говорим за любвеобилната Божия ревност, за истинския нежен и съчувствителен Пастир на стадото Си, което никои не може да изтръгне от ръката Му. Езикът на сърцето не ще се изразява в себелюбиво мърморене и незадоволство, но славословия, подобно на бистротечащи потоци, ще се разнасят от искрените вярващи. "Наистина благодат и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми; и ще живея в дома Господен завинаги" (Пс. 23:6). "Чрез съвета Си ще ме водиш и след това ще ме приемеш в слава. Кого имам на небето, освен Тебе? И на земята не желая друг, освен Теб" (Пс. 73:24, 25).

Защо не желаем по време на нашето странстване да възвисим гласа си в духовни песни? Защо не искаме да се върнем обратно към нашата простота и към живот, пълен с ревност? Причината, заради която не сме радостни, се крие в това, че сме изгубили първата си любов! Затова нека станем ревностни и се покаем, за да не бъде отмахнат светилникът от мястото му.

Божият храм в небето е отворен и прагът е обсипан със славата, която се разпръсква над всяка църква, която люби Бога и пази заповедите Му. Трябва само да изследваме, да мислим и да се молим! Тогаваше нашите духовни очи ще видят вътрешния двор на небесния храм и ще разберем причините за песните и славословията на небесния хор, който е около Божия трон. Когато Сион стане и започне да свети, неговата светлина ще бъде много силна и в събранията на светиите ще звучат благодарствени песни. Роптанията и оплакванията от малки разочарования и трудности ще престанат. Ако използваме скъпоценния колурий, ще видим славата на небесния мир. Вратата ще разкъса тъмните сатанински сенки и ще видим как нашият Посредник принася за нас тамяна на Своите заслуги. Видим ли това, както е и както Бог желае да го виждаме, ще получим разбиране за величието и безграничността на Божията любов.

Бог ни учи, че трябва да се събираме в Неговия дом, за да развиваме у нас съвършена любов. Чрез това земните жители се подготвят за жилищата, които Христос ще приготви за всички, които Го любят! Там, в светилището, те ще се събират събота след събота и новолуние след новолуние, за да се

присъединят към възвишените хвалебни и благодарствени песни за слава на Онзи, Който седи на трона, и на Агнето от вечност на вечност.

Събрания за молитви и опитности

(Свидетелства, т. II, с. 577-582)

Неотдавна получих писмо от брат, когото уважавам, който ме питаше как да бъдат провеждани такива събрания. Той ме питаше дали, след като са се молили много братя и сестри, не трябва да има малка пауза и после пак някои да се молят.

Според светлината, която ми се даде в това отношение, аз съм на мнение, че Бог не желае времето, когато се събираме, за да Му се покланяме, да бъде отегчително и уморително заради продължителното коленичене и слушане на много дълги молитви. Вярващи души със слабо здраве не могат да понасят такова положение, без да изпитат умора и изтощение. Тялото се уморява, когато е преклонено толкова дълго; но, което е още по-лошо, при продължително молене духът се изтощава така, че никакво духовно освежаване не се забелязва и събранието за тях е по-лошо от загуба. Тези вярващи са се изморили телесно и духовно и не са получили никаква душевна сила.

Събранията за молитви и споделяне на опитности не трябва да бъдат уморителни! Всички покланящи се на Бога трябва да са там на определеното време; ако някои идват половин или четвърт час по-късно, не трябва да се чакат. Макар и да присъстват само двама, те могат да очакват обещаното благословение. Събранието трябва да се открива в определен час, независимо дали присъстващите са много или малко! Формалността и принудителността трябва да бъдат премахнати и всички да са готови за своя дял от богослужението. Обикновено моленето не трябва да продължава повече от 10 минути! След като се промени положението на тялото и се изпее песен или са казани няколко назидателни думи, могат да се молят и други, които се чувстват подбудени.

Всички трябва да смятат за свой християнски дълг да се молят кратко и да казват на Господа това, което желаят, без да се разсейват по целия свят! В личната молитва всеки има привилегията да се моли толкова време, колкото иска, и да бъде обстоен, както желае; той може да се моли за всички свои роднини и приятели. Стаичката е мястото за представяне на Господа на всички лични трудности, изпитания и изкушения. При общото богослужение обаче не е уместно да се казват частни сърдечни молби.

Каква е целта на общите събрания? За да наставляваме и да поучаваме Бога, като Му казваме в молитва всичко, каквото знаем? Не! Ние се събираме, за да се облагородяваме чрез обмяна на мисли и чувства; чрез нашите сериозни, сърдечни и принесени с вяра молитви да получим освежаване и подкрепа от Източника на нашата сила. Времетраенето на тези събрания е скъпоценно време и в интерес за всички, които благоволят в религиозни неща.

Боя се, че има вярващи, които не споделят пред Бога в тайна молитва трудностите си, но ги запазват за молитвените събрания и там изказват молитвите си за няколко дни. Такива хора могат да се нарекат убийци на събранията за молитви и за казване на опитности. Тези хора не излъчват светлина; не подкрепят никого; техните студени, сухи молитви и дълги, еднообразни свидетелства хвърлят само сянка. Присъстващите изпитват радост, когато такива хора свършат, като е почти невъзможно да се пропъдят студенината и тъмнината, които техните молитви и слова са внесли в събранието. Според светлината, която съм получила, нашите събрания трябва да бъдат духовни, дружелюбни и не много дълги. Радост, суетност и страх от хората трябва да бъдат оставени в дома! Не трябва да носим със себе си в събранието малки недоразумения. В сърцата на сестрите и братята, които се събират, трябва да владееят естественост, кротост, доверие и любов, за да бъдат освежени и оживени чрез донесената от всички светлина.

"Вие сте светлината на света", казва небесният Учител! Не всички са имали еднаква опитност в своя религиозен живот, но тук в прост и смирен дух се разменят всички опитности. Всички, които следват водещия напред път на християнин, трябва да имат и ще имат жива опитност, която е нова и увлича. Тази опитност произлиза от всекидневни изпитания, борби и изкушения, от големи старания и победи, от голям мир и истинска радост чрез Христос. Естественото споделяне на такава опитност дава светлина, сила и знания, които ще служат за напредъка на религиозния живот на други. Богослужението трябва да бъде привлекателно и поучително за всички, които обичат божествените и небесните неща.

Исус, небесният Учител, не странеше от хората, а заради тях дойде от небето на земята, за да може чистотата и светостта на Неговия живот да огряват пътеката на всички и да осветляват пътя към небето! Спасителят на света представяше ученията Си ясно и просто, за да можеха да бъдат разбрани от хората, които Го следваха. Но с особено предпочитание Исус избираше горите и езерните брегове за места за проповядване на ученията Си. Там Той имаше свободен поглед над околността и можеше да използва предмети и сцени, с които слушателите биваха запознати, за да им обясни нагледно важните истини,

които им разкриваше. Той свързваше Божиите дела в природата със Своите поучения. Птиците, които безгрижно пееха песните си, полските цветя, които блестяха със своята красота, лилията, която в своята чистота плаваше по езерното огледало, високите дървета, обработената земя, вълнуващите се жита, бедната почва, неплодородното дърво, вечните планини, шумящите потоци, залязващото и заливащо небето с червеникаво-златна боя слънце - всичко това Исус използваше, за да предаде на слушателите си Божествената истина. Свързваше делата на Божия пръст в небето и на земята със словата на живота, които Той желаше да запише в умовете учения, за да бъдат пресни и незаличени в паметта на хората!

Христос винаги се стараше да прави привлекателни ученията Си. Той знаеше, че изморена и гладна тълпа не можеше да получи духовно благословение, поради което не забравяше и техните телесни нужди. При един случай Той направи чудо, като нахрани пет хиляди души, които се бяха събрали, за да слушат думите на живота, които излизаха от устата Му. Исус обръщаше внимание на обкръжаващото го, когато изявяваше своята чудесна истина. Полето привличаше окото и събуждаше учудване в гърдите на тези, които обичаха красивото. Христос умееше да цени Божията мъдрост в делата на Неговото творение и да внушава Своите свети учения, като чрез природата насочваше мислите на хората към нейния Създател. По този начин полето, дърветата, птиците, полските цветя, хълмовете, морето и чудесното небе се свързваха в умовете на слушателите с тържествените истини, които оставаха свети в паметта им, когато си ги спомняха след Христовото възнесение.

Когато поучаваше хората, Христос не посвещаваше времето Си на молитва; Той не правеше като фарисеите и не натрапваше на народа дълги и уморителни церемонии и молитви. Учеше учениците Си как да се молят:

"И когато се молите, не бивайте като лицемерите; защото те обичат да се молят стоящи по синагогите и по ъглите на улиците, за да ги виждат хората; истина ви казва, те вече са получили своята награда. А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве. А когато се молите, не говорете излишни думи, както езичниците, защото те мислят, че ще бъдат чути заради многото си говорене. И тъй, не бъдете като тях; защото Отец ви знае от що се нуждаете преди вие да му искате. И вие така се молете" (Матей 6:5-8).

Христос внушаваше на Своите ученици да изразяват в кратки молитви това, за което молят! Той им даде дължината и съдържанието на техните молитви, които изразяват желанията им за временни и духовни благословения, и благодарността за тях.

Колко съдържателна е тази образцова молитва! Тя обхваща истинските нужди на всички. За обикновената молитва са достатъчни една или две минути! Може да има случай, когато молитвата изхожда от Божия Дух, когато се предявяват наложителни молби в Неговия дух. Просещата душа моли и ридае пред Бога! Духът настоява, както при Яков, и не желае да се задоволи без особено откровение на Божията сила. Тъкмо това желае и Бог! Но мнозина се молят много сухо, като че ли проповядват; те се молят пред хората, а не пред Бога! Ако, молейки се, наистина разбираха какво правят, биха се ужасили от своята дързост, защото под формата на молитва те отправят към Господа слово, като че ли Създателят на Вселената се нуждае от особено поучение за нещата, които стават в света. Такива молитви са като звънтяща руда или дрънкащо звънче. В небето те не се смятат за нищо! Те омръзват на Божиите ангели и на хората, принудени да ги слушат.

Често Исус беше намиран да се моли. Той отиваше в уединените гори и планини, за да поднася на Отца Си Своите молби. Когато работите и грижите на деня бяха свършени и уморените хора се нуждаеха от почивка, Христос посвещаваше времето Си на молитва! Трябва да насърчаваме моленето, защото малцина се молят и бдят, а още по-малко се молят в Божия дух и с разбиране. Сериозната и искрена молитва е винаги за предпочитане и никога не става потискаща; тя е привлекателна и оживява всички, които имат любов към молитвата.

Тихата молитва се пренебрегва, поради което много хора поднасят дълги, уморителни и безсъдържателни молитви, когато се покланят пред Бога. В молитвите си изброяват пренебрегнатите през седмицата задължения и продължават да се молят, надявайки се да поправят небрежността си и да успокоят смутената си съвест, която ги укорява. Надяват се с молитва да изпросят Божието благоволение. Но често техните молитви имат за последица това, че и другите биват доведени до подобно на тяхното състояние и в духовна тъмнина. Ако християните бяха уважавали Христовите учения за бденето и моленето, биха били много по-разумни в поклонението си на Бога.

Хвали Господа!

(Свидетелства, т. V, с. 315-319)

“Всичко що диша да хвали Господа!” (Пс. 150:6) Дали сме мислили за това, че притежаваме много неща, за които трябва да бъдем благодарни? Дали сме мислили, че добротата на Господа е всяка сутрин нова и че верността Му не престава? Признаваме ли зависимостта си от Него и благодарим ли Му за

всички Негови блага? Не! Често забравяме, че "всяка дарба иде от горе, от Отца на светлините!"

Колко често хората забравят (когато са здрави) чудесната милост, която им се оказва ден след ден и година след година! Не принасят на Бога благодарствена жертва за всички Негови благословения. Настъпи ли обаче болест, тогава мислят за Бога! Силното желание за оздравяване подтиква хората към сериозна молитва; и това е хубаво. Бог е наше прибежище в болест и здраве! Но мнозина не Му възлагат нуждите си; те влошават слабостта и болестта, като си създават грижи. Ако биха престанали да се колебаят и биха се издигнали над унинието и скръбта, тяхното оздравяване би било по-сигурно! Трябва да мислят с благодарност за това, колко дълго са се радвали на благословието на здравето; и когато тази дарба отново им се даде, те не бива да забравят, че са задължени спрямо техния Създател! Когато десетте прокажени бяха изцерени, само един се върна при Исус, за да Му отдаде слава! Нека ние да не бъдем като неразумните девет, чиито сърца не бяха засегнати от Божията милост.

Бог е любов! Той се грижи за творенията, които е създал.

"Както баща съжалява децата си, така и Господ проявява милост към ония, които Му се боят!"

"Вижте каква любов ни е дал Отец, да се наричаме Божии деца" (1 Йоаново 3:1).

Каква скъпоценна привилегия е да можем да бъдем синове и дъщери на Всевишния, наследници на Бога и сънаследници на Исус Христос! Затова да не роптаем и да не се оплакваме, когато в този живот имаме разочарования и скърби! Щом сме призвани от Божието провидение да търпим изпитания, нека да вземем кръста на себе си и да прием горчивата чаша, като не забравяме, че ръката, която ни я поднася до устните, е ръка на Баща! Да Му се доверяваме както в тъмнината, така и през деня! Да вярваме, че Той ще ни даде всичко, което е за наше добро!

"Който не пожали и собствения Си Син, но го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?" (Римл. 8:32)

Как можем да отказваме, дори в нощта на страданието, да въздигаме сърцето и гласа си в благодарствено хваление, когато мислим за любовта, която намери израз на кръста на Голгота?

Предмет за размисление е жертвата, която Исус принесе за изгубените грешници!

"Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония. На Него дойде наказанието, за да имаме мир; и с Неговите рани ние се изцелихме" (Исая 53:5).

Как трябва да ценим благословенията, които имаме чрез Него? Би ли могъл Христос да страда повече? Би ли могъл Христос да спечели по-богати благословия? Не трябва ли да се смекчи и най-коравото сърце, когато мисли за това, че заради нас Той остави блаженството и славата на небето и претърпя бедност и позор, жестоки страдания и ужасна смърт? Ако със смъртта и възкресението Си Исус не ни беше отворил вратата на надеждата, бихме познавали само ужасите на тъмнината и мъката на отчаянието. В нашето сегашно облагодетелствано и благословено състояние не можем да осъзнаем от какви дълбочини сме спасени. Не можем да измерим колко големи щяха да бъдат нашите скърби и нашата мъка, ако Исус не беше ни поел и повдигнал със Своята човешка ръка на съчувствие и любов.

Можем да бъдем радостни в надеждата! Нашият Посредник се намира в небесното светилище и се моли за нас! Чрез Неговите заслуги имаме прощение и мир! Той умря, за да измие греховете ни, да ни облече в Своята правда и да ни направи годни за обществото на обитателите на небето, където ще можем да живеем вечно в светлината. Мили братко, мила сестро, когато Сатана желае да те изпълни с обезсърчение, скръб и съмнение, кажи му, че кръвта на Исус ни очиства от всеки грях! Сам не можеш да се спасиш от сатанинската мощ; но той трепери и бяга, когато се позоваваш на заслугите на тази скъпоценна кръв! Не желаеш ли да приемеш с благодарност благословенията, които Исус дава? Не желаеш ли да вземеш чашата на спасението, която Той ти предлага, и да призовеш името на Господа? Недей показва, че не се доверяваш на Този, Който те е призвал от тъмнината в Своята чудна светлина. Недей наскърбява нито за миг сърцето на състрадателния Спасител с твоето неверие. Той следи с най-дълбоко съучастие твоя напредък по пътя към небето; Той вижда твоите сериозни старания, забелязва твоите отклонения и твоето възвръщане, твоята надежда и страха ти, борбите и победите ти.

Трябва ли цялото богослужение да преминава само в молене и приемане? Трябва ли винаги да мислим само за нашите желания, а не и за благословенията, които получаваме? Трябва ли да бъдем получатели на Божията милост, а никога да не Му изразяваме благодарността си, никога да не Го славим за това, което Той е направил за нас? Съвсем не се молим много, като и в благодарността си сме твърде въздържани. Ако Божията доброта би предизвиквала у нас повече хвала и благодарност, бихме имали повече сила в молитвата. Бихме израствали все повече в Божията любов и повече получавали, за което и да Го славим. Ти, който се оплакваш, че Бог не чува молитвите ти, промени досегашния си начин и изказвай славословия в

молитвите си. Спомняш ли са за Неговата доброта и милост, ще разбереш, че Той внимава и за твоите нужди!

Моли се, моли се сериозно и непрестанно, но недей забравяй и да славиш! На всяко Божие чадодобавя да оправдава характера си. Можеш да прославиш Бога; можеш да изявяваш силата на милостта, която те крепи. Безброй много хора не ценят голямата Божия любов, нито Божествената Исусова милост. Хиляди презират несравнимата милост, изявена в спасителния план. Съучастниците в това велико спасение не съзнават и поради това нямат благодарни сърца! Но спасението е нещо, което дори ангелите желаят да гледат; то ще бъде науката и песента на спасените през безкрайната вечност. Не е ли и сега достойно за размишляване и изучаване? Не трябва ли да славим Бога с душа, сърце и уста за "Неговите чудеса, които Той върши с чадата човешки?"

Славете Господа в събранията на Неговия народ! Когато в старо време Словото Господне се говореше на евреите, заповедта гласеше: "И целият народ да казва: Амин!" Когато ковчегът на завета беше донесен в Давидовия град и се изпя песен на радост и победа, целият народ казваше: "Амин и славеше Господа." Този ревностен отговор беше доказателство, че разбираха Словото, което се говореше, и вземаха участие в поклонението на Бога.

В нашите богослужения има твърде много формалност! Господ желае Неговите проповедници, които възвестяват Словото, да бъдат оживени от Светия Дух, а слушателите да не седят в лениво равнодушие или нехайно да се оглеждат наоколо, без да откликват на проповедта. Впечатлението, което се прави с това на невярващите, сигурно не е положително за Христовата религия! На тези нечувствителни и безгрижни хора само по име християни, не липсва честолюбие и ревност, когато се занимават със светски работи; но нещата с вечна важност не им правят дълбоко впечатление! Божият глас, получаван чрез Неговите вестители, може да бъде за тях благозвучен, но светите предупреждения, напомняния и насърчения не биват уважавани! Духът на света ги е обхванал и парализирал! Истините на Божието слово се говорят на глухи уши и на корави, невъзприемчиви сърца! Църквите трябва да бъдат живи и дейни, за да насърчават и подкрепват Христовите проповедници, да им помагат в делото за спасяване на души. Там, където църквата ходи в светлина, ще се чуват винаги радостни, сърдечни отговори и слова на радостно хваление.

Нашият Бог, Творецът на небето и на земята, казва: "Който жертва благодарност, Той Ме слави!" Цялото небе се съединява, за да слави Бога! Нека да научим песента на ангелите, за да можем да я пеем, когато ще се влеем в техните блестящи редици. Нека да кажем с псалмиста: "Аз желая да

славя Господа докато живея и да славословя Бога докато съществувам!" "На Тебе благодарят, Боже, народите: благодарят ти всички народи."

Църковни длъжности

(Свидетелства, т. V, с. 613-621)

Където живее Господният дух, там владеят кротост, търпение, любезност и дълготърпение! Истинският ученик на Христос ще подражава на Своя образец! Ще се стреми да върши Божията воля на земята, както се извършва на небето! Хора, чиито сърца продължават да са опетнени с грях, не могат да бъдат ревностни за добри дела! Те не изпълняват първите четири заповеди, които дават задълженията на човека спрямо Бога, нито пък изпълняват последните шест заповеди, определящи задълженията на човека спрямо своите ближни. Техните сърца са изпълнени със себелюбие и постоянно намират грешки в другите, които обаче са по-добри от тях. Полагат ръка на дело, което Бог не им е дал, а оставят неизвършена работата, която Той им е възложил - да внимават на себе си, за да не израстне някой горчив корен, който да предизвика раздор в църквата и да я опетни. Очите им, които трябва за бъдат отправени към самите тях, за да изпитват и изследват собствените си постъпки, търсят наоколо да видят дали характерът на другите е несъвършен. Ако изпразнят сърцето си от собственото "Аз", от завист, зла омраза и подозрение, тогава не ще седят на съдийския стол, за да изговарят присъди над другите, които в Божиите очи са по-добри от тях.

Който желае да реформира други, трябва първо себе си да поправи! Трябва да получи духа на своя Учител и подобно на Него да бъде готов да търпи упреци и да проявява себеотрицание. Целият свят е нищо в сравнение с цената на една душа. Желанието да се упражнява сила, да се властва над наследството Господне ще има за последица загубата на души, а то се подхранва. Който наистина люби Исус, ще се стреми да преобрази живота си според образа Христа и да работи в Христовия дух за спасението на други.

Христос напусна небесния царски трон и дойде на земята, за да направи сигурно вечното спасение на хората; Той изпита на Себе Си вместо тях ужасите на греха и позора и умря, за да ги освободи. При наличието на великата цена, която бе платена за спасението на човека, никой изповядващ Христовото име не трябва да се отнася равнодушно към никого, дори и към неговите най-нищожни братя! Братята и сестрите в църквата трябва да внимават за всяка тяхна дума и за всяка постъпка, за да не навредят маслото и виното! Как търпеливи, любезни и

мили трябва да бъдат с изкупените с Христовата кръв! Как вярно и сериозно трябва да действат, за да възправят разколебаните и обезсърчените! Как мило трябва да се отнасят с ония, които се опитват да бъдат послушни на истината, макар че нямат насърчение от дома и трябва постоянно да дишат въздуха на неверието и на тъмнината!

Обхождане със заблудените

Ако се вярва, че някой брат е съгрешил, неговите братя и сестри не трябва да шушукат помежду си, да го съдят и да увеличават тези мними заблудения и грешки. Това се прави често, а последиците са, че Божието неодобрение пада върху тези, които го вършат; Сатана също ликува, че може да отслабва и уврежда хора, които биха могли да бъдат силни в Господа. Светът вижда техните слабости и съди за вярващите и за истината, която изповядват, според проявените плодове.

“Господи, кой ще обитава в Твоя шатър? Кой ще живее в Твоя свет хълм? Онзи, който ходи незлобливо, който върши правда. И който говори истина от сърцето си; който не одумва с езика си; който не прави зло на приятеля си, нито приема да укорява ближния си. Пред чиито очи е презрян безчестният. Но той почита онези, които се боят от Господа; който, ако и да се е клел за своя вреда, не се отмята; който не дава парите си с лихва, нито взема подкуп против невинния. Който прави това, няма да се поклати до века” (Пс. 15).

Клеветникът е изключен от живеещите в Божия шатър и от обитаване на светата планина. Който упреква ближния си, не може да има Божията благосклонност!

Много често проповедниците са били отклонявани от важна работа, с която хора се обръщат към Бога и към истината, за да уреждат недоразумения между братя и сестри, които съвсем не са били прави и са имали препирлив, властолюбив дух. Мъже са бивали отклонявани от работното им поле. Това е хитрост на големия противник на хората, за да пречи на Божието дело! Когато души, които желаят да застанат на страната на истината, биват подлагани по такъв начин на неблагоприятни влияния, те изгубват интереса си и много рядко могат отново да бъдат доведени близо до истината. Сатана постоянно измисля хитрости, с които да отстранява проповедника от неговото работно поле в такова критично време, за да няма успех неговата най-важна дейност.

В църквата има неосветени, непокаяни мъже и жени, които мислят за спасението на своите близки по-малко, отколкото за запазването на своето мнение и достойнство. Сатана действа върху такива по такъв начин, че те създават трудности, с

разрешаването на които се заангажирват времето и работата на проповедника, а поради това много хора погиват.

Ако църковните членове се делят в чувствата си, техните сърца стават корави и невъзприемчиви. Старанията на проповедника са подобни на удари по студено желязо, като всеки остава в собствения си път по-твърд от преди! Проповедникът изпада в незавидно положение, защото, колкото и мъдро да действа, неговото решение никога не ще се хареса на някого; и по този начин партизанският дух се засилва.

Когато проповедникът живее у някое семейство, други сигурно ще подозират, че той може да получи неправилно впечатление за тях. Даде ли някакъв съвет, някои ще казват: Този или онзи е говорил с него, и думите му не им правят впечатление. По този начин техните души се изпълват с недоверие и подозрителност, проповедникът става жертва на техните предразсъдъци и ревност. И много често той оставя нещата в много по-лошо положение, отколкото ги е заварил! Ако се беше въздържал да слуша пристрастните, едностранчиви изказвания на някои, би давал съветите си в хармония с библейското правило и като Неемия би казвал: "Аз имам да върша голямо дело; не мога да сляза!" Тогава църквата би била в по-добро състояние.

Проповедници и църковни членове не са угодни пред Бога, когато позволяват на някои да им разказва постъпките и грешките на техните братя. Не трябва да слушат подобни обвинения, а да казват: "Следваш ли ти точно наставленията на твоя Спасител? Отишъл ли си при съгрешилия и посочил ли си му само между него и тебе грешката? Отказа ли той да те послуша? Взел ли си с молитва двама или трима братя със себе си, за да поговориш с него с любов, смирение и кротост? Прелива ли сърцето ти от любов към него?" Ако наставленията на великия Водител, които е дал в правилата за заблудените (Матей глава 18), са били точно изпълнени, тогава трябва да се направи следващата стъпка – кажи всичко на църквата и нека тя да постъпи в съгласие с Писанието. Тогава Бог ще одобри решението на църквата, която изключва лошия член, щом не се разкайва! Ако обаче не е било постъпено така, затвори ухото си за всички оплаквания и се отклонявай да приемеш упреци против ближния си! Ако нямаше братя и сестри, които да вършат това, лошите уста веднага биха замлъкнали, защото не биха намерили благоприятно поле, на което да могат да се хапят и да се ядат едни други.

Избор на водители

Апостол Павел пише на Тит: "Ти трябва да туриш в ред недовършеното и да поставиш презвитери във всеки град, както

аз ти заръчах. Ако е някой непорочен, на една жена мъж, имайки вярващи деца, които не са обвинени в разпуснат живот или непокорство, такъв да се постави. Защото епископът трябва да бъде непорочен като Божий настояник" (Тит 1:5-7).

Би било добре всички наши проповедници да обръщат повече внимание на тези думи и да не бързат да поставят мъже на някаква длъжност без сериозно обмисляне и много молитва, за да може Бог да засвидетелства чрез Светия Дух кого желае да приеме.

Апостолът казва: "Не възлагай бързо ръце на никого!" В някои от нашите църкви се пристъпваше много бързо към организация и ръкополагане на старейшина; библейските правила не биваха уважавани и вследствие на това в църквата се появиха големи трудности. Не трябва да се избират и ръкополагат водители, които изобщо не са способни да работят за отговорното дело. За такива трябва да се избират мъже покаяни, обучавани, облагородявани и изтънчени.

Евангелската мрежа събира хубаво и лошо! Необходимо е време, за да се развие добър характер, обща работа и опитности, за да се познае човекът в неговата същност. Трябва да се има предвид и семейството на този, който се предлага за длъжността. Предано ли е на Бога? Може ли мъжът да води добре своя собствен дом? Какви са неговите деца? Почитат ли баща си? Ако няма нежно чувство, мъдрост и силата на благочестието в своя дом, в ръководството на своето собствено семейство, със сигурност може да се заключи, че същите недостатъци ще бъдат внесени и в църквата и същото неосветено ръководство ще бъде и в нея! Много по-добре е да се изпитва мъжът преди да заеме службата си, а не след това; по-добре е да се отправят молитви и да се съветват преди решителната стъпка, отколкото после да се поправят последиците от погрешната стъпка.

В някои църкви водителят не притежава нужните способности и умения, за да възпитава членовете за работа. Липсва здрав разум, за да се поддържа жив интересът към Божието дело. Водителят е бавен и отегчителен; говори твърде много и публичните му молитви са много дълги; няма оная жива връзка с Бога, която би му давала нови опитности. Всички водители на църквите трябва да бъдат сериозни, пълни с ревност и себеотрицателен дух; Божии мъже, които могат да дадат истинския вид на делото. Трябва да изказват молитвите си с вяра пред Бога! Могат да посвещават на молитвата в стаичката толкова време, колкото си искат, но в събранията техните молитви и техните свидетелства трябва да бъдат кратки и точни. Да се избягват дълги и сухи молитви и дълги напомнания! Ако братята и сестрите желаят да кажат нещо, което да освежава и ободрява другите, това трябва да бъде най-първо в техните сърца. Всеки ден трябва да са свързани с

Бога и да вземат това, от което се нуждаят, от Неговия неизчерпаем запас, от който те изваждат ново и старо. Ако техните души са оживени от Божия Дух, ще радват, ще усилят вярата и ще насърчават и други; не са ли обаче пили от живия целебен извор, не ще могат да водят и други при него.

На тези, които приемат ученията на истината, трябва да бъде посочена необходимостта от убеждение, основано на религиозни опитности. Проповедниците трябва да пазят своята душа в Божията любов и едва тогава да предлагат на хората необходимостта от лично посвещение, от лично покаяние. Трябва да имат жива опитност – Христос трябва да живее в сърцата им! Неговият дух да управлява наклонностите. Иначе тяхната вяра е без стойност и тяхното състояние ще бъде по-лошо, отколкото ако никога не бяха чули за истината.

За малките групи, които приемат истината, трябва да бъдат дадени напътствия, които да осигуряват напредъка в църквата. Ръководството може да се даде на един мъж за една седмица или за един месец и после на друг за няколко седмици; по такъв начин в делото ще работят различни хора, като след известно време от църквата може да се избере един за постоянен водител. Но не за по-дълго от една година! Тогава ще бъде избран или отново друг, или пък същият мъж, ако неговата служба се е оказва за благословение на църквата. Същият принцип трябва да се прилага и при избора на мъже за други отговорни длъжности, както в службите на полето. Неизпитани мъже не бива да се избират за председатели на полета! Мнозина гледат небрежно на тези важни неща, които обаче имат вечни интереси.

Ние изповядваме, че сме пазители на Божия закон; твърдим, че имаме голяма светлина и се стремим към по-висока цел от всеки друг народ на земята! Поради това трябва да проявяваме по-голямо съвършенство на характера и по-сериозна преданост. На тези, които са получили светлината на настоящата истина, е поверена много тържествена вест. Нашата светлина трябва да се излъчва извън църквата, за да осветлява пътя на хората, които са в тъмнина! Като членове на видимата църква и работници в Господнето лозе изповядващите Христос трябва да вършат всичко, за да запазят в църквата мир, съгласие и любов.

Внимавайте на Христовата молитва: "Да бъдат всички едно, както Ти, Отче, Си в Мене и аз в Тебе; така да бъдат едно в нас, щото светът да познае, че Ти си ме изпратил" (Йоан 17:21).

Единството на църквата е убедително доказателство, че Бог е изпратил Исус на света като негов Спасител; то е доказателство, което светските хора не могат да оборят. Затова Сатана постоянно работи, за да нарушава това единство

и съгласие, за да може невярващите, като виждат отпадането, разединението и борбата между т.нар. християни, да получат отвращение към религията и да се утвърдят в своята непокаяност. Бог бива безчестен чрез такива, които изповядват истината, но живеят в разкол и вражда помежду си! Сатана е големият клеветник на братята; всички, които правят подобно нещо, служат на него.

Заявяваме, че притежаваме повече истина от всички други църкви! Но каква е ползата от това, ако тази истина не ни насърчава да се отдадем повече на Бога, да имаме по-чист и по-свят живот? За нас би било по-добре никога да не сме видяли светлината на истината, отколкото да изповядваме, че я приемаме, без обаче да бъдем осветени чрез нея. За да познаем важните интереси, които са включени в обръщането на душата от заблудата към истината, трябва да разбираме стойността на безсмъртието; трябва да осъзнаем славата и величието, които са приготвени за спасените, и да разбираме какво означава да се живее в присъствието на Този, Който умря, за да може да спаси и облагороди човека и да даде на победителя царска корона.

Стойността на една душа не може да се оцени достатъчно от човешкия разум! С каква благодарност ще си спомнят спасените и прославените за тези, които са помагали за тяхното спасение! Тогаваш никой няма да съжالياва за своите себеотрицателни старания и продължителна работа, за търпението и дълготърпението, за своя сериозен сърдечен копнеж за хора, които може би биха погинали, ако той би пренебрегнал дълга си или би се уморил да прави добро.

Но сега облечените в бели дрехи са събрани в кошарата на великия Пастир! Верният работник и човекът, който се е спасил чрез неговата работа, ще бъдат поздравени от Агнето пред трона и ще бъдат заведени при дървото на живота и при извора на живата вода. С каква радост Божият раб ще види тези спасени, които ще споделят славата на Спасителя! Колко много се радва небето за такива, които са били верни в делото за спасяване на грешници! "И разумните ще светят в небесния блясък, и тези, които обръщат мнозина в правдата, както звездите във вековете!" (Даниил 12:3)

Отношения между църковните членове

(Свидетелства, т. IV, с. 485-489)

Всеки човек, който се стреми да побеждава, ще трябва първо да се бори със своите слабости; понеже е много по-лесно да се виждат грешките на братята и сестрите, отколкото

собствените, човек трябва да бъде много по-критичен към себе си, отколкото към другите!

Всички църковни членове, ако са синове и дъщери Божии, ще трябва да се подлагат на дисциплина, преди да станат светлина за света. Бог не ще направи светилници мъже или жени, които са в тъмнина и се задоволяват да стоят в нея; които не полагат никакви усилия да влязат във връзка с източника на светлината. Хора, които чувстват своята нужда и започват в дълбоко обмисляне сериозна, настойчива молитва и дейност, ще получат божествена помощ. Всеки трябва от много да се отказва и много да учи! Стари привички и обичаи трябва да се забравят. Победата може да се спечели само чрез сериозна борба със собствените грешки, само чрез пълно приемане на истината, като с Божията благодат се преживяват нейните принципи.

Бих желала да можех да намеря най-подходящите слова, за да внуша на всички, че за човека единствената радост и надежда са да дойде във връзка с Бога! Трябва да постигнем чистота на душата! Необходимо е основно изследване на сърцето, да се победи твърдоглавството и себелюбието, като при това се изисква и постоянна, сериозна молитва.

Хора, които са корави и винаги готови да се препират, често се извиняват или търсят да оправдаят липсата на християнска учтивост с това, че и някои от реформаторите са работили с такъв дух, като твърдят, че делото за нашето време се нуждае от същия дух. Това обаче не е така! Кротък и напълно владеещ се дух е навсякъде по-добър, дори и в най-суровото общество! Свадливата ревност не носи на никой добро! Бог избра реформаторите не защото бяха властолюбиви мъже. Той ги прие такива, каквито бяха, независимо от тези им характерови черти. Той би им възложил десеторно по-големи отговорности, ако бяха смирени и държали духа си под контрола на разума! Независимо че Христовите служители трябва да осъждат греха и неверието, нечистотата и фалша, въпреки че понякога трябва да укоряват неправдата както между големите, така и между малките, като им посочват, че Божият гняв ще падне върху неспазващите Неговия закон, пак не трябва да бъдат властолюбиви или тирани, а да проявяват любезност, любов и дух, който по-скоро да спасява, отколкото да унищожава!

Дълготърпението на Бога учи проповедници и църковни членове, които се стремят да бъдат Христови съработници, на снизхождение и любов! Христос прие Юда и буйния Петър не защото Юда беше скъперник, а Петър бърз и невъздържан, а за да се научат от великия Учител да бъдат себеотрицателни, кротки и смирени! Исус виждаше в тези двама мъже добър материал. Юда притежаваше делови качества и би могъл да бъде

полезен за църквата, ако бе приел Христовите поучения, които укоряваха всяко себелюбие, измама и алчност дори и в малките неща на живота. Тези учения често се повтаряха: "Който е верен в малкото, той е верен и в голямото; и който е неверен в малкото, той е неверен и в голямото!"

Нашият Спасител се опитваше да обясни на своите слушатели, че човек, който си позволява дори и най-малката привилегия спрямо своя съсед, при подходящ случай ще го измами и в по-големи неща! Най-малкото отклонение от строгата честност премахва границите и кара сърцето да извършва по-големи неправди! Чрез наставления и пример Христос учеше, че най-строга правдивост трябва да отличава нашите постъпки спрямо съчовеците!

"Всичко, каквото желаете да ви правят хората, това правете и вие на тях!"

Христос постоянно говореше за несправедния живот на фарисеите и ги осъждаше. Те твърдяха, че пазят Божия закон, но във всекидневието си вършеха неправда! Малкото имущество на много вдовици и сирачета биваше ограбвано, за да се задоволи алчното им желание.

Юда би могъл да извлече полза от тези учения, ако имаше желанието да бъде с чисто сърце; но неговата алчност надви и любовта му към парите взе надмощие. Той носеше със себе си касата, в която бяха средствата за разпространението на Христовото дело; от време навреме вземаше малки суми за собствени нужди. Неговото себелюбиво сърце се обяви против Мария, когато тя донесе съда със скъпоценното масло, и я стълча за тази нейна постъпка. Вместо ученик, той поиска да бъде учител и да поучава Господа как да гледа на Мариината постъпка.

Юда и Петър имаха еднаквата възможност и привилегията да поправят лошия си характер чрез постоянните поучения и примери на Христос! Докато слушаха Неговия строг укор и осъждане на лицемерието и покварата, те разбираха, че тъкмо те бяха така строго изобличавани, предмет на най-грижлива и неуморима работа за тяхно поправление и добро. Спасителят плачеше за тяхната тъмнина и заблуждения. Той ридаше в безгранично състрадание и любов към тях. Той викаше към Ерусалим: "Колко често исках да събера чадата ти, както кокошката събира своите пиленца под крилата си, но вие не поискахте!"

Петър беше бърз и ревностен в делата си, нямащ подобен на себе си, но Христос видя в него скъп материал за църквата! Затова Той взе Петър при Себе Си, за да може да развива всичко, което беше добро и ценно, а чрез поученията и примера Му всичко твърдо в неговия характер да бъде смекчено и всичко сурово в обноските му да бъде изгладено. Ако сърцето

действително бъде преобразено чрез Божията благодат, тогава ще настъпи и външна промяна чрез истинска любезност, съчувствие и учтивост. Исус никога не беше студен и неотзивчив към хората! Наскърбените често го търсеха в Неговото усамотение и го молеха за помощ, когато и Той се нуждаеше от подкрепа и почивка; но за всички Исус имаше приятелски поглед и насърчителни слова. Той беше образец на истинска учтивост! Петър се отрече от своя Господ, но после се разкая за това и поради големия си грях се смири дълбоко; и Христос показа, че е простил на своя заблуден ученик, когато след възкресението Си спомена и неговото име: "Кажете и на Петър!"

Юда не устоя на сатанинските изкушения и предаде своя най-добър приятел. Петър извлече поука от Христовите учения и продължи да води реформаторското дело, което бе възложено на учениците, след като Спасителят се възнесе на небето. Тези двама мъже представляват двете класи, които Христос свързва със Себе Си, на които предлага преимуществата на Неговите учения и примера на Неговия себеотрицателен, състрадателен живот, за да могат да се учат от Него! Колкото повече човек се запознава със своя Спасител, толкова повече ще бъде преобразяван в Неговия образ и ще върши Христовите дела. Времето, в което живеем, изисква реформаторска дейност! Светлината на истината, която ни осветлява, изисква мъже с твърда решителност и истински морал; мъже, които работят грижливо и издръжливо, за да спасяват душите на хората, които чуват поканата на Божия Дух!

Любовта, която би трябвало да владее между църковните членове, често отстъпва място на критикуването и укоряването, изявявани дори и по време на църковни събрания с нелюбезни забележки и остри лични нападки. Такива неща не бива да се търпят от проповедници, църковни старейшини и църковни членове! Църковните събрания трябва да бъдат място единствено за слава Божия! Събират ли се мъже с техните особени характерови черти, на които Божията истина не е смекчила острите черти на характера им, на църквата ще се нанесе вреда и ще бъдат жертвани мирът и единодушието. Мнозина в ревностните си старания да откриват грешките на братята си пренебрегват изследването на собственото си сърце и очистването на своя живот. Това им навлича Божието неодобрение! Отделните членове на църквата трябва да се грижат за собствените си души, да бдят за своите лични дела, за да не действат от себелюбиви подбуди и да станат камък за препъване на техните слаби братя и сестри.

Бог приема хората такива, каквито са, с човешкото в техния характер! После ги възпитава за Своята служба, ако се оставят да бъдат водени и желаят да се учат от Него. Чувство

на горчивина, завист, недоверие, подозрение и омраза, което намира добра почва в сърцата на някои църковни членове, е дело на Сатана. Такива хора упражняват отровно влияние върху църквата: "Малко квас всичкото тесто заквасва!" Религиозната ревност, която се извява в нападки, няма нищо общо с такова свидетелство.

Църковна дисциплина

(Свидетелства, т. VII, с. 260-264)

Щом Божият народ е длъжен да помага на заблудени църковни членове, трябва да спазва точно наставлението, дадено от Спасителя в Матей 18 глава! Човешките същества са Христова собственост, изкупени от Него с много висока цена, свързани с Него с любовта, която Той и Неговият Отец проявиха към тях. Затова трябва да бъдем внимателни в обноските си един към друг! Хората нямат право да подозират зло в ближните си. Църковните членове нямат право да следват собствените си мнения по отношение на братята и сестрите, които са се заблудили. Дори не трябва да изказват никаква присъда над заблудените, защото по такъв начин принасят кваса на злото и върху другите! Лошите думи за брат или сестра в църквата се разнасят от един църковен член на друг. Правят се грешки и се извършва неправда, защото някои не са готови да следват дадените от Исус наставления.

"Съгреси ли ти брат ти, иди и го изобличи само между теб и него самичък" (Матей 18:15). Не разказвай на други за неправдата; за да не страда цялата църква. Уреди всичко "само между тебе и него" - това е Божият план!

"Не бързай да излезеш, за да се караш, да не би после да не знаеш какво да правиш, когато те засрами ближният ти. Разисквай случая с ближния си сам и не откривай тайната на друг човек" (Пр. 25:8, 9).

Не търпи грях у брата си; но не го изобличавай и не увеличавай по такъв начин трудността, защото тогава поправлението ще изглежда като отмъщение. Укорявай го така, както Божието слово те учи! Не оставяй да расте чувството на злоба. Не допускай раната да гнояса и да избухне в зли думи, които опетняват духа на онези, които ги слушат. Не допускай да останат горчиви мисли в твоя и неговия дух. Иди при брата си и смирено и искрено говори с него за случая.

Каквато и да е постъпката начинът, който Бог е дал за уреждане на недоразумения и лични оскърбления, е неизменен! Когато се говори насаме и с Христов дух с онзи, който се намира в заблудение, всичко често бива отстранено и преодоляно. Отидете при заблудения с изпълнено с Христовата

любов и съчувствие сърце и се опитайте да уредите нещата. Постъпвайте с него спокойно и кротко; недейте изговаря гневни думи! Говорете по начин, който да му помага за намиране на най-добро решение. Помнете Исусовите думи: "Който е обърнал грешник от заблудения му път, ще спаси душа от смърт и ще покрие множество грехове" (Яков 5:20). Занесете на брата си спасително средство, което ще излекува болестта на недоволството. Направете всичко, за да му помогнете! Заради мира и единството в църквата смятайте за ваша привилегия, както и за ваш дълг, да вършите това. Послуша ли ви, вие сте го спечелили като приятел.

Цялото небе взема участие в спора между този, който е онеправдан, и онзи, който е съгрешил! Приеме ли заблуденият увещанието, което му се дава в Христовата любов, признае ли неправдата си и помоли ли Бога и ближния си за прошка, светлината на небето изпълва сърцето му! Спорът е приключен, приятелството и доверието са възстановени! Маслото на любовта отстранява болката, която неправдата е причинила. Божият Дух свързва сърцата и в небето има голяма радост за възстановеното спокойствие. Ако всички, които поднасят на Бога молитвите си и Му обещават да действат правилно, имат милост и живеят смирено пред Него, ще получат големи благословения! Извършили ли са неправда към други, да се разкаят, да признаят вината си и да се поправят, напълно готови да правят добро един на друг. Това е спазване на Христовия закон!

"Но ако не те послуша, вземи със себе си още един или двама, та от устата на двама или трима свидетели да се потвърди всяка дума" (Матей 18:16). Вземи със себе си хора, които са духовни, и говори със заблудения брат за неправдата; той може да се вслуша в общите молби на своите братя; и когато види тяхното съгласие, неговият дух може да се просветли.

"Не ги ли послуша" какво трябва да се прави тогава? Трябва ли няколко братя по време на заседание на Съвета да поемат на себе си отговорността за изключване на заблудения? "Не ги ли послуша, кажи това на църквата" (Матей 18:17). Църквата трябва да се застъпи за своите членове. "Ако не послуша и църквата, нека ти бъде като езичник и митар" (Матей 18:17). Не иска ли да послуша и гласа на църквата, отблъсква ли всички старания за неговото поправление, църквата трябва да го отдели от средата си! Тогава неговото име трябва да бъде заличено от книгите.

Никой църковен служител, никой Съвет, никоя църква не трябва да гласува да се заличи от църковната книга името на мирянин, който върши неправда, докато не е изпълнено точно даденото от Христос наставление! Когато това е направено,

тогава църквата е чиста пред Бога! Тогава неправдата трябва да се яви такава, каквата е, и да бъде отстранена, за да не се разпространи. Спокойствието, редът и чистотата на църквата трябва да се пазят, за да бъде тя неопетнена пред Бога и облечена в дрехата на Христовата правда.

Когато заблуденият се разкае и се подчини на Христовата дисциплина, трябва още един път да се подложи на изпит. Даже да не се разкае, дори ако е въвн от църквата, Божиите служители трябва да се стремят сериозно да го доведат до покаяние. Ако се подчини на влиянието на Светия Дух, и чрез изповядване и изоставяне на греха даде доказателство за покаяние, трябва да му се прости и отново сърдечно да се приеме в кошарата, колкото и тежка да е била постъпката му! Неговите братя трябва да го насърчават да върви по правия път и да се отнасят с него така, както те на негово място биха желали да се отнасят с тях, и да внимават за себе си, за да не бъдат и те изкушени.

Христос продължава: "Истина ви казвам, каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата" (Матей 18:18).

Тези Негови думи важат завинаги, до второто Му идване! Църквата е упълномощена да работи вместо Христос; тя е Божието оръдие за запазване на реда и дисциплината сред Неговия народ. Господ ѝ е дал власт да урежда всичко, което се отнася за нейното развитие, нейната чистота и ред. На нея е дадена отговорността да отделя от средата си такива членове, които са недостойни, които чрез нехристиянското си поведение биха безчестили истината. Това, което църквата върши, ако е в съгласие с дадените в Божието слово наставления, ще бъде одобрено в небето! Сериозни, важни проблеми ще бъдат предлагани на църквата за уреждане. Служителите на Бога, които са отредени от Него за водители на Неговия народ, след като са изпълнили задълженията си, трябва да представят случая на църквата, за да има единство във вземаните решения.

Господ желае Неговите последователи да отделят голямо внимание на отношенията помежду си! Трябва да въздигат, възстановяват, лекуват! Но църквата не трябва да пренебрегва и истинската дисциплина. Членовете трябва да се смятат за ученици на училище, които да се учат да променят характера си в съответствие с високото си призвание. В църквата на земята Божиите чада трябва да се приготвят за голямото съединение с църквата горе. Хората, които тук живеят в хармония с Христос, ще имат право да получат вечния живот и да живеят в семейството на спасените.

Божията любов към падналия човешки род е особено откровение на любов - на любов, родена от милост, защото

човешките същества не я заслужават! Милостта предполага несъвършенство на този, на който се оказва. Вследствие на греха беше проявена милостта.

Може би за променянето на твоя характер е необходима много работа; ти си груб камък, който трябва да бъде учукан и полиран, преди да може да заеме мястото си в Божия храм. Не се учудвай, ако Бог премахва острите ъгли на твоя характер с чук и длето, докато заемеш мястото, което Той има за тебе! Никой човек не може да извърши това! Само Бог може да го направи! И бъди сигурен, че Той не ще допусне нито един безполезен удар! Всеки удар става с любов за твоето вечно спасение. Бог познава твоите недостатъци и работи, за да възстановява, а не да разрушава!

Любов към заблудените

(Свидетелства, т. V, с. 603-613)

Христос дойде на земята, за да направи спасението достъпно за всички! На Голготския кръст Той заплати спасителната цена за загубения свят! Неговата себеотрицателност и себепожертвувателност, Неговата Божествена работа, смирението Му и преди всичко жертвата Му, свидетелстват за дълбочината на Неговата любов към падналия човек. Исус дойде на земята да потърси изгубеното и да го спаси! Неговата мисия бе да спасява грешници - грешници от всяко коляно, език и народ! Той плати цената за всички, за да ги спаси и да ги доведе в общение и хармония със Себе Си. Той не отминаваше онези, които най-много се заблуждаваха, които най-много грешаха. Той работеше главно за тези, които най-много се нуждаеха от спасение! Колкото повече се нуждаеха от реформа, толкова по-сериозна бе Неговата работа. Неговото любвеобилно сърце беше дълбоко трогнато за хората, чието състояние беше най-безнадеждно и които най-много се нуждаеха от Неговата преобразяваща благодат.

Притчата за изгубената овца показва великата Христова любов към намиращите се в заблуда хора. Той не предпочете да бъде с тези, които приемат Неговото спасение. Верният пастир оставя стадото, което го обича, и отива в пустинята, преживява трудности и гледа в очите опасности и смъртта, за да търси и да спаси овцата, която се е отдалечила от стадото и ще погине, ако не се върне обратно. Когато след продължително търсене овцата бъде намерена, пастирят не я оставя да го следва в слабостта си, Той не я кара пред Себе си. О, чудесна любов! Той я взема нежно на ръце, въпреки умора, болки и глад, и я занася обратно при стадото. Тогава

Той вика своите съседи, за да се радват и те с Него, защото изгубеното е намерено!

Притчите за блудния син и за изгубената драхма дават същата поука. Всяка душа, която е особено застрашена, изпадайки в изкушение, причинява болки на Христовото сърце и предизвиква Неговото нежно съучастие и най-сериозна работа. Радостта на небето за един грешник, който се кае, е по-голяма, отколкото за праведни, които не се нуждаят от покаяние!

Тези поучения са дадени за наша полза! Христос заръча на учениците Си да бъдат Негови съработници в делото Му и да се обичат помежду си, така, както Той ги беше възлюбил! Мъките, които Исус изтърпя на кръста, показват цената, която Той даде за всяка човешка душа. Всички, които приемат това велико спасение, се задължават да бъдат Негови съработници! Никой не трябва да се смята за особен любимец на небето и да привлича вниманието към себе си! Всички, които служат на Христос, трябва да действат така, както Той действаше, и да обичат онези, които живеят в незнание и грях, както Той ги обичаше. Но между нас се забелязва недостиг на сериозно и сърдечно съучастие и любов към изкушаваните и заблудените. Мнозина са проявявали студенина и греховна небрежност. Христос (Лука 10:30-37) отбелязва със съжаление, когато някой стои колкото е възможно по-далеч от тези, които най-много се нуждаят от помощ. Новообърнатата душа често се бори с вкоренени привички, а когато бъде победена от някоя силна страст или наклонност, тя е виновна за непредпазливостта. Тогава нейните братя трябва да проявяват такт, любов и мъдрост, за да може да бъде възстановено и духовното здраве. За такива случаи важат думите на Божието слово:

"Мили братя, ако човек изпадне в грешка, поправяйте го с кротък дух, вие, които сте духовни; и гледай на себе си, да не би и ти да бъдеш изкушен." "Ние обаче, които сме силни, трябва да носим немощта на слабите, а не да угаждаме на себе си."

За съжаление малко от състрадателната Христова любов се проявява от Неговите последователи! Грешни ли някой, другите често излагат случая колкото се може в по-лоша светлина. Хора, които може би са виновни в големи грехове от друг вид, се отнасят към брата си с жестока строгост. Грехове, които са извършени поради незнание, необмисленост или слабост, се представят за преднамерени, умишлени. Видят ли вярващи да отпадат, някои пляскат с ръце и казват: "Нали аз казах, аз знаех, че не можеше да разчиташ на тях!" По този начин се поставят на мястото на Сатана и ликуват, че техните лоши предчувствия са се оказали верни.

Трябва да имаме предвид, че ще срещаме големи несъвършенства у тези, които са млади и неопитни, поради което трябва да им помагаме. Христос ни е заповядал да ги поправяме със смирен дух, защото ще ни държи отговорни, ако постъпваме с тях по начин, който ще ги доведе до обезсърчаване, отчаяние и погибел. Ако не се грижим всекидневно за скъпоценното цвете на любовта, можем да станем коравосърдечни, безучастни и укорители, да изпаднем в ревност и да смятаме себе си за праведни, всъщност сме неприятни за Бога. Някои са неучтиви, груби и жестоки. Те са като бодливи кестенови обвивки: бодат, щом някой се допре до тях и нанасят голяма вреда, като представят погрешно и изопачено нашия любвеобилен Спасител.

Или трябва да растем и се усъвършенстваме, или сме недостойни за Христовото име! Трябва да култивираме в нас дух, в който Христос работеше за спасението на заблудените. Те са Му толкова мили, колкото и ние! Те също могат да бъдат победни знаци на Неговата милост и наследници на царството Му. Но са изложени на изкушенията на коварен неприятел, на опасности и съблазни и без спасителната Христова благодат ще погинат. Ако виждаме това в истинската му светлина, колко много би се оживила нашата ревност и нашите самопожертвувателни старания биха се удвоили, за да помагаме на тези, които се нуждаят от нашата помощ и молитви!

Тези, които са били небрежни в това отношение трябва да осъзнаят дълга си в светлината на великата заповед: "Да възлюбиш ближния си както себе си!" Това е наше задължение! Всички трябва да намаляваме злото при хората и да увеличаваме техните благословения. Ако сме силни и се противопоставяме на изкушенията, толкова по-голям е нашият дълг да помагаме на тези, които са слаби и отстъпват на съблазните. Имаме ли познание, трябва да поучаваме незнаещите. Благословил ли ни е Бог с благата на този свят, наш дълг е да подкрепяме бедните. Трябва да работим за доброто на другите. Никой не трябва да се задоволява да яде от хляба на живота, без да го споделя с онези, които са около него.

За Христос живеят само тези, достойни за Неговото име, само тези, които подобно на Учителя си спасяват погиналото. Истинското благочестие ще открива силния копнеж и сериозната работа на разпнатия Спасител за спасението на тези, за които Той умря. Ако нашите сърца са подчинени на Христовата благодат, ако в тях гори Божията доброта и любов, тогава ще даваме естествен изблик на любов, съучастие и нежност спрямо другите. Изявената в живота истина ще прояви своята мощ подобно на скрития квас, с който тя дойде в съприкосновение.

Ако искаме да растем в милостта и познанието на Христос, трябва да следваме Неговия пример и да работим така, както Той работеше! Такава е Божията воля!

Често са ни необходими усилия, за да владеем нашите чувства и да се въздържаме да говорим обезсърчително на изпадналите в изкушения. Живот на всекидневна молитва и благодарност, живот, който е светлина за другите, не може да се води без сериозни усилия. Те обаче ще принесат скъпоценен плод, и ще благославят не само получаващия, но и даващия! Духът на себеотрицателна работа за другите придава твърдост на характера, устойчивост и Христоподобна снисходителност, мир и щастие. Хората, които с живота си показват християнските добродетели, ще растат, ще притежават духовни сухожилия и мускули и ще работят за Бога. Те ще притежават духовно чувство, устойчива и растяща вяра и превъзходна сила в молитвата. Който бди за хората, който работи за спасението на заблудените, работи и за своето спасение.

Но защо много хора пренебрегват тази работа? Вярвате ли, че ако мислите и чувствата ви бяха напълно посветени на Бога, заблудените и изкушаваните от Сатана души щяха така лесно да пропаднат, както и става? Не трябва ли да се полагат големи старания в любовта и смирението Христово, за спасяване на заблудените? Всички, които са истински посветени на Бога, с най-голяма ревност ще вършат делото, за което Той направи най-много, за което той принесе Себе Си - делото за спасение на души. Това е особеното дело, което не би трябвало да се оставя да заспи. Бог кани народа Си да излезе от студената, замръзнала атмосфера, в която живее, да се отърси от всичко, което замразява любовта му и го държи в себелюбива бездейност. Той го насърчава да се издигне над всичко земно и да диша чистата слънчева атмосфера на небето.

Времето в събранията, посветено на служба на Бога, трябва да бъдат святи, скъпоценни часове. Молитвеното събрание не е място, където братята и сестрите се оплакват и се осъждат, че са си разменяли неприятни чувства и остри думи. Христос бива изпъждан от събранията, където владее този дух и на Негово място влиза Сатана, за да поеме ръководството. Поради това никой, който има нехристиянски, нелюбезен дух, не трябва да влиза там. Нали се събираме, за да просим милост и прощение от Господа? Спасителят ясно казва: "С каквато съдба съдите, с такава ще ви осъдят и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери" (Матей 7:1, 2).

Кой може да застане пред Бога и да претендира, че има неопетнен характер и чист живот? Как може тогава да критикува и съди братята си? Вярващи, които се надяват за спасението си само на Христовите заслуги, които трябва да търсят прощение

чрез силата на Неговата кръв, са длъжни да проявят любов, състрадание и прощение към ближните си.

Братя и сестри, ако не почитате мястото на поклонение пред Бога, не ще получите никакво благословение от Него! Можете да Му се покланяте по форма, но това не е духовна служба. "Където са събрани двама или трима в Моето име, там съм и Аз между тях", казва Исус. Всички трябва да съзнават, че се намират в Божието присъствие и вместо да се занимават с грешките и заблуденията на други, нека да изследват собствените си сърца. Ако трябва да признавате ваши грешки, изпълнете вашия дълг и оставете на другите и те да изпълняват дълга си.

Ако следвате твърдостта на вашия характер и проявявате строг, несъстрадателен дух, с това отблъсквате тези, които бихте могли да спечелите. Вашата строгост унищожава тяхната любов към общите събрания и често последицата е че напускат истината. Не трябва да забравяте, че стоите под Божия укор! Докато съдите другите, Бог осъжда вас! Ваш дълг е да изповядвате нехристиянското си поведение. Дано Бог да раздвижи сърцата на отделните църковни членове, а Неговата преобразяваща милост се изяви в живота и характера им. И тогава като се събирате заедно няма да се критикувате, а ще говорите за Исус и за Неговата любов.

Нашите събрания трябва да се направят интересни; в тях трябва да има небесен въздух. Никакви дълги и сухи слова, никакви формални молитви не трябва да се произнасят, само за да се запълва времето. Всички трябва да вършат своето, а когато техният дълг е изпълнен, събранието трябва да се закрие. По такъв начин се запазва интересът до последния момент. Това означава да се извърши приятно и желано служене на Бога. Службата за Него трябва да бъде интересна и привлекателна, а не да преминава в суха форма. Трябва да живеем за Христос минута след минута, час след час, ден след ден. Тогава и Той ще живее в нас! И когато се събираме, Неговата любов ще бъде в сърцата ни и ще извира подобно на извор в пустинята, който освежава и възбужда жажда и у най-изнурените, кара ги да пият от водите на живота.

Не трябва да разчитаме само на двама или трима членове. Всеки трябва да има силна, действаща вяра и да върши делото, което Бог му е възложил. С жив интерес трябва да питаме Бога: "Какво желаш да правя? Как да върша делото Си за това време и за вечността?" Трябва да съсредоточаваме всичките си сили, за да изследваме истината. Трябва да използваме всяко възможно средство, което може да ни бъде в помощ при прижливото, внимателно изследване на Писанието, след което да бъдем осветени чрез истината, за да можем да спасяваме души.

Във всяка църква трябва да се полагат големи старания за отстраняване на клеветничеството и укорителния дух като греховни, защото причиняват най-голямо зло в църквата. Строгост и търсене на грешки трябва да се изобличават като дело на Сатана. Между църковните членове трябва да се насърчават и усилват взаимната любов и доверие! Дано всички в страх Божии и любов към братята и сестрите си да затварят ушите за клюки и укори! Посочете на клеветника ученията на Божието слово. Заповядвайте му да бъде послушен на Писанието и да отиде с оплакванията си при тези, за които мисли, че са в заблуда. Това ще внесе в църквата светлина и ще затвори вратата на потока на злото. Бог ще се прослави и много души ще бъдат спасени.

Предупреждението на верния Свидетел към църквата в Сардис гласи: "Зная твоите дела, че на име си жив, но си мъртъв. Бодърствай и закрепи останалото, което е близо до умирање; защото не намерих делата ти свършени пред Бога. Помни прочее, как си приел и си чул, и пази го, и покай се" (Откр. 3:1-3).

Грехът на тази църква е, че тя не укрепва онова, което ще умре. Важи ли това предупреждение и за нас? Нека изпитваме сърцата си в светлината на Божието слово. Нека с Христовата помощ да привеждаме сърцата си в ред.

Бог е извършил Своята част в делото за спасението на хората и кани църквата да бъде Негова съработничка. На едната страна са Христовата кръв, Словото на истината и Светият Дух; на другата страна са хората, които погиват. Всеки Христов последовател трябва да постъпва така, че хората да приемат благословенията, които небето им е приготвило. Нека да се изпитаме, дали сме вършили това дело! Нека да изследваме нашите подбуди и всяка постъпка в живота ни. Не висят ли много неприятни картини в галерията на нашата памет?

Често сте имали нужда от Исусовото прощение; постоянно уповавате на Неговото съчувствие и на любовта Му. Не сте ли обаче забравяли често да проявявате и към другите духа, с който Христос ви закриля? Изпитвали ли сте болка за оня, който е дръзнал да върви по забранени пътища? Увещавали ли сте го любезно? Плакали ли сте за него и молили ли сте се със и за него? Показали ли сте му с нежни думи и приятелски обноски, че го обичате и че желаете да го спасите? Когато сте се събирали с такива, които се борят с товара на собствената си слабост и лоши привички, дали сте ги оставяли да се борят сами вместо да им окажете помощ? Не сте ли отминавали силно изкушаваните, а в същото време светът е бил готов да ги впримчи в сатанинската мрежа? Казвали ли сте подобно на Каин: "Пазач ли трябва да съм на брата си?"

Как ще погледне Главата на църквата на делата на твоя живот? Нали за Него всяка душа, изкупена с Неговата кръв, е скъпоценна? Как тогава ще гледа на твоето равнодушие спрямо онези, които се отклоняват от правия път? Не се ли боиш, че ще те остави, както ти си оставил тях? Можеш да бъдеш сигурен, че Исус, Който е верният пазител на Господния дом, е отбелязвал всяка твоя немарливост.

Дали Христос и Неговата любов са изключени от твоя живот, дали външната форма е заела мястото на сърдечната служба? Къде е душевната пламенност, която ти някога изпитваше дори при споменаването на Исусовото име? Колко искрена бе твоята любов към Христос, когато ти Му се посвети! Как се стараеше да им разкриеш Спасителната любов! Тази любов сега е изчезнала и ти си станал студен, укоряващ и досадлив. Опитай се да си я възвърнеш и тогава работи, за да водиш души към Христос. Ако отказваш да правиш това, други, които са имали по-малко светлина, опитност и възможност, ще заемат мястото ти и ще вършат това, което ти си пренебрегнал. Защото делото за спасението на изкушаваните, изпитваните и погиналите трябва да се върши. Христос предлага тази служба на църквата Си - кой ще я приеме?

Бог не е забравил добрите дела, себеотрицателните постъпки на Своята църква в миналото. Всички са записани! Но те не са достатъчни; не ще спасят църквата, ако престане да изпълнява мисията си. Ако небрежността и равнодушието, проявявани в миналото, не престанат, църквата, вместо да расте в сила, ще затъва все повече в слабост и формализъм. Трябва ли да се допуска това? Трябва ли да продължава тъпоумието, упадъкът в любовта и духовната ревност? Трябва ли Христос да намери църквата си в това печално състояние?

Братя и сестри, вашите лампи сигурно ще мъждукат, докато изгаснат в тъмнина, ако не правите решителни усилия, за да си възвърнете предишната ревност. "Помни, откъде си изпаднал, и покай се и върши първите дела" (Откр. 2:5). "Предлаганата сега възможност може да е за кратко. Който оставя това време за милост и покаяние ще изтече неизползвано, за него важи предупреждението: "Ако не, Аз ще дойде при тебе и ще отмахна светилника ти от мястото му" (Откр. 2:5). Тези думи са изговорени от устните на Търпеливия и Дълготърпеливия. Те са сериозно предупреждение към църкви и отделни християни, че Пазачът, Който никога не дреме, наблюдава как те работят, и че само Неговото търпение ги е спасило да не бъдат отсечени като такива, които пречат. Но Неговият дух не ще ревнува винаги: Неговото търпение ще трае само още малко.

Или вашата вяра трябва да става по-силна, отколкото е била досега, или ще бъдете претеглени на везните и намерени много леки! В последния ден решението на Съдията ще бъде

според нашия интерес и работата ви за нуждаещите се, измъчваните и изкушаваните. Не можете да го отминете и като спасени грешници да намерите достъп в Божия град. "Понеже, казва Христос, не сте направили ни на един от тези най-малките, не сте направили и на Мене" (Матей 25:45).

Още не е късно да се поправят грешките на миналото. Дано да може да се съживи първата любов, първата ревност! Потърсете онези, които сте отблъснали, превържете чрез признанието си раните, които сте направили. Приближете се към великото Сърце на съчувствителна любов и оставете потока на Божественото съжаление да потече в сърцето ви, а от вас – в сърцата на другите. Нека нежното съчувствие и състрадание, което Исус проявяваше да бъде образец как да се отнасяме с нашите близки, особено с онези, които са наши братя в Христос. Мнозина в тежката житейска борба са отслабнали и обезсърчени, но любезното, насърчително слово би им помогнало да победят. Никога, никога не бъдете безчувствени, студени, безучастни и не укорявайте! Винаги намирайте повод да кажете насърчителна дума и да вдъхнете надежда. Ние не можем да кажем колко успешни ще бъдат нашите любезни думи, нашите християнски старания да облекчим бремето. Заблудените не могат да се върнат обратно по никакъв друг начин, освен чрез духа на кротостта, любезността и нежната любов.

Молитва за болните

(Свидетелства, т. II, с. 145-150)

В случая със сестра Ф. трябва да се направи голямо дело! Онези, които се съединиха в молитва за нея, искаха да се направи нещо за нея. Ако обаче Бог беше послушал техните молитви, това би било за тяхна гибел! В такива случаи, когато Сатана влияе над духа, преди молитвата трябва да се направи себеизпитване, за да се види дали има грехове, за които да се разкаят, да ги изповядат и оставят. Необходимо е дълбоко смирение на душата пред Бога и твърдо упование само в заслугите на Христовата кръв! Постенето и молитвите не ще направят нищо, ако сърцето е отдалечено с лоши дела от Бога.

"Това е постът, който Аз избрах. Да освобождаваш тези, които си свързал с неправда, да разхлабваш връзките на тия, които си притеснявал, да дадеш свобода на тия, които си угнетявал; да сломяваш всеки хомот; да разделяш с гладния хляба си и да въвеждаш в дома си сиромаси без подслон; когато видиш голия, да го обличаш и да не се криеш от своите единокръвни" (Исая 58:6, 7).

"Тогава ще зовеш и Господ ще отговаря, ще извикаш, и Той ще рече: Ето ме! Ако махнеш отсред себе си хомота, соченето с

пръст и нечестивите думи, и ако разтваряш сърцето си за гладния и насищаш наскърбената душа, тогава светлината ти ще грее в тъмнината и мракът ще ти бъде като пладне; Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в бездъждие и ще дава сила на костите ти; и ти ще бъдеш като напоявана градина и като воден извор, чиито води не пресъхват" (Исаия 58:9-11).

Господ изисква искрена работа и добри дела, които излизат от изпълнено с любов сърце! Всички трябва да изследват ревностно и с молитва цитираните текстове и да изпитват своите чувства и дела. Божието обещание към нас е свързано с условието за послушание, за изпълняване на всички Негови заповеди! Пророк Исаия казва: "Извикай силно, не се щади, издигни гласа си като тръба, та възвести на Моя народ престъпленията им и на Якововия дом греховете им. При все това те ме търсят всеки ден и желаят да знаят пътищата Ми като народ, който е вършил правда и не е изоставил правото на своя Бог. Те искат от Мене правда и желаят да спорят със своя Бог. Защо постим, а Ти не виждаш? Защо измъчваме телата си, а Ти не щеш да знаеш?" (Исаия 58:1-3)

Споменава се за хора, които правят важно признание, свикнали са да се молят и имат радост в богослужението, но все пак нещо им липсва! Изповядват, че на молитвите им не се откликва и че на техните ревностни, сериозни старания в небето не се обръща внимание. Питат защо Господ не им отговаря! Причината не е, че Бог ги е изоставил, а в тях! Като се смятат за благочестиви, не принасят никакви плодове за слава Божия; техните дела не са такива, каквито би трябвало да бъдат. Пренебрегват важни длъжности. Докато не се изпълняват, Бог не може да отговаря на молитвите им!

Хората, които се молеха за сестра Ф., имаха различни чувства. Някои бяха фанатици и се оставяха да бъдат водени от моментни емоции, но ревнуваха безразсъдно. Други гледаха на голямото дело, което трябва да бъде извършено в този случай, и се радваха преди победата. Бе проявен много от духа на Ииуя: "Ела с мен и виж ревността ми за Господа!" Вместо тази себедоверяваща сигурност случаят можеше да бъде представен на Бога със смирен дух, с недоверие към себе си и със съкрушено и сломено сърце.

Бе ми показано, че когато се поднасят молитви за болен, случаят трябва да бъде представен на Господа със спокойна вяра, а не със силни емоции! Само Бог познава миналия живот на човека и знае бъдещето му. Той, Който познава сърцата на всички хора, знае дали болният, ако бъде оздравен, ще прослави Неговото име или ще Го безчести с отклонение и отпадане. От нас се иска да молим Бог да излекува болния, ако това е в хармония с Неговата воля, като вярваме, че Той чува основанията, които Му представяме, и сериозните молитви към

Него. Ако Бог вижда, че ще бъде прославен, ще послуша молитвите ни! Не е правилно да настояваме за оздравяване, без да се подчиняваме на Божията воля! Бог може във всяко време да изпълни това, което е обещал, и делото, което е възложил на чадата си, може да го върши и чрез тях. Ако живеят в съгласие с всяко изговорено от Него слово, всяка добра дума и всяко обещание към тях ще бъде изпълнено! Липсва ли обаче пълно послушание, големите и скъпоценни обещания биват отдалечени и няма да бъдат изпълнени!

Всичко, което може да се направи с молитвата за болните, е да молим Бог за тях! С пълно доверие да оставим всичко в Неговите ръце! Ако обаче имате греховни сърца, Господ не ще ви послуша! Той може да прави със своето, каквото желае! Той ще се прослави, като действа с и чрез такива, които го следват напълно, за да се знае, че Той е Господ и че техните дела се вършат в Бога. Христос казва: "Ако някой служи на Мене, Отец ми ще го прослави!" Когато отиваме при Бога, трябва да се молим да разберем Неговото намерение и да го изпълним, за да може нашите желания и интереси да се сливат с Неговите! Трябва да Му кажем, че сме готови да признаем волята Му, а не да го молим да изпълни нашата воля! За нас е по-добре, че не винаги Бог откликва на молитвите ни. Той ще направи за нас повече и по-добре, ако не изпълнява всичките ни желания, защото нашата мъдрост е безумие!

Ние сме се съединявали в сериозна молитва при леглата на болни мъже, жени и деца и сме чувствали, че те са били връщани от смъртта в отговор на нашите искрени молитви. В тези случаи сме вярвали, че трябваше да бъдем определени и с вяра да се молим само за живота. Ние не казахме: "Ако е за Твоя слава", защото се бояхме да не допуснем съмнение. Наблюдавахме грижливо тези, които биваха върнати от смъртта. Виждахме как някои от тях, особено младежи, получиха обратно здравето си, но после забравяха Бога и водеха лош живот, причиняваха на родителите и приятелите си грижи и болка и дори ставаха за срам на хората, които се молят. Не живееха за чест и за прослава Божия, но Го позореха с порочния си живот!

Вече не се опитваме да молим Господа да изпълнява нашите желания! Ако животът на болните може да Го прослави, трябва да молим да оживеят; но да бъде не както ние искаме, а както Той желае! Нашата вяра може да бъде силна и още по-сигурна, ако предаваме желанията си на всемъдрия Бог и оставяме всичко в Неговите ръце! Имаме обещанието, че Той ни слуша, когато се молим в съгласие с Неговата воля. Нашите молби не трябва да бъдат заповед, а просба да благоволи да направи това, за което Го молим. Ако църквата е единомислена, ще има сила и мощ; ако обаче някои са свързани със света и други се отдават на скъперничество, което Бог ненавижда, Той може да направи само

малко за тях. Неверие и грях ги разделят от Бога! Ние сме толкова слаби, че не можем да понасяме много духовни успехи. Иначе ще приемем честта за нас и ще смятаме, че нашата доброта и правда е причината за Божието благословение, когато всичко се е дължало на голямата милост и доброта на нашия състрадателен небесен Отец, но не е станало, защото в нас не е намерено нищо добро.

Трябва постоянно да упражняваме влияние, което да осветява всички около нас! Това спасително влияние бе много слабо в случая с Н. Мнозина се бяха повлияли от света и от неговия дух и влияние, като това приятелство ги беше отделило от Бога. Христос е останал твърде далеч от тях! Те не могат да чуват Неговия съветнически и предупредителен глас, защото следват своята мъдрост и своето решение. Вървят по път, който в очите им се вижда прав, но ще се окаже безумие! Бог не желае делото Му да бъде смесено със светска мъдрост. Хитри и пресметливи светски мъже не могат да заемат ръководни длъжности в това важно, свято дело. Или трябва да се покаят, или да си търсят работа, която отговаря на техните светски наклонности и не включва вечни последици. Бог не иска да има общо с хора от света!

Христос оставя хората да избират: Желаш ли Мене, или света? Желаш ли да търпиш упреци и срам, да те смятат за странен, но да бъдеш ревностен за добри дела и да изповядваш името Ми, дори когато светът те мрази? Или ще избереш уважението, честта, благоволенията и привилегиите, които светът може да даде, но да нямаш част в Мене?

“Не можете да служите и на Бога, и на мамона!”

Божието да се дава на Бога

(Свидетелства, т. VI, с. 384-391)

Господ е дал на народа Си една вест за това време (Малахия 3 гл.)! Изразил е пределно ясно и определено изискванията Си. Всички трябва да помнят, че Божиите права над нас са в основата на другите изисквания. Бог ни дава богато, като изискването, което е отправил към човека, е да Му връща 1/10 от всички Негови притежания! Господ милостиво поверява на раба си Своите съкровища, но за десетъка казва: “Това е мое!”

Бог е дал на хората Своя собственост, но те трябва да Му връщат вярно десетъка от всичко Негово! Това нареждане беше потвърдено и от Исус Христос.

Това дело включва в себе си важни и вечни последици и е твърде свято, за да зависи от човешки решения! Не трябва да

се чувстваме свободни да действаме както ние искаме, но, послушни на Божиите нареждания, да отделяме настрана редовни вноски за Неговото дело, като ги смятаме за святи!

Първите плодове

Освен десятък Господ изисква и начатките от всеки наш приход, за да може Неговото дело на земята да бъде богато подкрепяно! Божиите служители не трябва да търпят лишение поради недостатъчна издръжка. За възвестяване на истината трябва да имат достатъчно средства, за да може делото да има най-доброто и благословено влияние. Необходима е и милост, и да се помага на бедните и страдащите. За тази цел са нужни дарби и жертви. Това трябва да става особено в новите полета, където знамето на истината още не е издигнато. Ако Божият народ, стари и млади, би изпълнявал дълга си, в касата би имало достатъчно средства. Ако всички дават десятък и посвещават на Господа начатките от прихода си, за Неговото дело ще има достатъчно средства. Но Божият закон не се уважава и не се изпълнява, поради което има недостиг на средства.

Мислете за бедните!

Трябва да скъсаме с прахосничеството, защото времето, в което още можем да работим, е кратко! Около нас се ширят недостиг и страдания, цели семейства се нуждаят от храна; малките деца викат за хляб. В домовете на бедните често липсват най-елементарните неща. Мнозина живеят в ниски колиби, лишени от удобства. Викът на бедните достига до небето! Бог вижда, Бог чува! Но мнозина искат да прославят себе си. Докато техните ближни са бедни, гладни и търпят лишения, те харчат много за своите богати трапези и консумират повече, отколкото им е необходимо. Някога обаче ще трябва да дават сметка за себелюбивото използване на Божиите средства! Който не уважава нарежданията, които Господ е дал за бедните, ще узнае, че е отработвал не само своите ближни, но и Бога, като е бил неверен към Неговите имоти.

Всичко принадлежи на Бога!

Всяко добро, на което човек се радва, идва от Божията милост! Той е големият и добър Дарител! Неговата любов се открива в богатите приготовления, които е направил за хората. Бог ни е дал време, в което трябва да изградим характери за небето! От нас изисква да му отдаваме част от доходите си не защото се нуждае от нещо. Господ създаде всяко дърво в

Едемската градина, приятно на глед и добро за храна, и предложи на Адам и Ева да се радват на техните плодове според желанието на сърцето си. Но постави и условие - да не ядат от дървото за познаване на доброто и злото! Това дърво Бог си запази като постоянен спомен, че е Собственикът на всичко! Даде им възможност да изявят вярата и доверието си в Него чрез пълно послушание към Неговите изисквания.

Така е с Божиите изисквания и към нас! Бог влага съкровищата си в ръцете на хората, но иска 1/10 да бъде отделена за Неговото дело! Исква тази чест да се донесе в Неговата съкровищница и да Му се даде като Негова собственост. Тя е свята и трябва да се употреби за свети цели - за издръжка на тези, които разнасят спасителната вест по света!

Чрез послушание към това Божие изискване ние признаваме, че всичко принадлежи на Него!

Има ли Господ право да изисква това от нас? Не даде ли единородния си Син, защото ни любеше и желаше да ни спаси от смъртта? Не трябваше ли нашите благодарствени жертви да се втичат в Божията съкровищница, за да се използват за разпространение на Неговото царство на земята? Понеже Бог е собственик на всички наши блага, благодарността към Него трябва да ни подтиква да Му принасяме доброволни дарби и благодарствени жертви, с което признаваме Неговото право на собственост върху тяло, душа, дух и имот! Ако се изпълняваше Божият план, сега в Неговата съкровищница би имало достатъчно средства, за да могат проповедници да обработват нови полета, както и достатъчно работници, които да се съединяват с проповедниците, за да издигат знамето на истината в тъмните места на земята.

Без извинение!

Божий план е хората да Му връщат това, което Му принадлежи! Това е изказано така ясно, че никой няма извинение, че разбира погрешно длъжностите и отговорностите, които Бог му е възложил! Хората, които твърдят, че не могат да осъзнаят, че това е техен дълг, заявяват пред небето, църквата и света, че не желаят да признаят това ясно изразено Божие изискване! Мислят, че ще намалят собствеността си, ако изпълняват Господния план. В своята себелюбива алчност искат да имат целия капитал - основен капитал и лихви, за да го използват само за себе си.

Бог полага ръката Си на всички притежания на хората и казва: "Аз съм Собственикът на Вселената и тези блага са Мои. Десятъкът, който сте задържали, Аз съм определил за издръжката на Моите чада, които трябва да възвестяват

Писанието на живеещите в тъмнина и на непознаващите закона Ми. Като използвате Моя запасен фонд за задоволяване на вашите капризи, вие ограбвате на много хора светлината, която Аз желяех да им изпратя. Имахте възможността да Ми докажете верността си, но не го направихте. Вие ме ограбихте; вие окрадохте Моя имот, "затова сте и проклети."

Още една възможност

Господ е дълготърпелив и милостив! На всички, които са вършили този грях, дава още една възможност да се поправят. Бог казва: "Върнете се при Мене, и Аз ще се върна при вас!" Но тези хора отговарят: "В какво трябва да се покаем?" (Мал. 3:7). Те са използвали средствата си за доброто на собственото си Аз и за прославяне на себе си, като че ли техните имуществва са тяхна собственост, а не заети от Бога съкровища! Техните покварени съвести са станали толкова корави и невъзприемчиви, че не различават големия грях, който са вършили, като са запречвали пътя, по който истината би могла да напредва.

Хора, смъртни хора, които са използвали за себе си благата, които Бог си е задържал за възвестяване на спасението, за да се занесе вестта за Спасителната любов на изгубените души, и са запречвали пътя със своето себелюбие, питат: "В какво те измамваме?" Бог отговаря: "В десетъка и приношенията. Вие сте наистина проклети, защото вие, да, целият този народ, ме крадете!" Целият свят участва в краденето на Бога! С парите, които Той им е заел, хората се отдават на разсипничество, удоволствия, увеселения, празненства и позорни забавления. Но Бог казва: "Аз ще дойда при вас и ще ви накажа" (Малахия 3:8, 9). Целият свят ще дава сметка в оня велик ден, когато всеки ще получи въздаяние според делата си.

Благословието

Бог благославя всички, които са послушни на заповедите Му! "Донесете всички десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте ме сега в това, казва Господ на силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори, та излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него. И заради вас ще смърря поглъщателя, та няма вече да поврежда рожбите на земята ви; и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно, казва Господ на силите" (Малахия 3:10-12).

Как могат хора, имайки предвид тези думи на светлина и истина, да се осмеляват да пренебрегват така ялната длъжност?

Как се осмеляват да бъдат непослушни на Бога, когато послушанието спрямо Неговите изисквания означава благословение във временни и духовни дарби, а непослушанието означава Божие проклятие? Сатана е разрушителят. Бог не може да благославя ония, които отказват да бъдат верни домакини. Само Той може да остави Сатана да завърши разрушителното си дело. Виждаме в света мизерия от всякакъв вид и степен и защо Бог не използва мощта Си, за да задържа злото. Светът е пренебрегнал Божието слово; живее така, като че няма Бог. Подобно на хората от Ноевото време и сегашните отблъскват всяка мисъл за Бога! Безбожието владее в ужасяващ вид и земята е зряла за жетва.

Роптаещите

"Вашите думи са били безочливи към Мене, казва Господ; а вие казвате: Що сме говорили против Тебе? Вие рекохте: Напразно служим Богу; и каква полза, че сме пазили заръчаното от Него, и че сме ходили с жаление пред Господа на силите? И сега облажаваме горделивите. Да, ония, които вършат беззаконие, успяват; даже изкушават Бога и пак се избавят" (Малахия 3:13-15).

Хора, които не дават на Бога Неговото, изказват тия оплаквания! Господ ги моли да го изпитат, като донасят десетъците си в Неговата житница, за да видят дали няма да изсипе благословение над тях. Но те хранят упорство в сърцата си и роптаят против Бога. В същото време Го крадат и се обхождат невярно с Неговите блага. Когато им се представя техният грях, казват: "Случи ми се нещастие; жетвата ми беше малка, а безбожните успяват. Не си струва да се пазят Господните наредби!"

Но Бог не желае никой да бъде печален пред Него! Тези, които по такъв начин роптаят против Бога, сами са причинили нещастията си. Те са крали Бога и са спирали делото Му, защото средствата, които трябваше да се вложат в Неговата съкровищница, са били използвани за себелюбиви цели. С това показваха неверността си към Бога, като не изпълняваха Неговите предписания. Когато Бог им даваше успехи и ги канеше да Му дадат Неговата част, клатеха главите си и не можеха да разберат, че това беше техен дълг. Затваряха очите на разума си, за да не виждат нищо. Задържаха Господните средства и спъваха делото, което Бог желае да бъде извършено. Господ не беше прославян чрез използване на поверените от Него дарби. Затова Бог оставяше да падне проклятие над тях и позволяваше на похитителя да унищожава техните плодове и да им нанася нещастия.

Богобоязливите

В Малахия 3:16 е описана и друга класа, която се събира не да критикува Бога, а да говори за Неговата слава и да разказва за Неговата милост! Спадащите към тази класа са били верни при изпълняването на дълга си и са отдавали на Господа Неговото. Дават свидетелства, които карат ангелите да пеят и да се радват. Не изказват никакви оплаквания против Бога. Хора, които живеят в светлината, в изпълнението на дълга си и са верни, не се оплакват и не търсят грешки. Говорят думи на насърчение, надежда и вяра. Оплакват се само такива, които служат на себе си и не отдават Божието Богу.

“Боящите се от Господа говореха един на друг, и Господ внимаваше и слушаше. И написа се книга на възпоменание пред Него за онези, които се бояха от Господа и които мислеха за името Му. И ще бъдат мои, говори Господ Саваот, в онзи ден, когато Аз приготвя скъпоценните Си. И ще бъде благосклонен за тях, както е благосклонен човек към сина си, който му работи. Тогава отново ще разсъдите между праведен и нечестив, между оня, който служи Богу и оня който не Му служи” (Малахия 3:16-18).

Наградата за сърдечната щедрост е все по-тясно общение на духа и сърцето със Святия Дух! Мъжът, който е претърпял нещастие и имал дългове, не трябва да взема Господнята част, за да изплаща дълговете си на хората. Трябва да помни, че с такава постъпка бива изпитван и че ограбва Дарителя, като използва Господнята част за себе си. Той е длъжник на Бога за всичко, което има, но става двоен длъжник, ако използва това, което е Господне, за да изплаща дълговете си на хората. В небесните книги срещу неговото име ще се напише “Неверен към Бога"! Ще дава на Бога сметка за това, че е употребявал Неговите пари за собствени нужди. Нарушаването на принципите, както е доказал това с фалшивото използване на Божиите средства, ще се открива и в други негови дела. Човек, който ограбва Бога, развива характерови черти, които ще го изключат от достъпа в Божието семейство на небето.

Със себелюбиво използване на средствата човек се показва като неверен към Бога и като неспособен домакин на небесните блага.

Навсякъде се предлагат възможности да се върши добро! Непрекъснато се появяват нови нужди. Развитието на мисионерските полета бива спъвано поради недостиг на средства и дори трябва да престане, ако Божият народ не се събуди и не познае истинското състояние на нещата. Не чакайте да легнете

на смъртно легло, за да направите завещанията си, но разпоредете се със средствата си докато още сте живи!

Завещания и наследства

(Свидетелства, т. IV, с. 476-485)

“Не си събирайте съкровища на земята, дето молци и ръжда ги изядат, и дето крадци подкопават и крадат. Но си събирайте съкровища на небето, дето нито молци, нито ръжда ги ядат, и дето крадци не подкопават, нито крадат.”

Себелюбието е гибелен за човека грях! Към него спада и скъперничеството, което е идолослужене. Всичко, което имаме, принадлежи на Бога! Всеки успех, на който се радваме, е последица от Божиите благословения! Бог е великият и добрият дарител. Ако Той изисква част от това, което ни е дал така изобилно, това не е, за да се обогати с нашите дарби, защото не се нуждае от нищо от нашата ръка, но да имаме възможност да проявяваме себеотрицание, любов и съучастие към нашите близни и по този начин да се облагородяваме! От Адамовото до нашето време Бог е изисквал притежанието на хората, като е казал: “Аз съм истинският Притежател на Вселената, затова посвети ми начатките от плодовете си, дай ми доказателство за вяност, отдай ми Моята собственост и признай по такъв начин Моето владичество; тогава ти ще имаш свободата да си запазиш Моите блага и да им се радваш и Моето благословение ще бъде с тебе. Почитай Господа от имота си и от начатките на всичките си приходи!”

На първо място са Божиите изисквания! Ние не вършим Божията воля, ако Му посвещаваме това, което остава излишно от доходите ни, след като сме задоволили всички наши нужди. Преди да използваме нещо от нашите приходи, трябва частта, за която Бог претендира, да Му бъде принесена! В Стария завет на олтаря постоянно се запазваше благодарствена жертва и по този начин се показваше непрестанно задължението на хората към Бога. Имаме ли в нашите светски работи успех, това е защото Бог ни благославя! Част от този приход трябва да бъде посветен на бедните и голяма част да се използва за Божието дело. Ако това, което Бог изисква, Му се дава, останалото за нас ще бъде осветено и благословено! Ограбва ли обаче човек Бога, като задържа това, което Той изисква, Божието проклетие ще почива върху всичкото!

Бог използва хората като канали, за да могат през тях да текат Неговите дарби за делото, което трябва да се върши по целия свят. Той им е дал блага, които трябва да се използват

мъдро, а не да се трупат алчно или да се прахосват за лукс и себелюбиви задоволявания - нито за облекло, нито за украса на техните домове.

Бог ни е поверил средства, с които да бъдат поддържани проповедниците и мисионерите и да бъдат подкрепяни институтите, които е основал. Който се радва на скъпоценната истина, трябва да има горещото желание да помага да бъде разпространявана навсякъде! Имаме верни знаменосци, които не пренебрегват дълга си и не странят от отговорностите. Техните сърца и джобове са винаги отворени за всяка молба за средства за напредването на Божието дело; дори изглежда, че някои дават повече, отколкото са длъжни, като че ли се страхуват да не изгубят възможността да вложат своята част в небесната банка. Има обаче и други, които трупат съкровищата си или прахосват средствата само за себе си и дават насила малка част за подкрепа на Божието дело. Ако дадат на Бога обещание или обрек, после се разкайват и забавят изплащането колкото се може по-дълго, ако изобщо го дават. Правят десетъците си колкото се може по-малки, като че ли се страхуват, че това, което дават на Бога, е загубено. Нашите заведения могат да се нуждаят от средства, но тази класа постъпва така, като че ли за нея не означава нищо дали ще имат успех или не. Все пак това са Божии свидетели, чрез които светът трябва да бъде просветен.

Нашите институти нямат, подобно на други, редовни приходи или наследства, но Бог ги е благословил богато, подарил им е успех и ги е направил да бъдат за голяма полза. Между нас има възрастни хора, които са близо до края на своето изпитно време, но поради липса на мъдри мъже, които да осигурят тия притежания за Божието дело, средствата преминават в ръцете на такива, които служат на Сатана. Тези средства им бяха заети от Бога и трябваше да Му бъдат върнати, но в 8 от 10 случаи тези братя и сестри се разпореждат така, че Бог не бива прославян, понеже при тяхната смърт нищо от Божията собственост не влиза в Неговата съкровищница. В някои случаи тези видимо добри братя и сестри са имали лоши съветници, които са решавали според техните разбирания, а не в хармония с Божията воля!

Често богатството донася само вреда за деца и родители. Те нямат любов към Бога и към истината и средствата, които принадлежат на Господа, преминават във властта на Сатана. Той е много по-бдителен, предвидлив и способен да намира пътища, за да печели средства за себе си, отколкото нашите братя осигуряват Господнята собственост за Неговото дело. Някои завещания се правят толкова повърхностно, че нямат никаква валидност пред закона, и по такъв начин хиляди са били изгубени за делото. Нашите братя трябва да разберат, че те,

като на верни чада в Божието дело, имат отговорността да постъпват мъдро в такива случаи и да осигуряват Господнето за Него!

Мнозина проявяват излишна чувствителност в това отношение. Правят така, като че ли вървят по забранен път, когато говорят с възрастни или болни за притежанията им, за да разберат как мислят да се разпоредят с тях. Но този дълг е точно толкова свят, колкото и дългът да проповядват Словото и да спасяват грешници! Например човек, който има Божии пари или собственост в ръцете си, предстои да напусне своето стопанство. Трябва ли да остави на невярващи средствата, които Бог му е поверил, за да бъдат използвани в Неговото дело, само защото тези невярващи са негови сродници? Не би ли трябвало християните да се погрижат както за бъдещото благо на този човек, така и за Божието дело, като той (човекът) се разпореди правилно с парите на своя Господ, с талантите, които са му били поверени, за да ги увеличава мъдро? Искат ли неговите братя да гледат как се разкайва за земния си живот, а в същото време ограбва Божията съкровищница? Това би било ужасна загуба за него и за делото, защото като влага своите таланти в ръцете на хора, които не ценят Божията истина, това би означавало съзнателно да ги сложи в кърпа и да ги зарови в земята. Бог желае Неговите последователи да разпределят средствата си, докато сами могат да правят това!

Някои могат да попитат: "Трябва ли наистина да дадем всичко, което наричаме наша собственост?" Това може да не се изисква от нас, но трябва да бъдем готови да го направим заради Христос! Трябва да признаем, че нашата собственост принадлежи на Бога и поради това да я използваме, когато за напредъка на делото Му са нужни средства. Някои затварят ушите си пред поканата да дадат пари, с които мисионери да бъдат изпратени в далечни страни и истината да бъде разгласена и разпространена по целия свят. Извиняват алчността си с думите, че са направили завещания, като тяхната благотворителност ще стане явна след смъртта им. Мислили са за Божието дело при последните си желания. Но затова ли водят живот на алчност, ограбват Бога в десетъци и дарби, а със завещанието си му връщат само малка част от онова, което Той им е поверил, докато по-голямата част остава на роднини, които не се интересуват от истината? Това е най-лошият вид ограбване! Тези хора крадат Бога в това, което му дължат, не само през живота си, но и след смъртта си!

Най-голямата глупост е подготовката за вечния живот да се отлага за последния час на живота! Също голяма грешка е, да се бавиш да изпълняваш Божиите изисквания, за подsigуряване на Неговото дело, докато дойде времето, когато трябва да оставиш на други да се разпореждат с твоето

стопанство! Хората, на които поверяваш твоите таланти, може да не ги употребят така добре, както ти. Как могат богати хора да поставят толкова много на карта! Ако чакат смъртта си, за да направят разпореждания със своя имот, предават го по-скоро на смъртта, отколкото на Бога! Като вършат това мнозина се опълчват против Божия план, разяснен в Словото Му. Ако желаят да вършат добро, трябва да използват сегашните златни минути и да работят с всички сили, като се стараят да не прахосват благоприятния случай!

Хора, които пренебрегват съзнавания от тях дълг и не изпълняват Божиите изисквания за този живот, които успокояват съвестта си с това, че след своята смърт ще оставят наследство, не ще получат нито едно похвално слово, нито една награда от Учителя! Не само не проявяват себеотрицание, но и задържат средствата си, докато можеха, и ги даваха едва след смъртта. Ако бяха истински християни, мнозина биха правили това, което отлагат за след смъртта, докато са още живи. Биха посветили на Бога себе си и имота си и, действайки като Негови домакини, биха изпълнявали с радост дълга си. Като лични разпоредители със своята собственост биха могли сами да изпълнят Божиите изисквания, вместо да възлагат тази отговорност на други. Трябва да смятаме себе си само за разпоредители на Господнята собственост, а Бога – за главен собственик, на Когото трябва да връщаме Неговото щом Го изисква! Дойде ли Бог да вземе Своето с лихва, скъперникът ще види, че, вместо да е удвоил поверените му таланти, е подписал за себе си присъдата, произнесена над неверния слуга.

Господ желае на смъртта на Неговите чада да се гледа като на загуба заради доброто влияние, което са оказвали и многото доброволни жертви, които са принасяли, за да пълнят Божията съкровищница. Оставяните наследства са мизерна добавка към благотворителността, която може да се проявява през живота. Божиите чада трябва всеки ден да правят завещания с добри дела и доброволни жертви за Бога. Не трябва да Му връщат само малка част в сравнение с това, което използват за себе си! Ако всеки ден правят завещанието си, ще си спомнят за такива неща и приятели, които заемат първото място в сърцата им. Но техният най-добър приятел е Исус, Който заради тях стана беден, за да могат да се обогатят чрез Неговата бедност. Той заслужава цялото сърце, всичко, каквото имаме и сме. Но много наричащи себе си християни не са изпълнявали през живота си Исусовите изисквания и Го оскъряват при смъртта си, като Му дават само малка част. Дано всички, които принадлежат към тази класа, да не забравят, че краденето им на Бога не е едноактна постъпка, а добре обмислен план, който съставят с думите "при здрав

разум". След като още приживе са лъгали Божието дело, увековечават измамата и след смъртта си, при това в пълно съзнание. Мнозина смятат такова завещание за добра възглавничка за смъртта. Тяхното завещание е част от подготовката им за смъртта и се прави, за да не ги безпокоят притежанията им при смъртния час. Могат ли такива хора да мислят с радост за отправената към тях покана да дадат сметка за начина на стопанисване на притежанията им?

Всички трябва да бъдем богати на добри дела в този живот, ако искаме да влезем в бъдещия вечен живот! Когато съдът започне и книгите бъдат отворени, всеки човек ще бъде възнаграден според делата му. В църковната книга има много имена, срещу които в главната книга на небето е написано "ограбване". Ако тези вярващи не се разкаят и не работят безкористно за Учителя, сигурно ще споделят участва на неверния домакин.

Често се случва добър и деен търговец да умре внезапно, като при проверка на счетоводните му книги се оказва, че работите му са в много объркано състояние. При старанията да се уредят неговите имуществени съдебните разноси за това поглъщат голяма част, ако не и всичко, от собствеността му, докато неговата жена и деца и Христовото дело биват ограбени! Верните домоуправители на Господните имоти трябва винаги да знаят точното състояние на техните работи и като умни мъже да бъдат готови за неочаквани случаи. Трябва ли тяхното благодатно време да свърши внезапно, без да причинява големи трудности на хората, повикани да уреждат работата им?

Мнозина, докато са здрави, не мислят за завещание. Но нашите братя и сестри трябва да бъдат предвидливи! Трябва да знаят в какво състояние се намират имуществата им и да не допускат работите им да затънат в объркано положение. С имота си трябва да се разпореждат така, че да могат да го напуснат по всяко време.

Завещанията да се правят така, че да бъдат валидни! След като са направени, могат с години да бъдат пазени, без да причиняват вреда, когато човек продължава да принася дарби според нуждите на делото. Смъртта не ще дойде нито един ден по-рано, защото братя и сестри, сте направили завещанието си! Като се разпореждате в него с имота си за благото на вашите роднини, гледайте да не забравите Божието дело! Вие сте Негови служители, които разполагат с Негова собственост, поради което Неговите изисквания заслужават вашето най-голямо внимание. Разбира се, децата ви не трябва да бъдат оставени; трябва да се погрижите и за тях, ако имат нужда. Но в завещанието си не мислете за всички роднини, които не са в нужда, само защото такъв е обичаят! Недейте забравя, че съвременната себелюбива система за разпореждане със

собствеността не е Божий план, а човешко изобретение. Християните трябва да бъдат реформатори, като скъсат с тази неправилна система и съставят завещанията си по нов начин. Имайте постоянно предвид, че това, с което разполагате, е Господен имот, а Божията воля е закон! Ако някой човек би ви упълномощил да му направите завещание, не бихте ли го попитали първо за неговата воля, за да не бъде погрешно употребена и най-малката сума? Вашият небесен приятел ви е поверил блага и ви е изявил волята Си как да бъдат използвани. Ако тази воля се изпитва с несебелюбиво сърце, това, което принадлежи на Бога, не ще се употребява неправилно. Господнето дело е позорно пренебрегвано, въпреки че Бог е давал на хората достатъчно средства, да могат да посрещат всички свои нужди, ако имаха благодарни и послушни сърца.

Братя и сестри, които сте направили завещанията си, не трябва да мислите, че вече нямате никакъв дълг към Бога, но трябва да действате така, че да използвате поверените ви таланти за Божието дело! Бог е съставил планове, за да могат всички да действат разумно в разпределението на средствата им. Той няма намерение да подкрепя делото Си с чудеса. Има верни домоуправители, които са пестеливи и използват средствата си за напредъка на Неговото дело! Себеотрицателност и благотворителност трябва да бъдат правило, а не изключение! Растящите нужди на делото изискват средства. Хора от наши и от чужди полета постоянно молят за вестители, които да им занесат светлина на истината. Необходими са повече работници и повече средства, за да ги поддържат.

В Господнята съкровищница влизат малко средства, за да бъдат използвани за спасението на хора, което се постига с големи усилия. Ако можеха да се отворят очите на всички, за да видят как господстващото скъперничество спъва Божието дело и колко много би могло да се направи, ако всички бяха приели Божия план за десетъците и дарбите, тогава би се извършила решителна промяна, защото хората не биха се осмелявали да спират напредъка на Божието дело, както са правили това досега. Църквата е потънала в сън и не вижда делото, което би могла да върши, ако отдаваше всичко за Христос. Дух на истинска самопожертвувателност би бил доказателство за истинността и силата на Евангелието, което светът не би могъл да не разбира или да отрича, и върху църквата би се изливала пълнота на благословение.

Поканвам нашите братя и сестри да престанат да ограбват Бога! Някои са на мнение, че трябва да направят завещания. Но като правят това, трябва много да внимават да не дават на синовете и дъщерите си средствата, които са предназначени за

Божията съкровищница! Завешанията често стават причина за спор и разединение. За слава на древния Божий народ се докладва, че Бог не се е срамувал да се нарича техен Бог; и причината за това е била, че вместо да търсят себелюбиво и алчно земни радости, те полагаха в Божиите ръце себе си и всичко, каквото имаха! Живееха само за Негова слава и показваха ясно, че чакат по-добра, небесна страна. Бог не се срамуваше от такъв народ, който не го безчестеше в очите на света. Небесният Владетел не се срамуваше да ги нарича свои братя!

Има много вярващи, които твърдят, че не могат да правят за Божието дело повече, отколкото сега вършат; но те не дават според състоянието си! Понякога Господ отваря очите на тези, които са заслепени от себелюбие, като намалява доходите им дотолкова, доколкото са готови да дават. Коне се намират мъртви на полето или в обора, къщи или плевни биват разрушени от огън или жетвата унищожена. В някои случаи Бог изпитва човека чрез благословение; когато обаче при принасянето на десетъци и дарби се окаже неверност, Той отдръпва благословието Си. "Който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне." Заради Христовата милост и богатството на Неговата доброта и за слава на истината и религията ви моля, които сте Христови последователи, отново да посветите себе си и имота си на Бога! Предвид на любовта и състраданието Христови, които Го изведоха от небесните двореци, за да претърпи себеотрицание, смирение и смърт, нека всеки от нас да се запита: "Колко дължа на моя Господ?" Нека тогава вашата благодарствена жертва да бъде в съответствие с вашата преценка на великата небесна дарба в лицето на Божия възлюблен Син.

При определяне на частта, която трябва да бъде дадена на Божието дело, по-добре надхвърлете изискванията на дълга, отколкото да дадете по-малко! Внимавайте на кого принасяте дарбите! Ако мислите за това, алчността ще изчезне от вас. Разглеждаме ли Великата любов, с която Христос ни е възлюбил, нашите най-богати дарби ще ни се виждат недостойни да бъдат приети от Него. Ако Христос е предмет на нашия стремеж, тогава тези, които са изпитали Неговата прощаваща любов, не ще пресмятат цената на алабастровото шише, пълно със скъпоценно масло. Алчният Юда можеше да прави това, но получателят на спасението само ще съжالياва, че неговата жертва няма по-скъпоценно благоухание и по-голяма стойност. Християните трябва да гледат на себе си като на канали, през които милостите и благословенията от Източника на всяка добрина се изливат върху техните ближни, с чието обръщане към небето могат да се изпращат потоци от хваление и благодарствени жертви и които по такъв начин стават с тях съучастници на небесното дарение.

Работа и религия

(Свидетелства, т. V, с. 422-429)

Всички, които работят в нашите заведения, издателски къщи, училища и лечебници, трябва да бъдат в жива връзка с Бога! Особено е важно водителите на този голям клон от делото да са мъже, които имат за своя главна цел царството Божие и Неговата правда. Те няма да бъдат подходящи за поверените им длъжности, ако не допускат да бъдат съветвани от Бога и не принасят плодове за Негова слава! Трябва да следват жизнения път, който прославя техния Създател, тях облагородява и става благословение за техните ближни. Всички имат характерови черти, които трябва да се развиват или побеждават, което зависи от това дали допринасят за растежа в благодатта и дълбочината на религиозните преживявания или му пречат.

Ако работещите в Божието дело не употребяват най-добре религиозните привилегии, от които се ползват, тяхната служба не е приятна на Бога! Ние сме като дървета, насадени в градината на Господа, и Той идва и търси плода, който има право да очаква. Неговото око вижда всичко; Той чете в нашите сърца и познава живота ни! Това е важно изследване, защото се отнася за нашата длъжност и нашата участ, и се извършва с голям интерес. Дано всеки, на когото са поверени свети задължения, да се запита: Как мога да срещна всеизпитващото Божие око? Очистено ли е моето сърце от всяко петно? Или неговите храмови придвория са така осквернени, така изпълнени с купувачи и продавачи, че Христос не намира в тях място? Чрез постоянното търгуване духовният живот се накърнява и душата остава без Христос. Когато хората живеят ден след ден без жива връзка с Бога, те, макар че изповядват истината, биват изкушавани да постъпват странно и да вземат решения, които не са в съгласие с Божията воля. Нашите ръководещи братя не вървят сигурно, ако не искат да бъдат свързани с Христос, поради което и не ще действат в съгласие с Него. Те не ще бъдат в състояние да виждат и да познават нуждите на делото и Сатана ще ги повлияе да вземат решения, които причиняват затруднения и пречат.

Братя и сестри, поддържате ли молитвения дух? Преобладава ли у вас любовта към религиозното? Живеете ли чрез вяра и побеждавате ли света? Посещавате ли публичните богослужения? Чува ли се вашият глас в молитвените и посветените за споделяне на опитности събрания? Издигнат ли е семейният ви олтар? Събирате ли сутрин и вечер децата си около вас и предлагате ли на Бога техните нужди? Поучавате ли ги как да следват Агнеца?

Ако вашите семейства са без религия, това свидетелства за вашата небрежност и за липса на вяра. Печално е, ако вашите деца са равнодушни и непочтителни и нямат радост в религиозни събрания и свещени истини, когато сте свързани със свящото дело. Такова семейство оказва влияние против Христос и истината! Христос казва: "Който не е с Мене, той е против Мене." Занемаряването на религията в дома и на детското възпитание съвсем не е угодно на Бога! Ако едно от вашите деца би паднало в реката, би се борило с вълните и би било в опасност да се удави, ще гледате ли това равнодушно и безучастно? Не! Обратно, много усилия биха се правили, много молитви отправяни и голяма ревност проявена, за да спасите живота му! Може би сега вашите деца са без Христос, техните души не са спасени. Може би дори са развратени и неучтиви, позор за адвентното име. Погиват, живеят без надежда и без Бог в света, а вие сте безгрижни и равнодушни.

Какъв пример давате на децата си? Какъв дух владее във вашия дом? Вашите деца трябва да бъдат възпитавани да бъдат любезни, да се грижат за другите, да бъдат добри и готови да помагат, но преди всичко да внимават в религиозните неща и да схващат важността на Божиите изисквания. Трябва да се учат да почитат молитвения час и сутрин да стават достатъчно рано, за да вземат участие в семейната молитва.

Бащи и майки, които поставят Бога на първо място в дома им, които учат децата си, че богобоязливостта е началото на всяка мъдрост, прославят Бога пред ангелите и пред хората, като представят на света истинско семейство, което люби Бога и го слуша вместо да му се противи! В техните домове Христос не е чужденец, семейството носи Неговото име и Го почита и прославя. Ангелите благоволят в такъв дом, където Бог владее и където децата са научени да почитат религията, Библията и техния Творец. Такива семейства могат да претендират за обещанието: "Който ме прославя, него и Аз ще прославя!" Бащата от такъв дом отива за всекидневната си работа с кротък дух, получен от общението с Бога. Бащата е християнин не само на думи, а в действителност, във всяко отношение на работата си. Той извършва вярно трудовите си задължения защото знае, че Божието око го наблюдава!

В църквата такъв баща не е безмълвен! Той казва думи на благодарност и насърчение, защото е непрекъснато нарастващ християнин с всекидневно нови опитности. Той е деен работник в църквата, която работи за прослава на Бога и за спасението на ближните. Би се чувствал виновен и достоен за наказание от Бога, ако би пренебрегвал откритото богослужение и с това би загубил преимуществата да бъде годин да оказва на истината по-добри и по-дейни услуги.

Бог не се прославя, когато влиятелни мъже стават само делови хора и не обръщат внимание на своите вечни интереси, които са много по-съществени, по-благородни и по-възвишени от временните, от земните! Къде би трябвало да се упражнява най-голям такт и умение, ако не в непреходни неща, трайни като вечността! Братя, развивайте талантите си в служба на Господа; в работата си за съграждането на Божието дело влагайте толкова такт и способност, колкото проявявате в светските си дейности.

Мъчно ми е да кажа, че липса на сериозност и интерес към духовните неща се среща у много глави на семейства. Има някои, които рядко се виждат в Божия дом. Те извиняват отсъствието си с различни причини, но истинската е, че нямат религиозно чувство! Във семейството им не се развива дух на набожност. Децата не се възпитават в дисциплината и наставленията Господни. Тези мъже не са такива, каквито Бог иска да бъдат! Те не са в жива връзка с Него; те са само мъже на търговията. Не притежават примирителен дух. В техните обноси се забелязва такава липса на кротост, любезност и учтивост, че техните убеждения се тълкуват фалшиво, а за доброто, което действително притежават, се говори лошо. Ако можеха да узнаят, колко противна в Божиите очи е описаната липса, биха се променили веднага.

Делото Божие би трябвало да се ръководи от мъже, които имат всекидневна жива опитност в Христовата религия! "Без Мене", казва Христос, "нищо не можете да направите!" Никой от нас не е сигурен, че може да устои на изкушението! Всички, които са във връзка с нашите заведения, нашите съюзи и нашите мисионерски дейности, трябва винаги да помнят, че имат могъщ неприятел, чиято постоянна цел е да ги отдели от Христос - тяхната сила! Колкото е по-отговорна длъжността, която заемат, толкова по-упорити ще бъдат сатанинските атаки; защото той знае, че и други ще последват техния пример, ако може да ги принуди да тръгнат по измамлив път. Но които се учат постоянно в Христовото училище, ще бъдат в състояние да следват неуклонно пътя си и старанията на Сатана, да ги отклони от равновесието, ще бъдат напразни. Изкушението не е грях! Исус беше чист и свят; и Той бе изкушаван във всичко, подобно на нас, с такава мощ и упоритост, каквито хората никога не ще изпитат. Със своята успешна съпротива Исус ни е оставил блестящ пример за подражание! Ако сме самонадеяни и уповаваме само на нашата правда, ще паднем под силата на изкушението; гледаме ли обаче на Исус и доверим ли Му се, тогава имаме на наша страна Сила, която вече е победила неприятеля на бойното поле, поради което при всяко изкушение Тя ще ни открива пътя, по който може да се избегне. Когато Сатана нападне като буря, трябва да се противопоставим на

изкушенията му с меч на Духа! Исус ще бъде нашата помощ и ще ни пази от него! Бащата на лъжата настръхва и трепери, когато Божията истина му се изпречи пред лицето с нейната пояждаща сила.

Сатана прави всичко, за да отклонява хората от Бога! И успява, когато религиозния им живот потъне в грижи за работата, когато техните мисли са заети с разни сделки дотолкова, че не намират време да четат Библията, да се молят в стаичката и да поддържат хвалебната и благодарствената жертва, горяща сутрин и вечер на олтаря. Колко малко от нас не познават коварството на измамника! Колко малко не знаят неговите планове! Когато нашите братя и сестри съзнателно отсъстват от събранията, когато не мислят за Бога и не Го прославят, когато не Го правят техен съветник и защитна крепост, скоро се появяват светски мисли и липса на вяра, а суетна самоувереност и светска мъдрост заемат мястото на смирената вяра. Често се срещат изкушения към гласа на добрия Пастир, защото хората са се отделили от Исуса! Те не могат нито за момент да бъдат сигурни, ако в сърцата си не пазят правилни принципи, които да ръководят всяка тяхна постъпка!

"Ако на някой между вас липсва мъдрост, да проси от Бога, който дава изобилно на всекиго и никого не укорява, и ще му бъде дадена!" Такова обещание е по-ценно от злато или сребро! Търсите ли със смирено сърце и безпомощност Божието ръководство, Неговото слово ви уверява, че ще получите милостив отговор. Неговото слово никога не лъже! Небето и земята ще да преминат, но Неговите думи няма да преминат! Доверете се на Господа, и не ще бъдете нито посрамени, нито опозорени.

"Добре е да се доверяваме на Господа, а не да уповаме на хора. Добре е да се доверяваме на Господа, а не да уповаме на князе!"

Каквото и положение да имаме в живота, каквато и да е професията ни, трябва да бъдем достатъчно смирени, за да признаем, че се нуждаем от помощ! Трябва винаги и с пълно доверие да се осланяме на ученията на Писанието, да признаваме във всичко Божията грижа за нас и да изливаме с вяра душите си в молитва пред Бога. Уповавате ли в жизнения си път на вашия разум, мили братя и сестри, ще пожънете скръб и разочарование! Доверявате ли се обаче с всичкото си сърце на Господа, Той ще води стъпките ви в мъдрост и ще урежда вашите работи за този и за бъдещия живот! Нуждаете се от светлина и познание! Ще следвате или Божия съвет, или вашето сърце; ще живеете или в светлината на вашия собствен огън, или ще събирате Божествена светлина от Слънцето на правдата.

Не правете нищо от хитри светски подбуди! Голямата опасност за хората, които работят в нашите заведения, и за

тези на отговорни длъжности, се крие в това, че се оставят да бъдат отклонени от Христос и да търсят помощ извън Него. Петър не би проявил такава слабост и безумие, ако не бе търсил със собствената си мъдрост да избегне хулите, подигравките, преследванията и позора. Неговите най-висши надежди бяха в Христос; когато обаче Го видя унижен, в Петър се промъкна неверието. Падна в изкушението и се отрече лекомислено от своя Господ вместо да му докаже своята вяръност в часа на опасност.

Мнозина се отделят от Бога и пренебрегват почти половината от своите вечни интереси! Вървят по същия път на правещия планове светски човек; и ако Бог не е с тях, това ги оскърбява! Наистина, според Неговата воля е хората да съставят планове и да ги изпълняват, но всички сделки трябва да са в хармония с Божия велик морален закон! Принципите на любовта към Бога и към ближния трябва да се прилагат във всички случаи от всекидневния живот - и в най-малките, и в най-големите! Трябва да владее мисионерски дух; трябва да се прави повече, отколкото да се дава десятък от кимиона, копъра и меродията. Най-важното от закона - правда, милост и вяра, не трябва да се пренебрегва, защото характерът на всеки, който е свързан с делото, прави впечатление на другите хора.

Има мъже и жени, които заради Христос са оставили всичко! Техните временни интереси, техните обществени, семейни и приятелски радости са по-маловажни, отколкото интересите на царството Божие! Техните къщи, стопанства, роднини и приятели, колкото и да им са скъпи, не заемат първото място в живота им, оставяйки второто за Божието дело. Всички, които постъпват така и посвещават живота си за разпространението на истината, за да водят при Бога много синове и дъщери, имат обещанието, че в този живот ще получат стократно, а в бъдещия свят - вечен живот! Тези, които от тази гледна точка работят без себелюбиви подбуди, ще посветят тяло, душа и дух на Бога. Не ще възвишават собственото си "Аз", не ще се смятат за достойни да поемат отговорности, но не ще се отказват да понасят и трудности, защото желаят да вършат всичко, каквото могат! Не ще обръщат внимание на личните удобства, но ще питат: Какъв е моят дълг?

Колкото по-отговорна е длъжността, толкова по-важно е влиянието да е добро! Всеки, когато Бог е избрал за особено дело, става прицелна точка на Сатана; големи и тежки изпитания се изпречват пред него, защото нашият буден неприятел знае, че неговият начин на действие оказва преобразяващо влияние над другите. Живеем сред опасностите на последните дни и Сатана е много разгневен, защото знае, че има още малко време. Действа с всяка измама на неправдата; но небето е отворено за всеки, който уповава на Бога!

Единствената сигурност за всеки е да се притисне до Исус и да не допуска да бъде отделен от силния Помощник!

Трябва да се боим от хора, които само имат вид на благочестиви и са в търговски връзки с делото. Сигурно е, че не ще изпълняват вярно дълга си. Ще бъдат победени от сатанинските изкушения и ще вредят на Божието дело. Ще дойдат изкушения, които ще накарат собственото "Аз" да владее. Надменен, критичен дух ще се открие и в много случаи ще липсват състрадание и снизхождение към хора, към които би трябвало да се отнасят с любов.

"Каквото човек сее, това и ще пожъне!"

Какво семе разпръсваме? Каква ще бъде нашата жетва в това време за вечността? Господ е посочил на всеки човек неговата работа според способността му! Сеем ли семето на истината и на правдата, или това на подозрението и на любовта към света? Който разпръсва лошо семе може да познае същността на делото си, да се покае и да получи прощение; но прощението на Спасителя не променя естеството на посятото семе и от тръне и бодили не се получава скъпоценно жито! Той може да бъде благословен като минал през огън, но когато дойде времето за жетва в нивите, по които трябва да има вълнуващи се жита, ще се виждат само отровни плевели! Това, което е било посято в безбожна несмисленост, ще извърши гибелното си дело! Тази мисъл причинява болка на сърцето ми и ме изпълва със скръб. Ако всички, които изповядват, че вярват в истината, биха сеели скъпоценното жито на любезност и обич, на вяра и насърчение, биха възпявали Бога в сърцата си по пътя си нагоре, биха се радвали на светлите лъчи на Слънцето на правдата и във великия жетвен ден ще получат вечна награда!

Избягвайте да давате лош пример!

(Свидетелства, т. V, с. 591-603)

Аз се чувствам принудена да се обърна към тези, които участват в разнасянето на последната предупредителна вест на света! От работниците зависи дали душите, за които те работят, ще познаят и ще приемат истината! Божията заповед гласи: "Очистете се вие, които носите Господните съсъди". Павел умолява Тимотей: "Внимавай на себе си и на учението." Делото трябва да започва с работника и той да бъде свързан с Христос, както пръчката с лозата. "Аз съм лозата, вие сте пръчките", казва Христос. Описана е най-сърдечната връзка! Безлистната пръчка, присадена на зелената лоза, става жив

клон, който всмуква сока и храната си от лозата! Нишка с нишка, жилка с жилка се свързват, сокът се изкачва и клонът дава цветовете и принася плодове. Безсочният клон е грешникът: свърже ли се с Христос душевно слабият и смъртният, той се свързва със Светия и Безкрайния и става едно с Христос!

"Без Мене не можете да направите нищо", казва Христос! Свързани ли сме с Него ние, които се наричаме Христови работници? Вестта, която носим, трябва да достигне до всички племена, народи и езици. Господ не иска от нас да възвестяваме Неговата вест, без Той да ни дава милост и сила, за да можем да представяме на хората нейната пълна светлина и важност. Големият въпрос за нас днес е: Занасяме ли на света тази важна вест на истината така, че да бъде явна нейната важност? Господ желае да бъде с работниците, ако се оставят всецяло на Христос! Не е Божия воля мисионерите Му да работят без Неговата помощ и Неговата сила.

Христос ни е избрал от света, за да бъдем особен и свят народ! Той се пожертва за нас, "за да ни изкупи от всяка неправда и да очисти народ за Негова собственост, който да е прилежен в добри дела." Божиите работници трябва да бъдат мъже на молитва, прилежни изследватели на Писанието. Да гладуват и жадуват за правдата, за да могат да бъдат за другите светлина и подкрепа! Нашият Бог е ревнив Бог и изисква от нас да Му се покланяме в дух, в истина и в святост. Псалмистът казва: "Ако имах неправда в сърцето си, Господ не би ме послушал!" Като работници трябва да внимаваме добре в пътищата си. Ако псалмистът не можеше да бъде чул, понеже имаше неправда в сърцето си, как биха могли сега да бъдат чути молитвите на мъже, когато мислят неправда?

След като беше изтекло времето до 1844 г. фанатизъм се промъкна в редовете на адвентистите! Бог даде предупредителни вести, за да укори настъпващото зло. Между някои мъже и жени владееше твърде голяма интимност. Аз им изложих своето становище за истината и чистотата на отношенията, които трябва да имаме и да пазим, за да почива на нас Божието благоволение, а ние да бъдем без петно, бръчка или нещо подобно. Бог съобщаваше много важни упреци към мъже и жени, чиито мисли не бяха чисти, когато твърдяха, че били особено благословени от Бога; дадената от Него вест не се уважи и бе отхвърлена. Те се опълчиха против мен и казаха: "Само чрез тебе ли е говорил Бог, а защо не и чрез нас?" Не поправиха пътищата си и Бог ги остави да продължават, докато грехът се откри в живота им.

И сега не сме извън опасността! Всяка душа, която желае да занесе на света предупредителната вест, ще бъде изпитана преди да тръгне по житейски път, който би противоречал на нейната вяра. Добре обмислен сатанински план е да прави

работниците, поради техните характерови грешки, слаби в молитва, слаби в сила и влияние. Ние, като работници, трябва да се съединим, за да подчиняваме и осъждаме всичко, което, макар и най-малко, се приближава към зло в нашите отношения. Нашата вяра е свята; нашето дело трябва да оправдава славата на Божия закон; не трябва да бъде такова, че да води когото и да било към отпадане в мисъл или в поведение.

Трябва да имаме и да възвестяваме истината така както е в Исус! Светостта на сърцето никога не ще води до нечисти постъпки. Ако някой, който заявява, че разнася истината, има наклонност и желание да бъде в компанията на млади или омъжени жени, ако интимно слага ръка на тях и често говори интимно с тях, пазете се от него! Чистите принципи на истината не живеят в неговата душа! Такива хора не са в Христос и Христос не е в тях! Нуждаят се от основно покаяние, преди Бог да може да одобри тяхната дейност. Истина с небесен произход никога не унижава този, който я приема; тя никога не го води до неподобаваща интимност; напротив, осветява вярващия, като го възвишава и облагородява и го води в тясна връзка с Исус. Кара го да уважава напомнянето на апостол Павел и сам да избягва злото, за да не бъде осквернено доброто в него.

Това е нещо, на което трябва добре да внимаваме! Трябва да бъдем нашрек пред греховете на тази покварена епоха! Трябва да страним от всичко, което само напомня на непозволена интимност. Бог осъжда такива! Това е забранено място и е рисковано да се стъпи на него! Всяка дума и всяка постъпка трябва да възвишават и облагородяват характера. Грях е да бъдем лекомислени в тези неща! Апостол Павел напомняше на Тимотей да бъде внимателен и предпазлив в своята проповедническа служба, като го умоляваше да занимава мислите си само с доброто и чистото, за да се открива неговият растеж във всяко нещо. От същия съвет се нуждаят и младите мъже на нашето време! Необходима е сериозна разсъдителност. Ако работниците бяха обмисляли постъпките си повече и по-малко се оставяха да бъдат водени от моментни чувства, биха имали много по-голям успех! Трябва да разгласяваме безкрайно важни неща и не трябва да внасяме в делото нашите лични характерови грешки. Трябва да представяме Христовия характер!

Имаме да вършим велико дело - да издигаме хората до по-високо достойнство и да ги спечелваме за Христос! Да ги напътстваме да се стремят сериозно да станат съучастници на божественото естество, след като са се освободили от гибелната похот на този свят! Всяка мисъл, всяко слово и всяка постъпка на работниците би трябвало да носят онзи възвишен характер, който е в хармония с представяните от тях истини.

В нашите важни мисионерски полета е възможно мъже и жени да работят по необходимост повече или по-малко заедно; в такъв случай те трябва да бъдат особено предпазливи! Оженените мъже трябва да бъдат въздържани и бдителни, за да не може за тях да се каже нищо лошо! Живеем в свят, в който неправдата взема надмощие, поради което всяка необмислена дума или неприлична постъпка могат да навредят много авторитета на този, който проявява такава слабост. Работниците трябва да спазват границите на въздържанието и да не правят нищо, от което неприятелят може да се възползва. Започнат ли да проявяват симпатии един към друг, да оказват особено внимание на любимците си и да си казват ласкателни думи, Бог ще отнеме духа Си от тях!

Ако работещите в делото оженени мъже оставят грижата за децата на жените си, жената и майката извършва също толкова велико и важно дело, както мъжът и бащата! Въпреки че е извън мисионерското поле, жената пак е мисионер в дома си и нейните грижи, трудности и тежести често далеч надминават същите на мъжа и бащата! Нейното дело да възпитава и оформя разума и характера на децата си, да ги възпитава да бъдат полезни хора на земята и да ги прави годни за бъдещия вечен живот е свещено и важно дело! В мисионерското поле мъжът може да бъде уважаван от хора, докато върнатата работница в дома си не получава никаква земна похвала! Но ако тя работи за доброто на семейството си и се старае да възпитава децата си според божествения Образец, завеждащите книгите ангели ще впишат нейното име като такова на един от най-големите мисионери в света. Бог не гледа на нещата така, както правят смъртните хора! Мъжът и бащата би трябвало да бъде много внимателен, за да остане верен на брачното си обещание! Много предпазливо трябва да бди над мислите и постъпките си, за да не събужда в млади момичета или дори в омъжени жени мисли, които не са в хармония с Божиите заповеди. Тези заповеди се простират, както Христос ни посочва, твърде далеч! Те достигат дори до мислите и до намеренията на сърцето. Тук мнозина стават престъпници. Мислите на техните сърца нямат чистия, свят характер, който Бог изисква; и колкото и високо да е призванието им, колкото и талантливи да са, Бог ще отбележи тяхното престъпление и ще ги смята за много по-виновни и много по-достойни за неговия гняв от хора, които имат по-малко дарби, по-малко светлина и по-малко влияние.

Боли ме, когато виждам как мъже биват хвалени, как ги ласкаят и ги развъртават! Бог ми е открил, че някои от тях, които получават такова внимание, не са достойни дори да споменават Неговото име; въпреки това смъртни същества, които съдят според външното, ги уважават и издигат до небето! Сестри мои, не глезете и не ласкайте никога бедни, слаби и

заблуждаващи се мъже, били те млади или стари, семейни или свободни! Вие не познавате техните слабости и не знаете дали вниманието и излишните похвали не биха причинили тяхната гибел. Аз съм потресена от късогледството и липсата на мъдрост, каквито мнозина проявяват в това отношение.

Мъже, които вършат Божието дело и в чието сърце живее Христос, не ще отслабват моралното си поведение, а ще го възвишават постоянно! Няма да изпитват никаква радост от това да бъдат ласкани от жени и развърщани от тях. Всички мъже, женени и свободни, трябва да казват: "Ръцете настрана! Аз не желая да давам дори и най-малкия повод да се говори лошо за мен. Моето добро име ми е по-ценно от злато и сребро; оставете ме да го запазя непокварено. Ако хората искат да zlepоставят името ми, това не трябва да става, защото аз съм им дал повод, а заради същата причина, заради която те говореха лошо и за Христос - защото мразеха чистотата и светостта на Неговия характер; защото Той беше постоянен упрек за тях."

Бих желала да можем да внуша на всеки работник в Божието лозе голямата необходимост от постоянна молитва! Наистина не могат непрекъснато да бъдат на колене, но техните сърца трябва да се възнасят към Бога. Така Енох живееше само с Бога! Бъдете внимателни, иначе ще изпаднете в самодоволство, ще прогоните Исус и ще работите повече със собствена сила, отколкото с духа и силата на Учителя! Не прахосвайте златни минути за лекомислени разговори. Когато се връщате от мисионерска работа не се хвалете, но възвеличавайте Исус; въздигайте кръста на Голгота. Недейте позволява на никой да ви хвали, ласкае или да стиска ръката ви така, като че ли не желае да я пусне. Страхувайте са от подобни нежности! Ако млади или женени хора показват желание да ви разкриват семейните си тайни, пазете се! Когато изразяват желание да получат съчувствие, знайте, че трябва да бъдете много предпазливи! Хора, които са изпълнени с Христовия дух и живеят с Бога, не ще имат такъв несвят копнеж за съчувствие! Женени мъже, които приемат прояви на внимателност, похвали и ласкателства от жени, могат да бъдат сигурни, че любовта и съчувствието на тези жени не заслужават да бъдат приети!

Жените твърде често са изкусителки! Под различни предлози привличат вниманието на мъже, женени или свободни, и ги водят все по-надалеч, докато престъпят Божия закон, докато техният авторитет бъде стъпкан и душите им бъдат опропаствени. Историята на Йосиф докладва за полза на всички, които биват изкушавани като него! В принципите си той беше твърд като скала и отговори на изкусителката: "Как да извърша такова голямо зло и да съгреша пред моя Бог?" Днес мъжете се нуждаят от морална сила, подобна на Йосифовата. Ако жените се

стремяха да водят нравствен живот и да бъдат Христови съработници, тогава биха били по-малко опасни във влиянието си. Но със сегашното си равнодушие към семейните задължения и изискванията, които Бог има за тях, тяхното влияние в отрицателен смисъл е твърде силно; техните сили отпадат и тяхното дело не носи божествен печат. Не са мисионери нито в дома си, нито извън него; често техният дом, техният хубав дом запустява.

Всеки, който изповядва Христос, трябва да може да побеждава всички слабости и всяко безумие! Някои мъже никога не достигат до пълната мъжествена възраст в Христос. Остават детински доволни от себе си, а смиреното благочестие би отстранило всичко това. Истинската вяра не допуска вярващите да имат детинско снизхождение към себе си! Тя е честна до крайност! Дано никой от тези, които са встъпили като борци в Христовите редове, не отстъпи в деня на изпита! Всички би трябвало да разберат, че имат да вършат сериозно дело, да помагат на съчовеците си да излязат от тяхното пропаднало състояние. Никой няма право да си почива в разгара на борбата, която издига добродетелта и прави порока омразен. Да бъдем послушни на Божиите заповеди означава да вършим правда, при всички обстоятелства да вършим правда! Това е християнската мъжественост! Мнозина обаче имат нужда често да извличат поука от живота на Христос, Който е Начинателят и Завършителят на нашата вяра.

"Помнете Оня, Който претърпя такова съпротивление от страна на грешници, за да не се обезсърчавате и да не отстъпвате. Защото вие още не сте се съпротивлявали до смърт в борбата против греха!"

Трябва да покажете растеж в християнските си добродетели! Ако при раздразнение проявявате кротост и страните от всичко нечисто и земно, вие давате доказателство, че Христос живее във вас, и всяка ваша мисъл, всяка дума и всяка постъпка ще привличат повече хора към Христос. Има много да се прави, но времето за неговото изпълнение е малко. Вашата задача е да изпълните всеки човек с мисълта, че има да върши работа за Христос! Приемете всяка длъжност, която другите не признават, понеже не искат да видят своята жизнена задача, и я изпълнявайте!

Становището за нравствен живот още не е достатъчно затвърдено сред Божия народ! Мнозина, които заявяват, че пазят Божиите заповеди и ги защищават, първи ги нарушават! Изкушенията ги правят да мислят, че имат извинение за постъпките си. Всички, които отиват в мисионерското поле, трябва да бъдат мъже и жени, които живеят и говорят с Бога; всички, които стоят на свящото място като проповедници, трябва да бъдат мъже с безукорно поведение; техният живот

трябва да бъде безпорочен и възвишен над всичко! Не злепоставяй доброто си име, като се предаваш на изкушенията!

Стиска ли жена ръката ти продължително, отдръпни се от нея бързо и се запази от грях. Проявява ли неподобаваща симпатия към теб или се оплаква, че мъжът ѝ не я обича и не ѝ съчувства, не се опитвай да запълниш тази липса. Единствено сигурният и мъдър за теб път в този случай е да запазиш съчувствието в себе си. Има неизброимо много такива случаи! Насочи вниманието на такава жена към Носителя на всяко бреме, към истинския и най-добрия Съветник! Избере ли такава жена Христос за приятел, Той ще ѝ даде сила да понася пренебрежението без оплакване; тя обаче трябва да прави всичко, което е по силата ѝ, за да привързва мъжа си към себе си чрез най-голяма вярност и да направи дома си за него колкото се може по-приятен и по-привлекателен. Ако обаче всички нейни старания са напразни и не бъдат признати, ще има съчувствието и помощта на нейния мил Спасител! Той ще ѝ помага да носи всички тежести и ще я утешава в нейните разочарования. Такава жена показва недоверие към Исус, когато се обръща към човешки същества, за да запълнят мястото, което Христос с такава готовност желае да заеме! Чрез оплакванията си тя греши против Бога! Би направила много по-добре да изпитва по-сериозно собственото си сърце, да не би в душата ѝ да дреме някой грях. Сърцето, което търси човешко съчувствие и приема забранени прояви на внимателност, не е чисто и неопетнено пред Бога!

Библията дава много примери за силното влияние на лоши жени! Когато Валаам беше поканен да закълне Израиля, той се страхуваше да го направи, защото Господ не виждаше никакво зло в Якова и никаква вина в Израиля! Валаам обаче, който вече се беше продал на изкушението, стана сатанинско оръдие и реши да извърши това, което Бог не му позволяваше направо. Веднага постави примка за израилтяните - да бъдат омагьосани от красивите моавски жени и принудени от тях да престъпят Божия закон. По такъв начин у тях би се намерило престъпление и Божието благословение вече не би било над тях. Техните сили биха много отпаднали и техните неприятели не биха се страхували повече от силата им, защото присъствието на Господа на силите не ще бъде повече между техните множества.

Този пример трябва да бъде сериозно предупреждение за Божиите чада в последните дни! Ако следват правдата и истинската святост и ако пазят всички Божии заповеди, на Сатана и на неговите оръдия не ще бъде позволено да ги победят! Всяка съпротива на техните най-големи неприятели ще бъде безсилна да пречупи или да изкорени лозата, която е присадена в Бога. Сатана знае това, което Валаам научи чрез печалната опитност: че не може да употреби против Якова

магьосничество, нито против Израиля пророчество, когато между тях не се върши грях! Затова той (Сатана) постоянно използва силата и влиянието си, за да нарушава тяхното единство и да петни чистотата на техния характер. Простира примките си по хиляди начини, за да отслабва силата им за доброто.

Още един път бих искала да ви внуша необходимостта от чистота във всяка мисъл, всяка дума и всяка постъпка! Имаме лична отговорност пред Бога, лично дело, което никой не може да извърши заради нас: да поправим света чрез поучения, чрез лични старания и чрез нашия пример! Като дружим със съчовеците си, това не трябва да става само за удоволствие, а с определена цел - да се спасят хора! Полагайте всички старания да се приближите до тях. Отваряйте вратите си за младежи, които са изложени на изкушения. Злото ги примамва от всички страни; опитвайте се да ги заинтересувате. Ако те са пълни с грехове, опитвайте се да поправите заблужденията им. Не странете от тях, а се приближавайте към тях! Канете ги във вашите домове и на вашите семейни молитви. Хиляди имат нужда да се постъпва така с тях! Всяко дърво в сатанинската градина носи примамливи отровни плодове, и "горко" е изговорено за всеки, който ги къса и яде! Нека да помним, че Бог изисква от нас да правим пътя към небето красив, светъл и привлекателен, за да можем да освобождаваме хора от гибелното магьосничество на Сатана!

Бог ни е дал разум, за да го използваме за благородни цели! На земята е нашето изпитно време за бъдещия живот! Времето на всеки от нас е твърде важно, за да бъдем безгрижни или да вървим в несигурност. Нашето общуване с другите трябва да се отличава с възвишеност и небесен дух. Нашите разговори трябва да бъдат насочени към небесни неща.

"Но богобоязливите така да се утешават помежду си: Господ вижда и чува, и пред Него се пише книга на възпоменание за тези, които се боят от Бога и почитат името Му. В деня, говори Господ Саваот, който Аз ще направя, те ще бъдат моя собственост; и Аз ще ги пазя, както човек пази сина си, който му служи!"

Има ли на земята по-достойни неща, които да занимават нашите мисли, от спасителния план? Не, няма такива! Този план е неизчерпаем предмет за размисъл. Исусовата любов, предложеното чрез Неговата безгранична любов към падналите човечи спасение, освещаването на сърцето, скъпоценната спасителна истина за това последно време, Христовата милост - всичко това са предмети, които могат да съживяват душите. И всички, които са чистосърдечни, ще почувстват част от радостта, която учениците изпитваха, когато Спасителят се присъедини към тях и вървеше към Емаус. Който прави Исус център на любовта си, той ще обича това свято приятелство и

ще черпи божествена сила от Него! На когото обаче не се харесват такива разговори, който предпочита да говори сантименталности и безсмислици, той се е много отклонил от Бога и в него все повече и повече замира свещеният и благороден стремеж. Такива хора приемат видимото и земното за небесно! Ако разговорът има лекомислен характер, ако изразява неудовлетворения копнеж за човешко съчувствие и признателност, той произлиза от болезнена любовна сантименталност, от която не са запазени нито младежи, нито мъже с посивели коси. Станала ли е обаче Божията истина здрав принцип в сърцето, тогава ще бъде жив извор! Може да се опитват да я потискат, но тя ще извира от друго място; тя е там и не може да бъде задържана! Истината в сърцето е източник на живот; освежава уморените и потиска лошите мисли и прояви.

Около нас съществуват достатъчно много неща, които ни посочват опасностите, застрашаващи пътя ни! Навсякъде се виждат човешки трагедии, занемарени семейни олтари, разтрогнати семейни отношения. Владее удивително отпадане от принципи, отслабване на нравствеността. Грехове, които някога навлякоха на земята Божиите съдби - потопът и унищожаването на Содом с огън, сега вземат все по-големи размери. Приближаваме се към края! Бог е имал дълготърпение към покварата на човечеството, но затова тяхното наказание не е по-малко сигурно. Дано всички, които изповядват, че са светлина на света, да отстъпят от всяка неправда!

Днес виждаме да се открива същият дух против истината, както беше в Христовото време. Поради липса на библейски доказателства онези, които желаят да направят Божия закон невалиден, измислят лъжи, за да позорят и да чернят работниците. Те направиха това със Спасителя на света, сега ще го повторят и с Неговите последователи! Лъжи, които нямат никакво основание, ще се разпространяват като истини!

Бог е благословил Своя народ, който пази Неговите заповеди, и всяка съпротива и всички изказвани против него лъжи само ще засилват хората, които стоят твърдо в защита на вярата, дадена на светиите! Когато обаче хора, които изповядват, че са пазители на Божия закон, но не го спазват и не го изпълняват, на тях ще се отнеме закрилата и мнозина ще паднат заради себелюбие и разпуснатост. Тогава ние, разбира се, не ще бъдем в състояние да устоим пред нашите неприятели! Но когато Божиите чада остават отделени и отстранени от света като народ, който върши правда, тогава Бог ще бъде тяхна закрила и никакви оръжия, които се отправят против тях, не ще могат да ги унищожат.

Не трябва ли ние, като Божий народ, който пази заповедите Му, имайки предвид опасностите на това време, да

отмахнем от нас всеки грях, всяка неправда и поквара? Не трябва ли жените, които изповядват истината, да внимават на себе си, за да не дават никакво насърчение за непозволена интимност? Могат да затварят вратата пред изкушенията само, когато винаги са въздържани и имат прилично поведение! Мъжете да вземат пример от живота на Йосиф и да стоят твърди в принципите си, колкото и силно да бъде изкушението! Трябва да бъдем силни мъже и жени, които да стоят за правото! Около нас има мнозина, които са слаби в морално отношение! Те се нуждаят от общението на такива, които твърдо спазват принципите и чиито сърца са тясно свързани с Исусовото сърце. Принципите на всеки един ще бъдат изпитани! Има обаче и такива, които се подават на изкушението, както безумец влиза в примките. Сами канят врага да ги изкушава! Сами се нервират, моралната им сила отслабва и последиците са срам и погибел.

Светият Бог не понася и не търпи такива, които претендират, че спазват закона Му, но всъщност престъпват Неговите предписания! Те нанасят позор на делото и дават на противниците на истината възможност да се радват. Никога не трябва да се заличава границата между последователите на Исус и последователите на Сатана! Бог е поставил ясна разграничителна линия между света и църквата, между пазещите и престъпващите закона. Те не се понасят взаимно. Те са много различни, както обед и полунощ, различни във вкуса, в целите, в стремежа и в характера си. Ако храним любов и страх към Бога, ще мразим и най-малкото, което ни приближава към греха!

Дано Господ да привлече хората към Себе Си и да им помогне да осъзнаят своята свята отговорност да изработват такива характери, че Христос да не се срамува от тях да ги нарича братя. Поставете си висока цел! Тогава в оня ден, когато всеки ще получи според това, каквото е вършил в плътския си живот, над вас ще бъде изговорено Божието благословение. Божиите работници трябва да живеят като пред Неговото лице и постоянно да облагородяват характера си в добродетел и благочестие. Техните мисли и сърца трябва да бъдат изпълнени с Христовия дух и така да бъдат осветени от важната вест, която трябва да разнасят, поради което всяка мисъл и постъпка и всяка подбуда да стоят над земното и плътското! Тяхното щастие не се състои в забранени, себелюбиви удоволствия, а в Исус и Неговата любов.

Моята молитва е: "О, Господи, помажи очите на Твоите чада, за да правят разлика между грях и святост, между опетненост и правда и да могат да излязат победители!"

Изисквания на спасението

Чрез даваните на Господа десетъци и жертви ние признаваме Божието право над нас като наш Създател! Но те са и признаване на Неговото право като наш Спасител! Понеже всяка наша сила идва от Христос, тези жертви трябва да преминават от нас към Бога и постоянно да ни напомнят изискванията на спасението - най-голямата от всички претенции, която включва в себе си останалите! Познанието за жертвата, която бе пренесена заради нас, не трябва да бъде забравяна никога и трябва да влияе върху нашите мисли и планове. Христос действително трябва да бъде славен за това, че бе разпнат между нас!

"Не знаете ли, че не сте свои си? Защото сте скъпо купени" (1 Кор. 6:19, 20). Каква е цената, заплатена за нас? Гледай на кръста и на издигнатата там жертва; погледни на всяка прободена от гвоздеите ръка и на закованите нозе. Христос понесе нашите грехове на собственото Си тялото. Страданията и смъртният ужас са цената на нашето изкупление! Беше издадена заповед: "Спаси ги, за да не изпаднат в погибелта; защото Аз намерих примирение."

Не знаете ли, че Исус ни е възлюбил и даде Себе Си за нас, за да му отговорим със същото? Поради това всички, които Го приемат, трябва да дадат израз на любовта си към Христос, както Той изяви любовта Си към нас, за които и умря!

Христос отива след загубената овца и я търси. Неговата любов е тази, която ни обкръжава и ни връща обратно в стадото. Исусовата любов ни дава привилегията заедно с Него да бъдем в небесното царство! Когато чудесната светлина на слънцето на правдата грее в сърцата ни и в мир и радост пребъдваме в Господа, тогава нека да Го славим! Славете Го, Който е светлина пред лицето ни и наш Бог! Нека да Го славим не само с думи, но като Му посветим всичко, каквото сме и каквото имаме.

"Колко дължиш на Господаря си?" Не можеш да пресметнеш! Тъй като всичко, каквото имаш, принадлежи на Бога, искаш ли да задържаш за себе си онова, за което Той претендира? Желаете ли себелюбиво да го запазиш като твоя собственост, когато Той го иска от теб? Желаете ли да го задържаш и да го използваш за друга цел, а не за спасението на хора? Ако го правиш, ще погиват хиляди грешници! Как можем да докажем нашата признателност и благодарност за принесената от Исус жертва, за Неговия голям дар за нашия свят, освен като принасяме със слово и благодарност дарби и жертви за великата Любов, с която Той ни е възлюбил и привлякъл към Себе Си?

Когато поглеждате с молитва към небето, предлагайте се на Бога като Негови чада, както и всичко, каквото имате, като

Негово с думите: "Защото всичко е дошло от Тебе и ние ти го даваме от Твоята ръка!" Заради Голготския кръст и Сина на безкрайния Бог, Който бе разпнат за вас, за признателност към тази необхватна любов, за чудесното проявление на милост, питайте Бога: "Господи, какво желаеш да направя?" Той ще ви отговори: "Идете по целия свят и проповядвайте Евангелието на всяко създание" (Марко 16:15). И когато срещнете в Божието царство души, които са били спасени чрез вашите дарби и вашата служба, няма ли да се радвате много, че сте имали привилегията да вършите това?

За Христовите апостоли е писано: "И те отидоха и проповядваха навсякъде и Господ действаше с тях и потвърждаваше Словото Си с придружаващи знамения" (Марко 16:20). Небето още чака човешки оръдия, чрез които потокът на милостта да може да се излива над света. Същата сила, която притежаваха апостолите, е на разположение и сега на тези, които желаят да служат на Бога!

Неприятелят ще използва според силата си всяка хитрост, за да пречи на светлината да огрява нови места. Той не желае истината "да възпламне като факел". Ще допуснем ли, братя и сестри, той да има успех и да пречи на Божието дело?

Времето върви бързо към вечността! Ще задържа ли някой от Бога това, което принадлежи само на Него? Желает ли някой да Му откаже това, което не може да бъде задържано без гибелни последици, макар че ни се дава без наша заслуга? Господ е дал на всеки човек да върши определено дело и светите ангели очакват от нас да вършим това дело! Готови са да бъдат ваши съработници, ако бдите, ако се молите и ако работите! Ако сте повлияни от Светия Дух, тогава всички наклонности ще действат само за изпълнението на Божията воля, хората ще отдават на Бога Неговата собственост и ще казват: "Защото от Тебе иде всичко и от Твоята ръка сме ти го дали." Нека Бог да прости на Своя народ, че не е правил това!

Братя и сестри, опитях се да ви представя нещата такива, каквито са, но опитът ми не изразява точно действителността. Ще отблъснете ли моята молба? Не ви подканям аз, а Господ Исус, Който е дал живота Си за света! Аз само съм послушна на волята, на искането на Бога! Желаете ли да принасяте слава на Божието дело и да показвате уважение към служителите, които Той е изпратил да вършат волята Му, като водят души към небето?

"А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне. Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи и не от принуждение; защото Бог обича оногова, който дава с радо сърце. А Бог е силен да ви преумножи всяко благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във

всяко отношение, да изобилват във всяко добро дело; както е писано: Разпръсна щедро, даде на сиромасите, правдата Му трае до века. А Този, който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене, и ще прави да изобилват плодовете на вашата правда, та да бъдете във всяко отношение богати във всякаква мъдрост, която чрез вашето служение предизвиква благодарност към Бога.

Защото извършването на това служение не само запълва нуждите на светиите, но и чрез многото благодарения се възлива и пред Бога; понеже те славят Бога поради доказателството, което това служение дава за вашата послушност на Христовото благовестие, което изповядвате, и за щедростта на вашето общение към тях и към всички. А и те, с молитви за вас, копнеят за вас поради дадената вам изобилна Божия благодат. Благодарение Богу за Неговия неизказан дар!" (2 Кор. 9:6-15).

Опасността от похвалите

(Свидетелства, т. III, с. 185-186)

Бе ми показано, че трябва да се проявява голяма предпазливост, дори когато е нужно да се освобождават мъже и жени от тягостен товар, да не би да разчитат на своята собствена мъдрост и да забравят, че те са зависими само от Бога! Не е хубаво да се хвалят хора или да се слави способността на Христов служител! В Божия ден мнозина ще бъдат претеглени на везните и поради човешкото превъзнасяне ще се намерят много леки! Бих желала да напомня на моите братя и сестри никога да не ласкаят хора заради техните способности, защото не могат да го понасят. Личното "Аз" се превъзнася много лесно и вследствие на това хората изгубват равновесието си. Пак казвам на моите братя и сестри: Ако желаете да опазите душите си чисти от кръвта на всички хора, никога не ласкайте, никога не хвалете старанията на смъртни хора; защото това може да им бъде за погибел! Опасно е да превъзнасяме с думи или с постъпки брат или сестра, колкото и смирено да изглежда тяхното поведение. Ако действително притежават кроткия и смирен дух, който Бог цени така високо, помагайте им да го запазят. Това не трябва да става чрез укоряване или като не се цени правилно тяхната истинска стойност; но малцина могат да приемат похвали, без това да се окаже вредно за тях!

Способни проповедници, които възвестяват настоящата истина, обичат признателността, която ги вълнува така, както чашата вино вълнува пияницата. Заведете обаче такива проповедници в малко събрание, което не се въодушевява лесно

и не проявява никаква реакция, и те веднага ще изгубят интереса и ревността си. Ще бъдат безсърдечни в делото си така, както пияницата, от когото се отнема ракийката. Тези проповедници не ще бъдат истински работници, докато не се научат да работят без ласкателство и похвали.

Идващата криза

(Свидетелства, т. V, с. 449-454)

"И змеят се разгневи на жената и отиде да воюва против останалите от нейното семе, които пазят Божиите заповеди и имат свидетелството за Исуса."

В близко бъдеще ще видим тези думи изпълнени! Това ще стане, когато протестантските църкви се съюзят със света и с папската власт против онези, които пазят Божиите заповеди. Същият дух, който в миналите времена изпълваше хората, които се покланяха на папата, ще накара и протестантите да постъпят по същия начин с всички, които желаят да останат верни на Бога! Сега църква и държава се подготвят за приближаващата битка. Протестантите, под предлог да издигнат неделата вместо съботата, постъпват така, както правеха римокатолиците. По цялата страна (отнася се за Съединените щати) папството издига високи, масивни здания, за да повтори в техните тайнствени дълбочини своите някогашни жестоки преследвания. Чрез лъжливи чудеса се подготвя пътят на отстъплението, чрез който Сатана, доколкото му е възможно, ще съблазнява дори и избраните.

Указът против Божия народ ще бъде много подобен на онзи, който Асуир, по времето на Естир, издаде против юдеите. Персийският едикт беше предизвикан от злобата на Аман към Мардохей. Не че го беше наскърбил с нещо, не, но защото беше отказал да му засвидетелства почит, която се дава само на Бога! Присъдата на царя против юдеите бе предизвикана от фалшивите доноси и неправилната представа за този особен народ. Сатана състави план, за да унищожи всички, които пазят познанието за истинния Бог. Но неговите опити бяха осуетени от противяща му се сила, която владее в синовете човешки. Могъщи ангели закриляха Божия народ и ударите на техния противник паднаха върху неговата собствена глава. Днес протестантският свят гледа на малката група, която пази съботата, както някога се гледаше на Мардохея при вратата. Техният характер и поведение, които изразяват страхопочитание спрямо Божия закон, са постоянен упрек за всички, пренебрегнали страха Господен и тъпчеши с нозете си Неговите съдби. Нежеланите нарушители на мира трябва да бъдат отстранени от пътя по някакъв начин.

Същият насилнически дух, който в миналите времена измисляше лъжи против верните, и сега се опитва да освободи земята от тези, които "се боят от Бога и пазят закона Му!" Сатана ще възбуди ненавист против малцинството, което упорито отказва да приеме общоприетите обичаи, традиции и предания. Хора с положение и авторитет ще се присъединят към невярващите и недостойните, за да се съветват против Божия народ. Богатство, ум и образование ще се съюзят, за да ги позорят. Деспотични владетели, проповедници и църковни членове ще се кълнат против тях. Със слово и писание, със заплашване, хули и подигравки ще се опитват да доведат до падение вярата им. С клевети и възпламенени от гняв призови ще възбуждат народните страсти. Тъй като не могат да представят никакво "така казва Писанието" против защитниците на библейската събота, ще си послужат с насилничества. За да се представят за добри и за да печелят привърженици, законодателите ще изпълняват изискванията на неделните закони. Богобоязливите обаче не могат да приемат никаква наредба, която нарушава дори и само една от десетте заповеди. На това бойно поле ще се води последното голямо сражение между истината и заблудата. Но ние не сме оставени в неведение за изхода: Господ ще закриля Своята истина и Своя народ, както правеше в дните на Мардохей.

Чрез заповедта, която папството ще издаде в противовес на Божия закон, американският народ ще се откаже напълно от правдата. Когато протестантизмът простре ръката си над пропастта, за да хване ръката на римската власт, когато се надвеси над урвата, за да тръгне ръка за ръка със спиритизма, когато под влиянието на този троен съюз Америка отхвърли принципите на своето протестантско и републиканско управление и започне да разпространява папски заблуди и измами, тогава можем да знаем, че е дошло времето за чудотворното действие на Сатана и че краят е близо.

Както приближаването на римските войски беше за Христовите ученици знак за предстоящото разрушаване на Ерусалим, така и описаното отпадане ще бъде за нас знак, че е достигната границата на Божието търпение, че мярката на неправдата на американския народ се е препълнила и че ангелът на милостта възнамерява да се оттегли, без да се връща повече! Тогава Божият народ ще бъде тласнат в такива сцени на страх и скръб, които пророците са описали като времето на Якововия страх. Викът на преследваните вярващи ще достигне до небето! И както Авеловата кръв викаше от земята, така и гласовете на мъчениците ще викат от гробовете, от дълбочините на морето, от планинските пропасти, от потайностите на манастирите: "Господи, ти Светий и Истинен, докога ще се

съдиш и не ще въздадеш за нашата кръв на тия, които живеят на земята?"

Господ върши Своето дело! Цялото небе се вълнува. Съдията на земята ще се повдигне, за да възстанови Своя оскърбен авторитет. Печатът на спасението ще бъде положен на тези, които пазят Божиите заповеди, почитат закона му и отказват да приемат белега на звяра или на неговия образ.

Бог е открил какво ще става в последните дни, за да може народът Му да бъде приготвен и да устои на нападенията, съпротивата и гнева. Когато Неговите чада са предупредени за предстоящите събития, не трябва спокойно да очакват идващия шум и да се утешават, че Господ ще запази Своите верни в дните на скръбта. Трябва да бъдем като хората, които очакват своя Господар не в леност, но в сериозна работа, вярващи непоколебимо.

Сега не е време да се занимаваме с маловажни неща! Докато хората спят, Сатана действа и направлява събитията така, че Божият народ да не може да получи нито милост, нито правда. Неделното движение сега си проправя път в тъмнината. Водителите прикриват истинската цел и мнозина, които участват в движението, не виждат накъде води течението. Тяхното вероизповедание е хубаво и видимо християнско, но говоренето ще открива духа на змея. Наш дълг е да направим всичко, което е по силата ни, за да отклоним застрашаващата ни опасност. Трябва да се отказваме от предрасъдъците и да се представяме пред хората в истинската ни светлина. Трябва да им обясним проблема, за който се води борбата, и по такъв начин да отправим протест против наредби, които ограничават свободата на съвестта. Трябва да изследваме Писанието, за да имаме основания за вярата си. Пророкът казва: "Безбожните ще живеят безбожно; безбожните не ще внимават на това; но мъдрите ще внимават."

Който има чрез Христос достъп до Бога, ще трябва да извърши важно дело! Сега е време да укрепим мишцата си. Давидовата молитва трябва да бъде молитва на проповедници и миряни: "Време е Господ да се намеси; те разрушиха закона ти!" Нека свещениците, Господните слуги, да плачат между придворието и олтаря и да молят: "Господи, пази народа Си и не допускай да се посрами Твоето наследство." Бог винаги се е застъпвал за Своя народ в неговата най-голяма нужда, когато нямаше никакъв изглед да се отстрани гибелта. Нападките на безбожните хора, неприятели на Неговата църква, са подчинени на Неговата власт и на всемогъщото Провидение. Бог може да действа на сърцата на държавни мъже. Гневът на буйните и недоволните, на неприятелите на Бога, на Неговата истина, и на Неговия народ, може да бъде обуздан така, както се отклоняват и водите, когато Той заповяда. Молитвата раздвижва

ръката на Всемогъщия! Този, Който направлява небесните звезди по техните пътища, Чието слово завладява вълните на голямата дълбочина, Творецът ще защити Своя народ, когато Го призовава с вяра. Ще задържа силите на тъмнината, докато на света се даде предупреждението, и всички, които го приемат, бъдат подготвени за битката.

“Гневът на човека те слави”, казва псалмистът, “ти се опасваш против остатъка от гнева!” Бог желае изпитващата истина да бъде поставена начело и да бъде тема за изследване и изпитване, дори и когато се презира. Духовете на хората трябва да бъдат смутени. Всеки спорен въпрос, всеки упрек и всяка клетва Бог ще използва като средство, което да предизвика изследване и събуждане на духовете, които иначе биха дремали.

Така е било винаги в историята на Божия народ! Тримата евреи бяха хвърлени в огнената пещ, защото бяха отказали да се поклонят на златния образ, който Навуходоносор беше заповядал да направят. Бог обаче запази Своите чада сред пламъците и опитът да се наложи идолопоклонството имаше за резултат познаването на истинния Бог от събраните князе и големци на огромното Вавилонско царство.

Така бе и когато излезе заповедта никой да не се покланя на други освен на царя. Когато Даниил, според обичая си, три пъти на ден поднасяше молитвите на небесния Бог, това привлече вниманието на князете и владетелите и той получи възможност да говори за себе си и да посочи кой е истинският Бог. Изложи причината, заради която само Бог трябва да приема почест, и говори за дълга да му се принася почест и слава. Освобождаването на Даниил от ямата с лъвовете беше друго доказателство, че Богът, на Който той служеше, беше истинският и живият Бог!

Така и Павловото затворничество допринесе за възвестяване на Евангелието пред царе, князе и владетели, които иначе не биха получили тази светлина. Всички старания, да се спъва напредъкът на истината, само допринасят за нейното по-широко разпространение! Ценността на истината, от която и страна да се разглежда, ще се проявява все по-ясно. Заблудата изисква извъртване и прикриване. Тя се облича в ангелска дреха, но въпреки това всяко откриване на нейния истински характер намалява изгледите за успех.

Народът, който Бог е направил пазител на Своя закон, не трябва да скрива светлината, която има! Истината трябва да бъде проповядвана по тъмните места на земята, а пречките да се оборват и побеждават. Голямо дело трябва да се извърши от тези, които познават истината! Те трябва да въздигат към Бога сърдечни молби и молитви за помощ. Любовта Христова трябва да изпълва сърцата им. Христовият дух трябва да се излее над

тях, и те да се приготвят, за да могат да устоят пред съда. Докато се посвещават на Бога, явна сила ще придружава старанията им да възвестяват истината на други и тяхната светлина ще намери вход в много сърца. Не трябва повече да спим на Сатанинската омагьосана земя, а с всички сили да използваме всяка привилегия, която Провидението ни дава. Последното предупреждение трябва да бъде проповядвано на "много народи и племена и езици и царе", като на нас е дадено обещанието: "Ето, Аз съм с вас през всички дни до края на света!"

Исус Навин и ангелът

(Свидетелства, т. V, с. 467-486)

Ако завесата, която разделя видимия от невидимия свят, би могла да се повдигне, и ако Божиите чада биха могли да видят великата борба, която се води между Христос и Неговите святи ангели и Сатана и неговите зли пълчища за спасението на хората; ако можеха да разберат как Бог действа, за да спасява души от греха, и как постоянно се старее да ги запази от омразата на Сатана, те биха се приготвили по-добре да се противопоставят на хитрите сатанински нападения. При вида на широкото разпространение и важността на спасителния план, както и на величието на предлежащото им дело като Христови съработници, техните сърца биха се изпълнили със страхопочитание. Биха се не само смирили, но и насърчили, като знаят, че цялото небе взема участие в тяхното спасение!

Както сатанинското, така и Христовото дело и Неговата мощ да порази клеветника на народа Му са символизирани сполучливо и изразително в пророчеството на Захария. Във величествено видение пророкът вижда първосвещеника Исус Навин, облечен в нечисти дрехи, да стои пред Господа и да моли милост за своя народ, който се намира в голяма скръб. Сатана стои от дясната страна на Исус Навин, за да му се съпротивлява.

Понеже Израилевият народ беше избран да пази и разпространява познанието за Бога на земята, още от началото като народ бе предмет на особения гняв на Сатана, решил да го унищожи. Докато израилтяните бяха послушни на Бога, не можеше да им причинява нищо; затова използваше всичката си сила и хитрост да ги въведе в грях. Заплетени в неговите изкушения, те престъпиха Божия закон! С това се отделиха от Източника на силата и станаха плячка на техните езически неприятели. Бяха закарани пленници във Вавилон и останаха там много години. Но Господ не ги беше изоставил! Изпрати им Своите пророци с наставления и предупреждения. Народът беше пробуден и видя

вината си, смири се пред Бога и се върна при Него с истинско покаяние. Тогава Господ му изпрати насърчителни вести и му заяви, че желае да го освободи от робството и да го приеме отново под закрилата Си. Сатана обаче искаше да попречи това да стане. Определен брой израилтяни се завърна в родината си и Сатана се опитваше да подбуди езическите народи, които бяха негови оръдия, за да ги унищожат напълно.

Когато Исус Навин се моли смирено за изпълнението на Божиите обещания, Сатана дръзко повдига главата си, за да му се съпротивлява. Показва израилевите престъпления като причина, заради която този народ не може да не бъде приет отново в Божието благоволение. Претендира за тях като на своя плячка и иска да му се дадат в ръката, за да ги унищожи.

Първосвещеникът не може да защитава от сатанинските нападки нито себе си, нито своя народ. Той не твърди, че израилтяните са безгрешни. В нечистите дрехи - символ на народния грях, който Исус Навин носи като техен представител, стои пред ангела и изповядва тяхната вина. Посочва и тяхното покаяние и смирение и обяснява, че се уповават на прощаващия греховете Спасител и приемат с вяра Божиите обещания.

Тогава ангелът, който е Христос, Спасителят на грешниците, заповядва на клеветника на народа Си да мълчи и казва: "Господ да те смъмри, Сатано; да, да те смъмри Господ, Който избра Ерусалим. Не е ли този главня, изтръгната от огън?" Израил беше дълго време в пещта на скръбта. Поради греха си народът беше почти изпояден от запалените от Сатана и неговите помощници пламъци на неговото (на народа) унищожаване, но Бог беше прострял ръката Си, за да го избави. След като видя разкаяние и смирение, състрадателният Спасител не иска да го остави под жестоката власт на езичниците. "Той не ще пречупи смазана тръст и замъждяло кандило не ще угаси!"

Когато ходатайството на Исус Навин бива прието, излиза заповедта: "Съблечете от него нацапаните дрехи", и ангелът казва на Исус Навин: "Ето, отнех от тебе беззаконието ти и ще те облека в богати одежди!"

"И тъй, туриха хубава митра на главата му и облякоха го с дрехи." Неговите грехове, както и греховете на неговия народ, бяха простени! Израил бе облечен в празнична одежда - Христовата правда! Шапката, която бе положена на главата на Исус Навин, беше такава, каквато носеха свещениците и имаше надпис: "Святост Господня". Това показваше, че въпреки неговите по-раншни престъпления, сега той (Исус Навин) е в състояние да служи на Бога в Неговото светилище.

След като по такъв тържествен начин на Исус Навин бяха дадени достойнствата на свещеничеството, ангелът каза: "Така казва Господ на силите: Ако ходиш в пътищата Ми и ако пазиш наредбите Ми, тогава ти пак ще съдиш дома Ми и пак ще пазиш

дворовете Ми, и ще ти дам свободен достъп до стоящите тук." Исус Навин трябваше да бъде почитан като съдия или началник на храма и всички негови служби. Дори и в този живот щеше да бъде обкръжен към славното множество около Божия трон.

"Слушай сега Исусе, велики свещениче, ти и другарите ти, които седят пред тебе, понеже и те са човечи, поставени за знамение; защото ето, аз ще доведа служителя Си, Отрасъла."

Открива се Израилевата надежда! Чрез вяра в идващия Спасител Исус Навин и неговият народ получиха прощение. Чрез вяра в Христос отново бяха приети в Божието благоволение. Ако биха вървяли в пътищата Му и биха пазили заповедите Му, щяха, по силата на Неговите заслуги, да бъдат като "знамение", и почитани от народите на земята като избраници на небето. Христос беше тяхната надежда, тяхната защита, тяхното оправдание и спасение, както и днес е надеждата на Своята църква.

Както Сатана обвиняваше Исус Навин и неговия народ, така през всички времена той обвинява и онези, които търсят Божиата милост и благоволение! В Откровение е наречен "клеветник на нашите братя", "който ден и нощ ги клеветеше пред Бога." Тази борба се води за всяка душа, освободена от властта на лукавия, и чието име е записано в книгата на живота на Агнето.

Никога някой от семейството на Сатана не се приема в Божието семейство, без да е дал решителната съпротива на лукавия! Сатанинските обвинения против онези, които търсят Господа, не произлизат от това, че ненавижда техните грехове. Той ликува над техните характерови грешки, защото власт над тях може да получи само, когато престъпват Божия закон. Неговите обвинения произхождат само от неговата вражда към Христос! Чрез спасителния план Исус унищожава властта на Сатана над човешкото семейство и освобождава хората от неговото насилничество. Всичката омраза и всичката злоба на най-големия бунтовник се възбужда, когато вижда доказателства за Христовото владичество. Започва да работи със сатанинска сила и хитрост, за да изтръгне от Него остатъка от чадата човешки, които са приели Исусовото спасение.

Сатана кара хората да се съмняват, прави ги да губят доверието си в Бога и да странят от Неговата любов. Изкушава ги да нарушават закона Му, после ги смята за свои пленници и оспорва Христовото право да Му ги отнеме! Сатана знае, че тези, които молят Бога сериозно за прощение и милост, ще я получат; и затова им представя техните грехове, за да ги обезсърчава. Постоянно търси нещо против тях, които се опитват да бъдат послушни на Бога. Представя като грешна и най-добрата им и Богоугодна служба. Опитва се да ги погуби чрез много хитри и жестоки нападки. Човек не може да се

противопоставя на тези обвинения! Стои пред Бога в своите опетнени от грехове дрехи, изповядвайки беззаконието си. Но Исус, нашият Ходатай, произнася усърдна молба за всички, които са Му отдали душите си с покаяние и вяра. Той ги защитава и побеждава техния клеветник с могъщите доказателства от Голгота. Неговото абсолютно послушание спрямо Божия закон, дори до смърт на кръст, Му даде всяка власт на небето и на земята, като иска от Своя Отец милост и примирение към виновните хора.

На клеветника на Неговия народ Исус казва: "Господ да те смърти, Сатано! Тези са изкупени с Моята кръв, изтръгнати са като главни от огъня." И всички, които му се доверяват във вярата, чуват утешителното увещание: "Ето, Аз отнех греховете ти от тебе, и ще ти туря в празнична одежда." Всички, които са облекли дрехата на Христовата правда, ще устоят пред Сатана като избрани, верни и истинни. Той няма власт да и ги изтръгне от Христовата ръка! Христос не ще допусне нито една душа, която в покаяние и вяра се е поставила под Неговата закрила, да попадне под властта на Сатана. Неговото Слово е залогът: "Той ще ме пази в силата ми и ще ми дава мир; и ще ми дава мир."

Даденото на Исус Навин обещание важи за всички: "Ако вървиш в пътищата Ми..., Аз ще ти дам достъп до тия, които предстоят около тебе." Ангели Божии ще ги обикалят още в този свят, като след получаване на вечния живот ще застанат между ангелите, които обкръжават Божия трон.

Фактът, че избраният Божий народ е представен като стоящ пред Господа в нечисти дрехи, трябва да води всички, които изповядват Неговото име, към смирение и сериозно изследване на сърцето! Който очиства душата си чрез послушание към истината, ще има скромно мнение за себе си. Колкото повече разглежда безгрешния Христов характер, толкова по-сърдечно ще бъде желанието му да бъде преобразен по Неговия образ и толкова по-малко чистота и святост ще вижда в себе си. Докогато обаче признаваме нашето греховно състояние, дотогава трябва да уповаваме на Христос като наша правда, наша надежда и спасение! Не можем да отговорим нищо на обвиненията, които Сатана излага против нас. Само Христос може да ни защитава успешно! Той може да наложи на клеветника мълчание чрез доказателствата, основаващи се не на наши, а на Негови заслуги!

Никога не трябва да се задоволяваме със състоянието, в което се намираме! Всяка грешка в характера, всяка точка, в която християните не са в хармония с Божията воля, е отворена врата, през която Сатана може да влезе, да изкушава и да унищожава. Всяка небрежност, всяка грешка от тяхна страна, която позволява на изкусителя и на неговите помощници да

хулят Христос, би трябвало да подтиква християните към по-голяма ревност и сериозност, за да се противопоставят на лукавия. Трябва да използваме всяка душевна сила, за да побеждаваме и да гледаме на Исуса, който да върши за нас това, което сами не можем да правим! Никакъв грях не бива да се търпи от хората, които ще живеят с Христос, облечени в бели дрехи! Нечистите им дрехи трябва да бъдат заменени с дрехата на Христовата правда! С разкаяние и вяра ще можем да бъдем послушни на Божиите заповеди и намерени без петно пред Бога. Който има Божието благословение, той сега смирява душата си, изповядва греховете си и моли сериозно за прощение чрез Христос, неговия Ходатай. Вниманието е насочено към Христос, Който е центърът на надеждата и вярата. Когато заповедта: "Отмахни нечистите дрехи от него, облечи го в празнична одежда и постави чиста шапка на главата му" бъде издадена, тогава ще е готов да отдаде на Исус всяка слава за неговото спасение!

Видението на Захария за Исус Навин и ангела се отнася особено за опитността на Божия народ в края на великия ден на примирението! Последната църква ще преживее големи изпитания и трудности. "Тези, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова, ще почувстват гнева на змея и неговите пълчища. Сатана смята света за свой, той владее и отпадналите църкви, но има малка група, която му се противопоставя! Ако можеше да я премахне от земята, неговият триумф би бил пълен. Както някога подбуждаше езическите народи да унищожат Израил, така в близкото бъдеще ще повдигне безбожните сили на земята, за да унищожат Божия народ. От всички ще се изисква да бъдат послушни на човешки заповеди и да престъпват Божия закон, а тези, които желаят да останат верни на Бога и на задълженията си, ще бъдат заплашвани, клеветени и презирани и "предавани от родители, братя, другари и приятели."

Тяхната единствена надежда е Божията милост, а тяхната единствена защита - молитвата! Както Исус Навин се молеше пред ангела, така и останалите ще се молят със съкрушени сърца и твърда вяра за прощение и спасение чрез Христос, техния Ходатай! Съзнават напълно греховността на живота си, признават своята слабост и недостойнство и, ако гледаха на себе си, биха се отчаяли. Изкусителят стои до тях и ги обвинява, както стоеше до Исус Навин, за да му се противопоставя. Насочва техните нечисти дрехи, техните греховни характери, говори за техните слабости и безумия, за техните грехове и неблагодарност, за тяхното несходство с Христос, чрез които техният Спасител е бил безчестен. Плаши хората, че тяхното положение е безнадеждно, че техните петна не могат да бъдат измити никога. По такъв начин се надява да

унищожи вярата им, за да отстъпят пред неговите изкушения, да се отклонят от Бога и да приемат белега на звяра.

Сатана поднася пред Бога обвиненията си против Божия народ. Обяснява им, че с греховете си са отблъснали Божията закрила, и иска да му се даде правото той да ги унищожи като престъпници. Казва, че както той, така и те трябва да бъдат изключени от Божията благодат! "Това ли са съществата", казва той, "които ще трябва да заемат в небето моето място и мястото на ангелите, които се присъединиха към мене? Като изповядвах, че са послушни на Божия закон, изпълнявали ли са Неговите предписания? Не обичаха ли себе си повече от Бога? Не са ли поставяли своите интереси над службата за Бога? Не са ли обичали повече светските и по-малко небесните неща? Виж греховете, които са извършвали в живота си! Виж тяхното себелюбие, тяхната злоба, омразата им един към друг!"

Божият народ се е провинявал в много неща. Сатана познава греховете, в които ги е въвеждал, и ги представя преувеличени. Заявява: "Защо Бог иска да изключи мен и ангелите ми от Своето присъствие, а да възнаграждава ония, които са се провинявали в същите грехове? Ти не може да правиш това в правда, о Господи. Тогава Твоят трон не ще запази правдата и съда си. Справедливостта изисква и над тях да бъде произнесена присъда."

Но като са съгрешили, Христовите последователи не са се поставили под властта на лукавия! Признали са греховете си и са търсили Господ в смирение и съкрушение. И Ходатаят се моли за тях! Исус, Който заради тяхната неблагодарност е бил най-много хулен, Който познава техните грехове, но и тяхното разкаяние, казва: "Господ да те смъмри, Сатано. Аз дадох живота Си за тези хора. Те са отбелязани на ръцете ми!"

Нападките на Сатана са силни, измамите му ужасни, но окото на Господа бди над Неговите чада! Тяхната нужда е голяма: като че пламъците на огнената пещ ще ги поядат. Но Исус ще ги извади от там като злато, пречистено в огън! От тях трябва да изчезне всичко земно и да отразяват напълно Христовия образ. Неверието трябва да бъде победено. Трябва да се развиват вяра, надежда и търпение.

Божият народ плаче за ужасите, които се вършат в света. Със сълзи на очи предпазват невярващите от опасността, на която се излагат всички, които тъпчат с нозете си Божия закон; смиряват себе си с неизразима скръб заради своите престъпления. Невярващите обаче се подиграват на тяхната скръб, смеят се над сериозните молби и се забавляват, когато изповядват слабостите си. Но страхът и смирението на Божиите чада е неуспоримо доказателство, че си възвръщат силата и възвишеността на характера, изчезнали поради греха. Понеже идват по-близо до Христос и очите им са отправени към

Неговата съвършена чистота, различават ясно голямата греховност на греха! Тяхното съкрушение и смирение в Божиите очи е много по-ценно от самодоволния и горд дух на тия, които не виждат причина за съкрушение, които се подиграват на Христовото смирение и се смятат за съвършени, макар че престъпват Божия свят закон. Кротост и сърдечно смирение са условията, за да се получи сила и победа! Венецът на славата ще се даде на тези, които коленичат в подножието на кръста. "Блажени са наскърбените, защото те ще се утешат."

Верните молители пребъдват в Бога! Те не знаят как са пазени. Управниците на този свят, подбуждани от Сатана, искат да ги унищожат. Но ако очите им можеха да бъдат отворени, както очите на Елисей в Дотан, биха видели, че ги обкръжават Божии ангели, които с блясъка и славата си задържат силите на тъмнината.

Докато Божият народ се смирява пред Своя Творец и моли за сърдечна чистота, издава се заповедта: "Отнемете от него нечистите дрехи", и се изговарят насърчителните думи: "Ето, аз отнех греха ти от тебе и те облякох в празнична одежда." На изпитваните и изкушавани, но верни Божии чада се дава чистата дреха на Христовата правда! Останалите унижени ще бъдат облечени в чудесни облекла, за да не бъдат никога вече опетнявани от покварата на света. Техните имена ще бъдат записани в книгата на живота на Агнето между верните от всички времена. Противостояли са на хитростта на лукавия, не са допуснали чрез яростта на змея да бъдат отклонени от своята вяроност. И сега са завинаги защитени от нападенията на изкушителя! Техните грехове ще бъдат възложени над башата на лъжата, начинателя на греха. Не само са получили прощение и са приети, но ще бъдат и прославени! На главата им ще бъде поставена блестяща корона и ще бъдат царе и свещеници Божии. Докато Сатана поднасяше своите обвинения и се опитваше да ги унищожи, свети ангели ги обхождаха и им поставяха печата на живия Бог. Те са, които стоят с Агнето на планината Сион и имат на челото си името на Отец. Пеят пред трона новата песен, песента, която не може да научи никой, освен 144 000, които са изкупени от земята.

"Те са, които следват Агнето, където и да отива. Тези са изкупените от хората за начатки Богу и на Агнето; и в устата им не се намери лъст; защото са непорочни пред Божия престол!"

Изпълняват се думите на ангела: "Слушай сега Исусе, велики свещениче, ти и другарите ти, които седят пред тебе, понеже и те са хора, поставени за знамение; защото ето, аз ще доведа служителя си, "Отрасъла."

Христос е Изкупител и Спасител на Своя народ. Сега наистина останалите "са станали представление", защото

сълзите и смирението на тяхното земно странстване изчезват пред радостта и славата от присъствието на Бога и на Агнето.

“В онзи ден Отрасълът Господен ще бъде красив и славен, и плодът на земята изряден и приличен за избавените измежду Израиля. Останалите в Сион и оцелелите в Ерусалим ще се нарекат светии – всички, които са записани в Ерусалим за живот!”